

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	Iversen, Iver.
Titel Title:	<u>Unge Piger : Situationer og Scener.</u>
Udgivet år og sted Publication time and place:	København : A. C. Riemenschneiders Forlag, 1884
Fysiske størrelse Physical extent:	161 s.

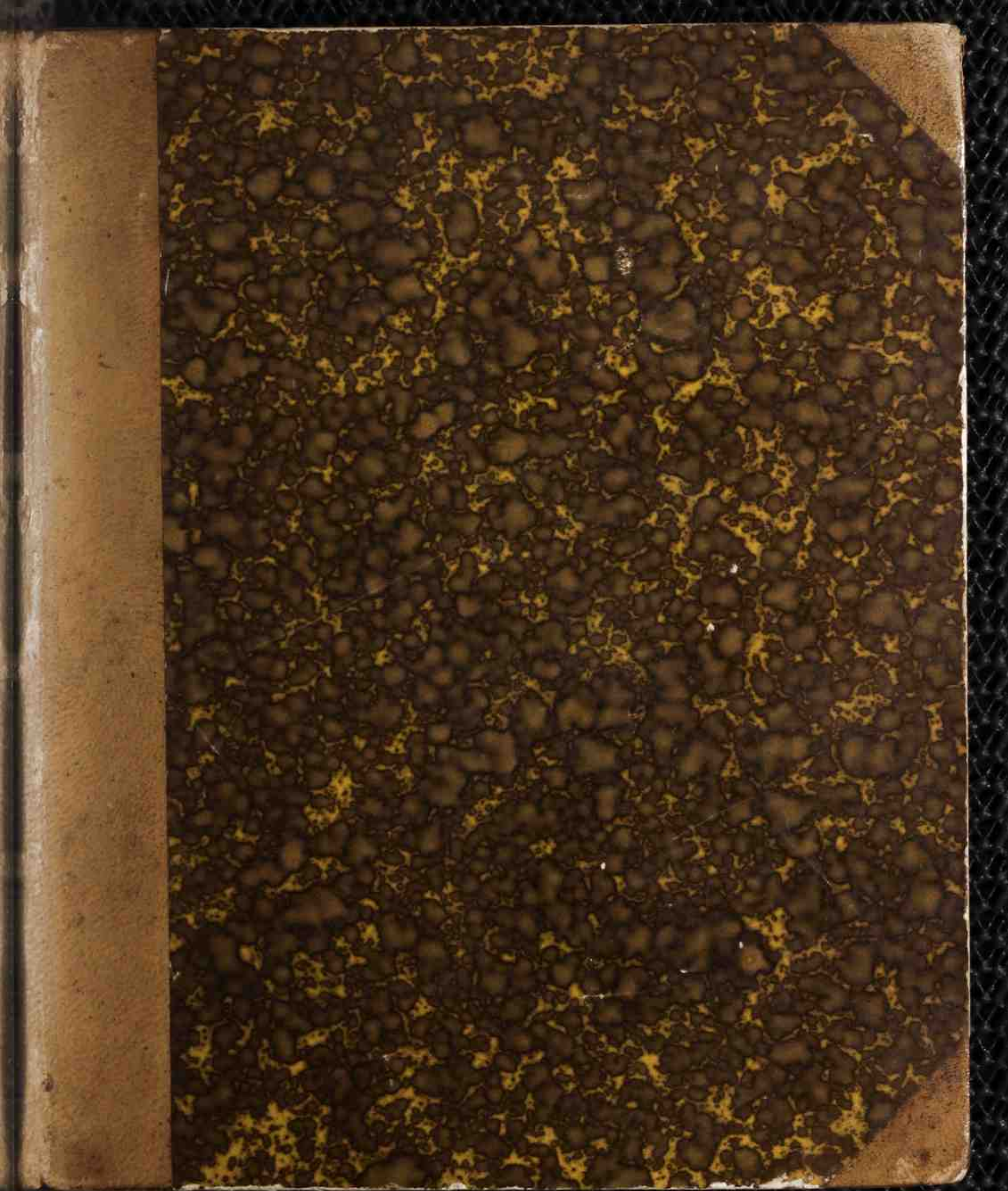
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

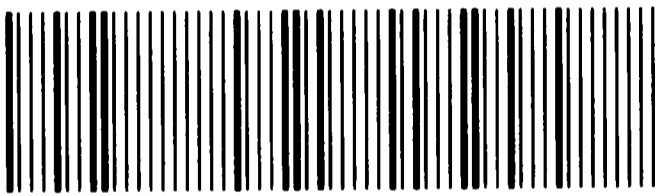
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

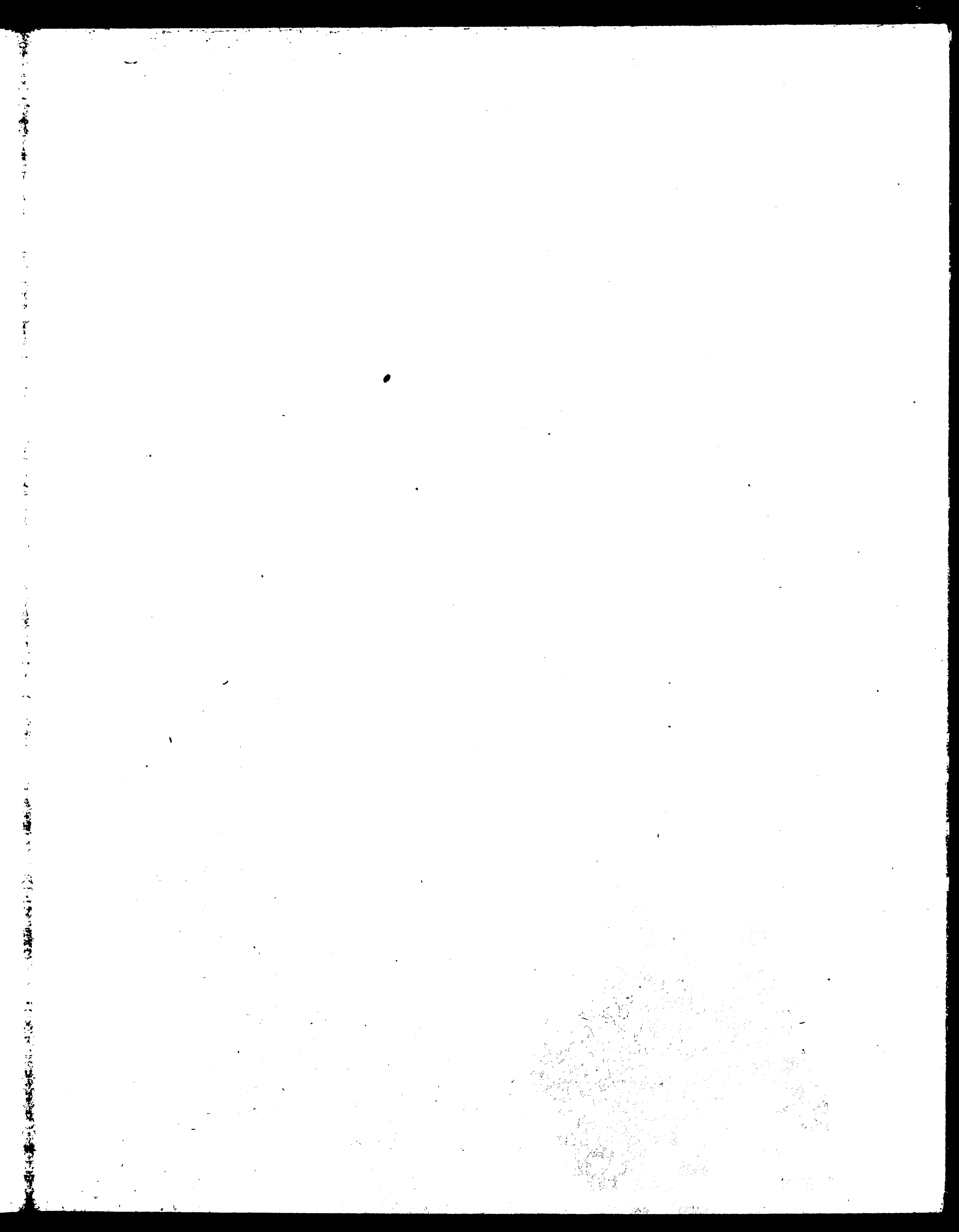
Handwritten scribbles in the top left corner.

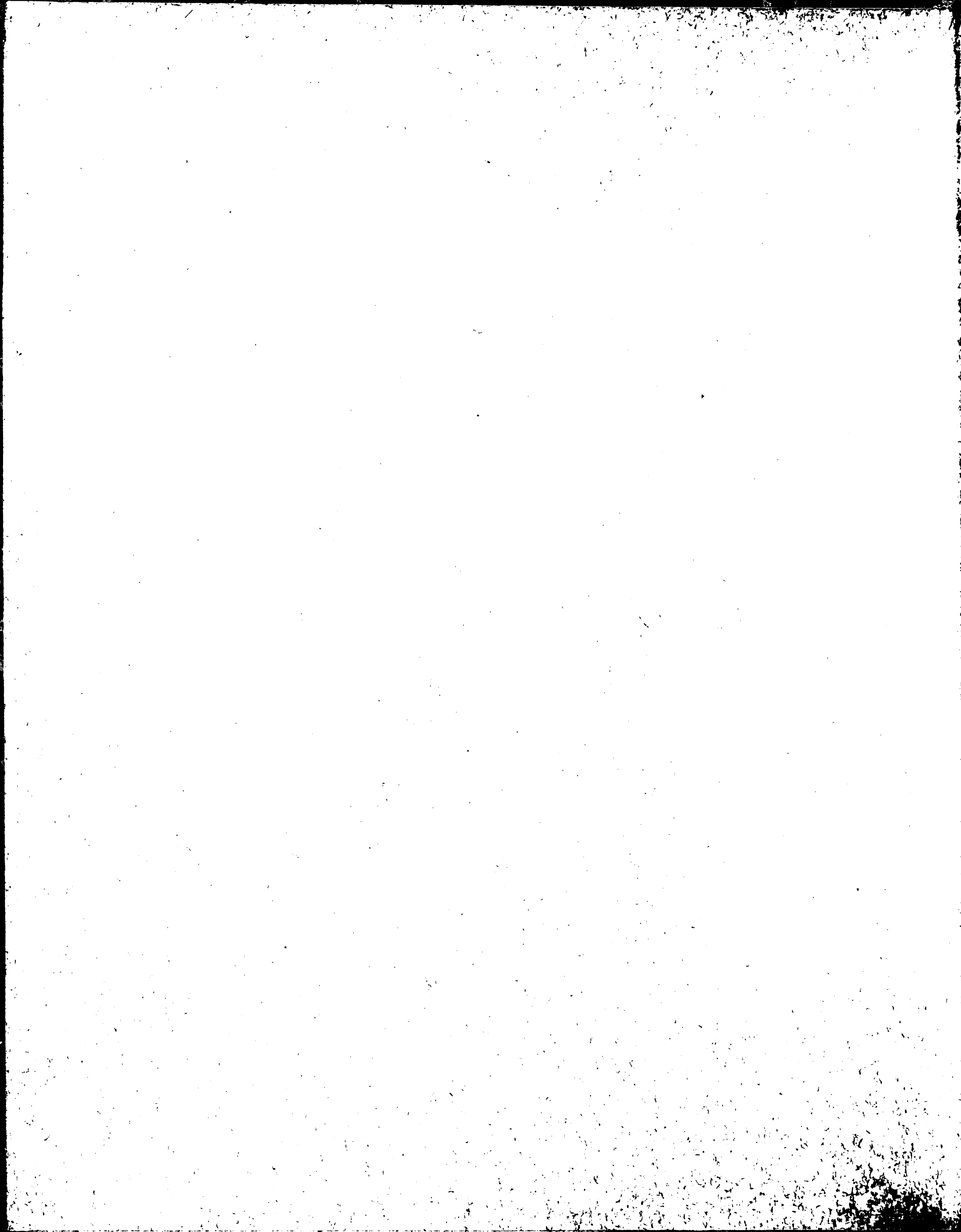
DET KONGELIGE BIBLIOTEK

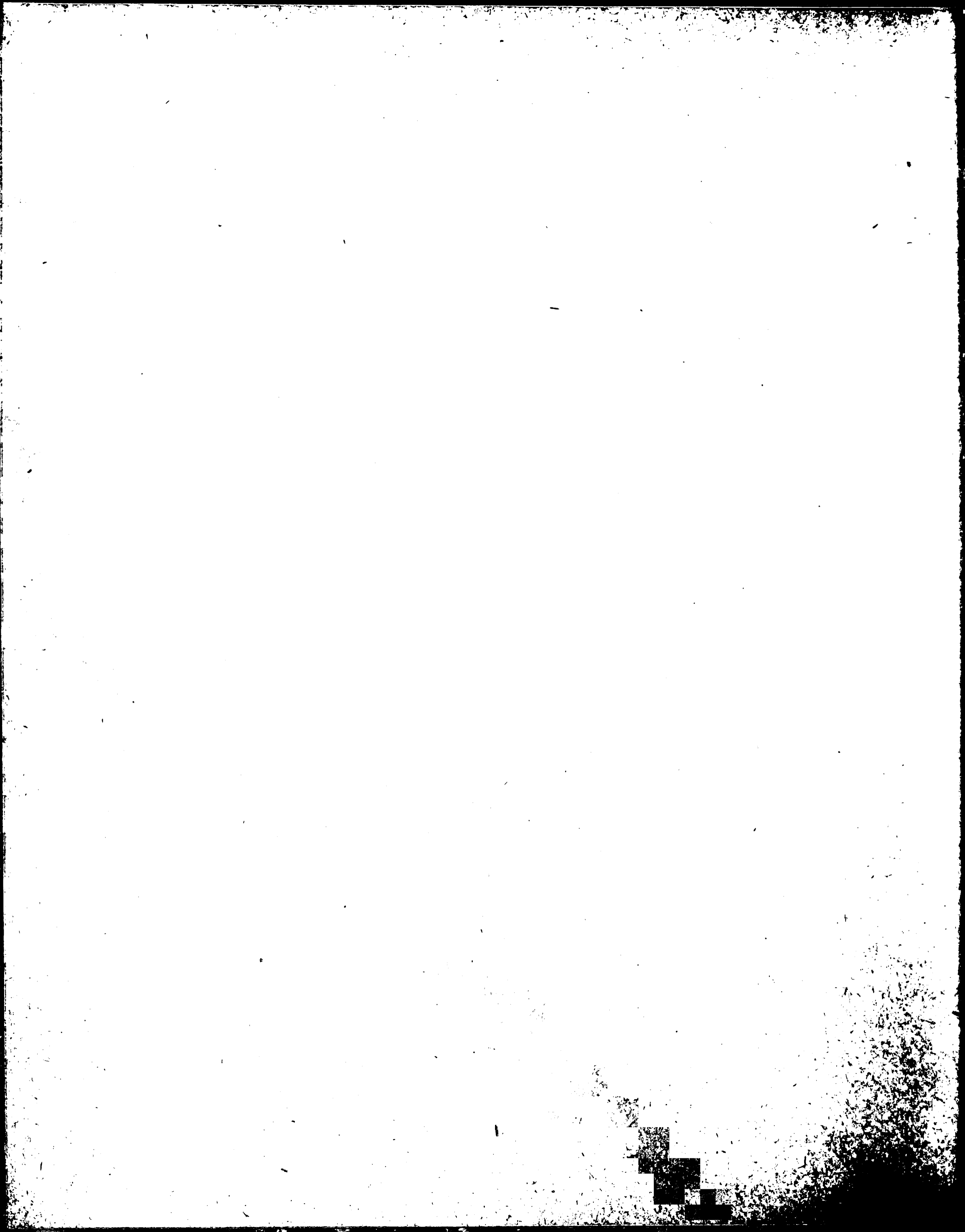

130023414644

Over Oversen.

Unge iger.

Situationer og Scener.

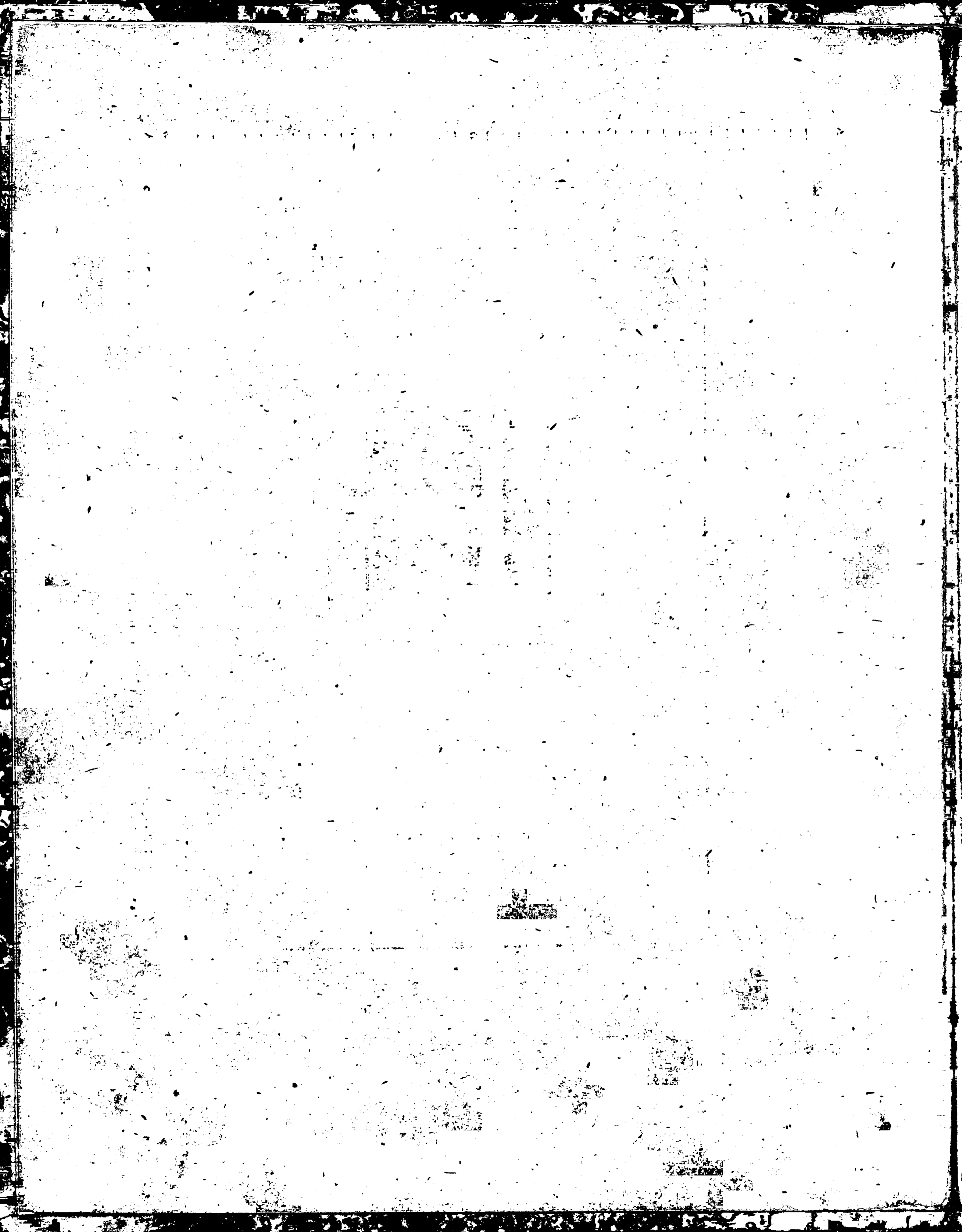

KJØBENHAVN.

A. C. Riemschnelders Forlag.

1884.

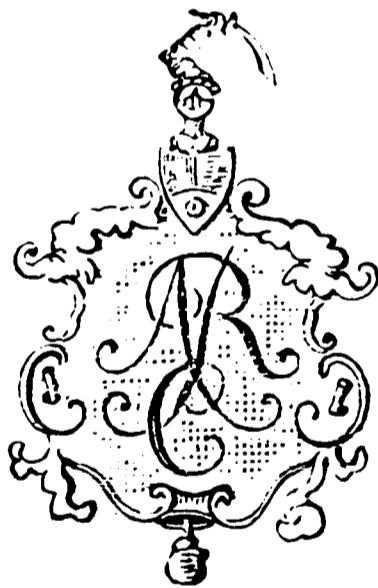

George Piper.

Iver Iversen.

Unge Piger.

Situationer og Scener.

København.

A. C. Riemenschneiders Forlag.

1884.

Stjærneskud.

Det var en sludfuld Aften senhøstes med Snesjap og Blæst. Himlen var bredt med tunge, blygraa Skyer; Lygternes flimrende, tvære Gasblus mægtede kun pletvis at lyse op ude paa den store Plads, hvor Teatret laa med enkelte spæde Lysstrømme sivende ud af den sorte Facade.

Under den søjlede Overbygning, der forbandt Teatret med sine Kontorer og Garderobelokaler, holdt en Karet med to smukke Skimler for, som ludede Hovederne mod den ruskende Blæst. Kusken havde smøget Kraven højt op om Ørerne og sad sammenfoldet som en Pennekniv og ventede.

Indenfor var der lunt og lyst.

Den glitrende Lysekroner med sine Bælter og Guirlander af Krystalprismer, som hang ned fra Loftets sorte Øje lig en faldefærdig blinkende Taare, gød sin evigt skiftende regnbuefarvede Lysstrøm ud over de forgyldte Etager, der hvilede paa hverandre som Babylons hængende Haver, og ned over det mørke Parket med sit bølgende Hav af Hoveder.

Teatret var udsolgt.

Iaften sang den unge Kunstnerinde, alles Yndling, for sidste Gang inden sin Vinterrejse til Syden.

De mange Venner og Beundrere, hun havde fundet ved sin vindende Person og sin dejlige Stemme, havde alle kappedes om at give Møde for at bringe hende deres Hyldest og Farvel.

Det var en Mellemaakt.

Der gik en dæmpet Brus og Summen som fra et uroligt Hav hen gennem den store Sal stigende og svingende i Rhythme; man viftede sig og lorgnettede, lo og passiarede:

»Det er jo iaften sidste Gang, hun synger?«

»Ja, — hendes Bryst er angrebet, Lægen har forbudt hende hver Tone i et helt Aar. Hun tager nu i Vinter ned til Syden for at hvile.«

»Er dette med Brystet mere end et Paaskud? Rejser hun alene? Kender De noget til hendes Fortid?«

»De spørger om hendes Fortid og mener dens Pletter. — Jeg véd ikke mere om hende, end alle vide. Hun gaar for at være, hvad hendes Fremtræden bekræfter, en Kunstens Vestalinde, som helt har viet sig til sit Kald og ikke dyrker andre Guder.«

»Er de bestemt for hende, de tre smukke Buketter, De sidder dér og famler saa febrilsk ved, som om De kun ventede paa et Signal for at lade dem gaa af? De synes at nære en trefoldig Beundring for hende.«

»Nej, kun en ganske enfoldig. Jeg forstaar mig ikke paa Sangkunst; men hendes jævne, ligefremme Synge-maade, der er saa skolet, at man slet ikke mærker nogen Skole, har noget overordenlig tiltalende og bedaa-rende ved sig.

Jeg kan ikke goutere hendes Sang, men jeg elsker hendes Stemme.

Nej, kun den ene Buket, denne med Roser og Lilie-konvaller, er min Tribut og Tak; de andre to er Kommissioner fra mine Kusiner. Jeg er overbevist om, at Kusinerne vil følge mit Blomsterkast med samme varme Interesse som atheniensiske Jomfruer den legende Ynglings Discus!«

Klokken ringede, Tæppet droges iveau, hun traadte

ind ad Scenens brede Baggrundsfløjdør og gik langsomt frem mod Rampen.

En brusende Bifaldsstorm slog hende imøde.

Buketter med flagrende Atlaskesbaand slyngedes op paa Scenen; en Regn af enkelte Blomster fløj i bløde Buer som Stjærneskud mod hende og faldt for hendes Fødder i en straalende Krans.

En nydelig Buket af Liliekonvaller og Roser ramte hende paa Brystet; hun greb den og trykkede den smilende til sine Læber.

Enkelte af de rødmende, muslingformede Kronblade løsnedes ved Stødet og gled modstræbende ned ad den sorte Silkekjole.

Hun var en sart, spæd Mignonskikkelse med et nervøst, lidende Drag ved Øjet.

Det lille ovale Ansigt var indrammet af et kruset, cendréfarvet Haar. Trækkene var ikke regelmæssigt smukke men havde et vidunderligt Udtryk af Vemod og Blidhed.

Om det fintdannede, gratiøse Legeme sluttede stramt en blanksort, knitrende Silke dragt.

I Halskraven bar hun en lille funklende Diamantnaal, ellers ingen Smykker. Helt sort! Det er Prøvestenen for en Dame, og hun var ubeskrivelig yndig.

Stormen lagde sig lige saa brat, som den var vokset frem, og veg for en aandeløs, lyttende Tavshed.

Orkestret intonerede, og hun begyndte at synge.

Tonerne rislede frem, perlede frem, dæmpet og dog saa forunderlig klart. De trængte uimodstaaelig ind i en, dybt til den inderste Sjæl; man kunde ikke væge sig mod deres lokkende Klang: man maatte give sig modstandsløs hen i sitrende Lytten til de vuggende Rhythmer, som fik Sjælens fineste Strænge smærtelig sødt til at vibrere.

Enhver stor Nydelse er smærtelig.

Hun sang, hun fortalte saa vemodig skønt, saa levende klart. Man glemte den syngende for Sangen.

Af Toner skabte hun vidunderlig betagende Naturstemninger; man lukkede Øjnene og følte sig baaret ind i en dejlig Sommernatsdrøm med dens dragende Længsler og vage Mystik.

En stjernegylden, lys Skærsommernat! Som Silhouet afsat mod Himmelgrunden stod fint og skarpt det sorte Ellekrat og vadede tilknæes i Mosebunden. Dugmættet, lind og lun udhvilte Luften, og Søens vædebløde Aandepust, som drev mod Bredden, slumred ind, berust af Engens søde Em og Hyldeduften.

Fra Løvet med en Klang som brudt Krystal nedrislede et Væld af Tonestrømme; de pibled frem og

svandt i Rhythmfald. Narcissusliljen bævede i Drømme, naar Søen hulkende i Vellysthigen de kælne Bølgearme om den vandt, og lokked den med Draabens Diamant i evig Møden og i evig Vigen.

Og Sangens Karakter vekslede.

Man syntes at høre Fuglekvidder og vaagnende Stemmer. Naturen rystede Nattens Slummer af sig, Morgenbrisen susede kølig og forfriskende frem over Søen og smøg sig ind mellem Løvet og de viftende Siv; Taagesløret, som hang over Engen, revs i Strimler og svømmede bort gennem Luften, Himlen rødmede i Øst, og den gryende Dag hilsedes af et jublende Fuglekor.

Og hun sang om Sol og Farver, om Blomster og Livsglæden, sang om sin Kærlighed til den dejlige Jord og om den rige Skønhedsfylde, hun bar i sit Inderste.

Tanker kom flyvende og vældede ind paa hende.

Vilde hun faa Vaaren at se med dens Bukar og Anemoner? Vilde hun blot naa ned til Syden, efter hvis Sol og Farver hun længtes saa usigeligt? Sygdommen kunde komme med sin snigende Gift og lamme hendes Fod. Og hun var dog saa ung, saa tørstende efter Livet, saa higende efter at nyde hver Jordens Skønhed.

Maaske var det sidste Gang, det blev hende forundt at synge ud af sin Sjæl. Saa vilde Mørket og Kulden

komme og brede sig ud over hende og dræbende knuge hende til døde i sit grufulde Favntag.

Hun tav.

Det var som et samlet Suk opsteg fra den tavse Tilhørerplads; der blev et Øjeblikks Gravstille, Publikums bedste Hyldest; saa brød et tordnende Bifald frem, og en mangefarvet Regnbue af flyvende Blomster vældede ind over hende.

Hun bøjede sig med et Smil paa Læben, medens Taarer sneg sig ned ad hendes Kinder.

Tæppet faldt.

Hun skyndte sig fra Scenen ind i Foyeren, hvor hun udmattet lod sig glide ned paa en Stol.

En tyngende Mathed og Svimmel lagde sig over hende, hun faldt halvt sammen, overvældet af den legemlige Anstrængelse og den sjælelige Ophidselse.

Hun var meget nervøs og drog Vejret i korte, stød-vise Aandedrag, Kinderne var bedækket med en hektisk Rødme og Øjnene glinsede som i Feber.

Venner og Kunstfæller omringede hende for at sige Farvel.

»Glem os nu ikke, naar De flyver bort til Syden med Trækfuglene, men vend smukt tilbage til os, trofast som en Svale.«

»Ja, og glad som en Lærke.«

»Og smuk som en Rødkjælk.«

»Og fed som en Dompap,« vrinskede den velnærede Komiker.

»Naar I blot ikke glemmer mig, som man glemmer en blegnende Stjerne,« smilede hun. »Jeg skal sende Eder heroppe i den døde Vinter mange Tanker, naar jeg vandrer om mellem Oranger og Cypresser . . . Er min Vogn dernede?«

»Ja; men var det ikke bedre, at De blev herinde i Byen inat; det er vist for anstrængende at køre den lange Vej ud til Landstedet iaften?«

»Nej, jeg maa hjem. Jeg skal have ordnet mange Sager, inden jeg rejser imorgen.«

Hun kastede en sid Pelsværkskaabe om sine Skuldre og gik ned til Vognen, ledsaget af de mange Afskeds-hilsener.

»Men mine Blomster?« spurgte hun.

»De er alle bragt ned i Vognen. Der er et helt Bjerg af Buketter. De kommer til at hvile paa Roser som en Kleopatra. Det var maaske rigtigere at sende dem efter?«

»Nej, forhold mig dem ikke. Deres Duft er dobbelt sød for mig. De minder mig jo paa en Gang om min Triumf og mine Venner,« smilede hun.

Farvel, Farvel!

Vinduet sloges op, Stemmerne døde hen, og Kareten med de fyrige Skimler raslede bort.

Hun svøbte sig tæt ind i det bløde Pelsværk, krøb sammen med Hagen presset ned mod den glatte, violduftende Maarskindskrave og lænede sig tilbage i den ene Krog. Det var saa hyggeligt og fredeligt at sidde lunt og blødt gemt derinde og lytte til de klaprende Ruder og de raslende Hjul og Snevandets skarpe Smæld paa Glasset.

Hvor de Blomster lugtede dejligt! Hun greb i Flæng en af de mange Buketter, som laa opstablede paa Forsædet, og trykkede den mod sit Ansigt.

Dens dugvaade Kølighed svaalede de brændende Kinder.

Ah! Det var Liljekonvaller, hendes Yndlingsblomst! Det var Skade, at Mørket forbød hende at glæde sig ogsaa ved Synet af disse nydelige Klokkeblomster, som lignede Porcelænsklokker paa en Telegrafstang. Hun kom til at smile over denne Sammenligning.

Det var forunderligt at ligge her i den lune, tætte Vogn, som i en Æske, begravet i Blomster, der talte om Sommer og Sol, medens det snregnede og ruskede udenfor. Der var vist et Mylder af Blomster til alle Tider nede paa de skønne, italienske Sletter. Der kendte man ikke til den farlige Taage og den iskolde Blæst,

som gjorde hendes Bryst saa ondt. Og imorgen, nu allerede imorgen skulde hun rejse, ned mod sine Længs-
lers Maal, langt mod Syd til de blaa Bjerge og de
skyggefulde Orangelunde, til den varme Sol og de
tusinde Blomster.

Hun pressede Liljekonvallerne ind mod de halvaabne
Læber og de opspilede Næsebor, sugede de friske Dug-
draaber og indaandede den bedøvende Duft i fulde
Drag.

Det smertede hende, det stak i Brystet. Det var
ogsaa uforsigtigt at aande saa voldsomt. Det var paa
den Maade, hun havde faaet Blodstyrning sidste Gang.

Aa, det stakkels syge Bryst!

Nu skulde hun samle Kræfter og blive rigtig stærk
ved at hvile ud. Hun kunde ikke taale den megen
Sang. Iaften havde hun givet sig for meget hen. Reak-
tionen kom altid, naar hun havde anstrængt sig; det
trykkede og stak da i Brystet. Saadan som nu. Blot
hun snart kunde blive denne evige Uro og Feber kvit,
den mistænkelige Rødme, som brændte paa Kinden,
Hjærtet, der tog paa at banke ved den mindste Affekt.

Aa, Ro og Stilhed og gode Dage, tilbragte i den
lune Middelhavsluft, og saa Glæden over de skønne
Egne, hun nu skulde faa at se, det vilde nok gøre alt
bedre.

Hvor de Blomster duftede stærkt!

Hun blev svimmel og tung i Hovedet af deres Aande. Men det kunde jo ikke gaa an at aabne Vinduet for den isnende Blæst, og forresten, der var jo ikke saa langt hjem.

Hun følte sig saa dødelig træt, saa vellystig mat og længtes efter at sove. Hun faldt sammen og slappedes i en drømmende Døs, overvældet af Træthed og beruset af Blomsterne.

Vognen, der raslede langsomt afsted paa den mørke, opblødte Vej, vuggede hende lidt efter lidt i Søvn, og hun sank hen i slumrende, bevidstløs Dvale.

Men pludselig vakttes hun halvt til Bevidsthed. Det stak og sved dernede i Brystet, en kvalfuld Angst lagde sin tunge Haand paa Brystet og hæmmede hvert Aandedrag. Hun kæmpede for at faa Luft, hun søgte at skringe, men kunde kun udstøde en pibende Stønnen. Stedt i kraftløs Afmagt kæmpede hun med det sidste dæmrende Bevidsthedsglimt for at naa Snoren, som var fæstet til Kuskens Arm. Med en uhyre Anstrængelse fik hun sig væltet over paa Forsædet; men i det samme vældede en varm Blodstrøm over hendes Læber, og Hovedet sank ned paa den duftende Rosenpude.

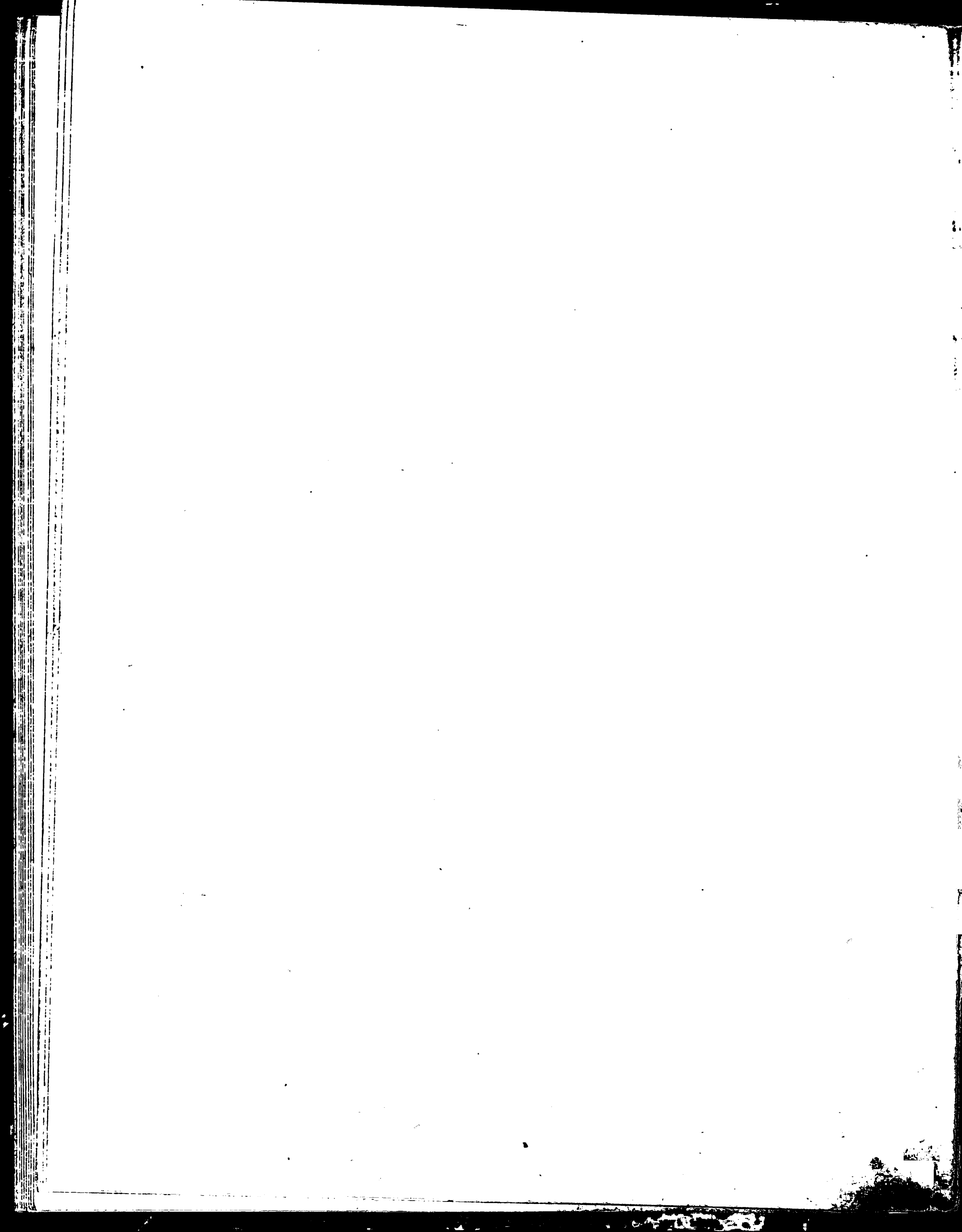
— — —
Da Kareten endelig holdt udenfor Landstedet paa

Strandvejen, og Pigen kom trippende under en Paraply for at lukke Vogndøren op, fandt hun sin unge Frøken liggende stille med Ansigtet skjult i Roser.

Hun var død. Buketternes Virakduft havde dræbt hende.

Flyvende Sommer.

I.

En gammel Havemur, sprød og forvitret af Ælde, med Teglstens Rygkam, ud over hvilken en yppig Manke af Vedbend og Vinløv hang, rækkende sig ned over Vekanten, om den ikke kunde naa lidt Tusendfyrd eller en Snerleblomst, ja blot en Døvnælde at flette ind i det evindelige grønt; . . . en gammel Havemur laa ved Landevejen og strakte sig i Julisolen.

Paa Murryggen sad en ung Mand og vippede med Benene som en japanesisk Gud. Hans smukke Skikkelse, klædt i lysegraat Sommertøj, traadte skarpt frem paa den mørke Baggrund af dybtrøde Blodbøge.

Han havde skudt den bløde, graa Filthat bag i Nak-

ken og sad tankefuld eller tankeløs med Blikket vagt svævende mod de kuplede Skove og tavlede Marker og sugede paa søde Kirsebær, gule med rødligt Skær, som han et efter et plukkede af den frugttunge, afbrækkede Gren, han holdt i Haanden.

— — En lille frisk Stemme, som halvt sang, halvt nynnede en populær Vise, hvis Rhytmer og Takt den behandlede paa den mest lunefulde og vilkaarlige Maade af Verden, rev ham ud af den vegeterende Drømmen.

Han drejede Hovedet og fik Øje paa en ung Pige, som langsomt kom spaserende hen ad Vejen.

Under den store, svajede Straahat, hvis Form mindede om en hankeløs Blomsterkurv, blinkende et Par straalende sorte Øjne frem. Det blankbrune Haar, bundet i en fyldig Fletning, havde hun kastet over Skulderen; den lyseblaa Silkesløjfe, hvormed Fletningen var knyttet, stod smukt til Kjolens mørkeblaa Korsetliv. — —

Hun gik nu i sine egne Tanker og trallede med Hænderne foldede paa Ryggen, Hovedet bøjet tilbage, hvorved den hvide Hals traadte nydelig frem i en svag Bue, og slingrede med Overkroppen til højre og venstre i Takt med Sangen.

Man behøvede ikke at være Maler, saaledes som den unge Mand var det, for at føle sig uimodstaaelig fængslet af hendes Skikkelse.

Han sad saa stille som en Mus, for ikke at blive røbet, og frydede sig ved at lægge Mærke til, hvorledes hun som alle unge Piger i ubevogtede Øjeblikke drejede Næserne af de højhælede Tremmesko, gennem hvis brudte Vrist man øjnede den røde Strømpe stribevis, en lille Smule indad og satte Hælen først til Jorden.

Halvt ubevidst udstødte hun Sangens Omkvæd temmelig forte med en kæk, lidt parodierende Betoning. — Skræmmet af sin egen Stemme fór hun sammen og blev ikke beroliget ved at høre et Ekko med samme Betoning, men flere Oktaver dybere, reflekteret fra Havemuren.

Hun vendte hurtig Blikket derhen og saá to smilende brune Øjne og en skægget Mund, der lo hende i Møde med røde Læber og hvide Tænder.

Det ved denne Opdagelse paaskyndede Hjerteslag drev en varm Blodstrøm op i de bløde Kinder, hun blev yderst flov og stansede, tvivlraadig, om hun skulde løbe sin Vej eller modigt vove sig forbi. Men denne Forvirring varede kun et Øjeblik; hun fattede sig hurtigt, kneb Læberne sammen, drog Brynenes Buer i Vejret, trak Hagen ind, knejsede med Nakken, satte Fødderne udad, bestemt og sirligt som en Hofdame fra Trianon, og gik forbi det farlige Sted med en Air som en Spanier.

I forbigaaende tilkastede hun ham paa Muren et uendelig fornemt og usigelig ligegyldigt Blik, hvis Virkning dog svækkedes en Del af den forræderske Rødmen.

Han holdt bestandig leende dette Blik fast og rakte den frugttunge Kirsebærgren ud imod hende.

Hun vendte fortørnet Hovedet med et Kast, saa Fletningen dansede ned paa Ryggen og gik videre.

Han blev siddende og stirrede efter hende.

Baaret af den bløde Brise sejlede en lang, sitrende, sølvglinsende Traad frem gennem Luften. Ved Traadens Ende hang en lille Edderkop med Hovedet nedad og snurrede rundt, strittende med alle otte Ben.

Den havde overgivet sit Fartøj til Vindenes Luner og ventede nu blot paa at fange Fodfæste et Sted.

Den unge Pige trippede rank og stolt afsted med affekteret Langsomhed og fornem Vuggen med Kroppen.

Den flyvende Sejler stødte mod hendes Hat; Luftskipperen faldt ind paa hendes Næse, og entrede sjæleglad op ad den med lange Tag som en helbefaren Matros. — —

Hun udstødte et kort Hvin — saaledes som unge Piger er vante til at gøre i slige livsfarlige Situationer, — tabte den spanske Holdning, greb sig med Hænderne til Ansigtet, slog ud med Armene for at befri sig for den farlige Fjende, som hun dog ikke turde røre ved; —

kom pludselig til at tænke paa, at hun utvivlsomt blev skarpt iagttaget af to smilende brune Øjne, kastede et sky Blik hen ad Muren til og løb yderst forvirret og med Valmu Kinder sin Vej paa en alt andet end dameagtig Maade, forfulgt af en irriterende, klingende Latter

II.

Det var ved Middagstid i den indtil Trængsel befærdede Hovedgade.

Unge Damer, spraglede som en Efteraarsskov, flagrede afsted, sammenkædede to og to; de manøvrerede behændig frem gennem Strømmen, seende alt, uden af betragte noget, trygge mod enhver Mistanke om Flaneren ved den ubetydelige men sig dog Opmærksomheden paatrængende Pakke, som hang ved Haandledet.

De blev lorgnetterede og vurderede paa den mest ugenerte Maade af Gentlemen, der slæbte sig trægt frem, som om de stod i Queue ved et Billetkontor.

Foran en stor, spejlende Butiksrude stod en ung Mand med blød Filthat og lystærnet Slips, — vor Maler fra Muren — og saa paa de fremlagte Stoffer.

Svære sorte Silketøjer med ivævede matsorte Blomster

og Blade laa henkastede med beregnet Nonchalance i overdaadige, svulmende Bølger.

En enkelt Klynge af lysegule Roser og kunstige gyldne Solsikker var ligesom tilfældig dryssede ned over det sorte Silke. Farverne stod fortræffelig sammen.

Fortabt i Beskuelsen mærkede han ikke, at smukke Damer kom og gik, spejlede sig et Sekund i den blanke Rude og gled bort igen.

Han vilde til at gaa, da han kommer til at se til højre paa Ruden og faar Øje paa Spejlbilledet af en ung Pige.

Men det var jo den lille Sangerske fra forleden! Hun stod meget alvorlig og fornuftig med et sort frynset Silkesjal bundet i en løs Knude paa Brystet og lod til at være ganske optagen af de udstillede Herligheder.

Ved en Bevægelse af ham ser hun op paa hans Spejlbillede, genkender ham og trækker Mundvigen fornærmet nedad.

Men et ubetvingeligt Smil, ved Tanken om Havemuren, fødes paa hendes Læber og smitter hans Øjne; — og de smiler til hinandens Spejlbilleder.

Kun et Øjeblik! Hurtig vender hun sig fra Vinduet, tilkaster ham, der ligeledes vender sig fra Vinduet, et fremmed, ligegyldigt Blik, — Fortrolighed udstrakte sig kun til hans Billede — og gaar videre.

Han følger tæt efter, saa nær, at han kommer til at stryge op ad hende, da hun med ét stanser foran en ung Pige. Han hører hende sige: »Ja, til Fanø, du!« føler et Træk i sin øverste Frakkeknap og bliver hængende ved en Maske i hendes Sjal som en Drossel i en Done. — Han gør tusende Undskyldninger og er meget længe om at frigøre sig fra hende. »Jeg forsikrer Dem, Frøken, jeg er lige saa ulykkelig som en Flue, der er bleven fanget i en Spindelvæv,« siger han leende.

III.

Paa en Stentrappe sad en rødmusset Amagerpige med Skødet fuldt af Roser, som hun ordnede i smaa Buketter.

Vor unge Maler kommer spaserende, faar Lyst til en Blomst og stanser foran Trappen. Efter moden Overvejelse vælger han sig en mørkerød, næsten sort Rosenknop, stikker den meget omhyggelig fast i Knap-hullet og rækker Pigen en blank Tokrone.

Medens han biede paa at faa Penge tilbage, havde han vendt sig om og stod og morede sig over en sur-

mulende, smudsig gammel Fyr, som vraltede hen ad Gaden, med en smilende, skinnende hvid Venusbuste krystet i sin Favn. — Han fik ogsaa Øje paa en lille bitte Pige i rød, strikket Kjole, med fugtig Næse, som i dybeste Alvor og med de runde Kinder oppustede af Anstrængelsen løftede et endnu mindre, lige saa alvorligt Barn, med endnu mere fugtig Næse og i blaa, strikket Kjole, op paa et Trappetrin.

»Jeg kan ikke bytte, har Herren ikke Smaapenge?« lød det fra Amagerpigens, som havde hentet alt sit Mammon op fra en uendelig dyb Lomme, og havde udbredt de røde og hvide Skillinger i den flade Haand. — »Nej, han havde ikke.« — Det var ogsaa kedeligt.

Han var i Færd med at tage Rosen af igen, da en ældre og yngre Dame stansede ved Blomsterpigens. — Den ældre blev staaende lidt borte, medens den unge, med strittende Lillefinger, greb en *Gloire de Dijon* og fæstede den ved sit Bryst.

Hun trak en mikroskopisk Portemonnaie frem og gav sig med stadig strittende Lillefinger til at lede efter en Tiøre, alt imedens hun skottede til ham, som med Spaserestokken under Armen og med bøjet Hoved havde vanskeligt ved at frigøre den stridige Stilks Torne fra Knaphullet.

Han saá op og mødte to sorte, spillende Øjne. Ah!

det var hende! »Aa, undskyld! Frøkenen skulde vel ikke kunne bytte en Tokrone?» —

»Nej, desværre; — men jeg kan laane Dem en Tiøre.« — Hun smilede skælmsk, kastede to Smaamyn-ter i Skødet paa Pigen og skyndte sig hen til den ældre Dame, medens han blev staaende højst forlegen og forvirret med sin Rose i Haanden og saá efter hende.

IV.

Damperen stævnede ind mod Nordby. Han stod i Forstavnen med sin lille Kuffert, Malerkassen i en Rem over Skulderen og den store, hvide Parasol i Haanden og spejdede, om han ikke skulde kunne faa Øje paa hende.

Paa Grund af Ebben maatte Dampbaaden gøre en stor Bue.

Langs Stranden kom Byens Køer i broget Række vadende hjemad, brølende mod Stalden; henne ved de første Huse ventede store og smaa Fanøpiger paa dem med deres Rebstump i Haanden.

Skibet lagde til Broen, han sprang i Land og gik

op til Hotellet. — Efter at have lagt Rejsetøjet fra sig, gik han ned paa Hotellets aabne, mod Sundet vendende Veranda, i Haab om at træffe den unge Pige med de sorte Øjne.

Han traf kun to ældre Damer, som sad stiltfærdig og hækede.

Han satte sig og saá ud over Vandet, over mod Esbjergs røde Tage og den stejle, solbelyste Kyst.

»Hvor er Deres Datter, Ella?« siger den ene Dame.

»Hun roede ud før for at ligge og læse i Baaden,« svarede den anden. »Det er hendes røde Parasol der ude. — Naar hun nu blot ikke glemmer Ebben for sin Bog og kommer til at sidde fast derude; Vandet er allerede faldet meget.«

»Var det ikke bedre at kalde paa hende?«

De gamle Damer gav sig til at raabe og vifte, men deres svage Stemmer bares ikke langt.

Han rejste sig og bukkede: »Maa jeg ikke stille min Baryton til Damernes Disposition?«

Med Hænderne foldede til en Raaber skreg han ud over Vandet.

Den røde Parasol bevægedes, en lysklædt Pigeskikkelse rejste sig i Baaden, saá mod Land og fik Øje paa de viftende Tørklæder. Hun greb en Aare og begyndte at stage, — men kom ikke af Pletten.

»Du gode Gud! nu sidder hun fast og kommer ikke af før Flodtid!« lød det fra den bekymrede Moder.

Han løb ned til Stranden, fik fat i en Pram og vrikkede afsted ud imod bende.

I nogle Alens Afstand fra hende skurede Prammen mod Bunden. Han raabte:

»Har De noget imod, at jeg redder Deres Liv, Frøken?« — »Nej, kom bare!« — »Vend Dem lidt om, mens jeg trækker Strømperne af. — Mørkt ifor og lyst ibag.« — Han traadte ud med et Plump og vadede hen til Baaden, hvor han blev staaende lidt med Armene paa Rælingen og konverserede. — »Hvad var det for en Lektüre, der optog Dem i den Grad?« — »Det var en Afhandling om Kvindens Ligeberettigelse og Frigørelse.« — »Sæt Dem nu rolig hen foran, saa skal jeg frigøre Dem.« Han skubbede til Baaden, uden at den rørte sig af Pletten. »Jeg er bange for, at De ogsaa maa trække ud, Frøken. Det stemmer jo forresten godt med Ligeberettigelsen. — Sæt Dem lidt mere til Bagbord og lad mig forsøge igen. — Khu! — Hurra! nu løber den af Stablen.«

Da han havde stødt Baaden ud paa Flydevand, bandt han Prammen til, kravlede op i hendes Baad og tog Fodtøjet paa.

»Tusend Tak for Deres Ulejlighed!«

»Selv Tak! Dette var nu Fornøjelserne; vi kommer nu til Forretningerne,« sagde han og greb Aarerne.

»Tænker De paa Bjærgelønnen?« spurgte hun smilende.

»Nej, men jeg skylder Dem en Tiøre.«

»Husker De det endnu?«

»Jeg har ikke drømt om andet; det er for denne Gælds Skyld, at jeg er kommen til Fanø.«

»Nu er jeg jo i Deres Gæld. De er mit Livs Frelsermand!«

»De véd jo ikke, om jeg vurderer Deres Liv til 10 Øre, Frøken. — For lidt siden var det ikke 4 Skilling værdt.«

Han roede indad, men blev liggende hvert Øjeblik paa Aarerne for at passiare og le. De var vist en halv Time om det korte Stykke, og hvor de drev af!

V.

De havde været 14 Dage sammen paa Fanø, sammen fra Morgen tidlig til Aften silde; de gik sammen til Bad om Morgenens, spiste ved samme Bord, tegnede

og sang Duetter og roede alene ud paa Strømmen, hvor han læste højt af »Buch der Lieder«. — Komplet Idyl!

En Eftermiddag kom der en Onkel med parenthetiske Ben og en Fætter med kælne Ben i Besøg til Ella og hendes Moder. De skulde allerede rejse næste Morgenstund og vilde dog saa gerne have Havet at se først.

Man kørte straks derud gennem Engstriben og Klitter, hvor Vejen var bestrøet med Marehalm, for at Hjulene kunde faa Tag.

Længe vandrede man om paa Stranden og lyttede til Brændingen, der lød som Efteraarsstormens Brusen i det tørre Løv.

»Nu maa vi nok se at komme hjem, Børn; det begynder at blive mørkt og koldt,« sagde Fruen og viklede Armene ind i Sjalet.

Han og hun gik bag ved de andre. —

Han søgte at gøre Afstanden større ved fra Tid til anden at standse og bøje sig og samle smaa gule Sten op, som han kaldte Rav. — De andre var allerede langt borte. —

»Skal vi ikke skyde Genvej gennem Klitterne, saa kommer vi dog først?« foreslog han.

De drejede bort fra Stranden og forsvandt mellem Sandbølgerne.

Hvor der var ensomt der inde! Intet levende Væsen,

og saa tyst! — Kun Marehalmens spidse Blade hvislede og tegnede Cirkler i det hvide Sand. Og i den dybe Ørkenstilhed aabnede han sit Hjærte for hende og talte om sin store Kærlighed.

Hun gik med bøjet Hoved ved hans Side og tav.

Han ventede længselsfuldt paa et Ord fra hendes Mund.

Den dybe Skumring lagde Ansigtet i Skygge, saa han ikke kunde læse Svaret i hendes Øjne.

Hun tav bestandig. — Han maatte have Svar nu!

Han tog et Cigarette-Etui frem og en Tændstikæske.

»Vil De ikke hjælpe mig at faa Ild; jeg har kun én Tændstik!«

Hun dannede en Skærm af sine Hænder; han strøg Tændstikken af, men førte den ikke til Cigaretten.

Over hendes Hænder, der blev rosenrøde af Lyset, søgte han at se hendes Ansigt.

De dejlige sorte Øjne straaledede ham taareduggede i Møde og smilte til ham. Og i det Øjeblik Lyset sluktes, greb han hende i sine Arme.

»Hvor bliver I dog af?« raabte Fruen.

Man satte sig til Vogns og slingrede i Tavshed hjem gennem Klitterne. De to trykkede sig hviskende op ad hinanden.

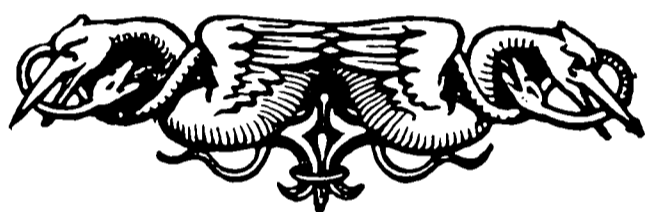
Paa en Gang udstøder Fruen et lille Hvin.

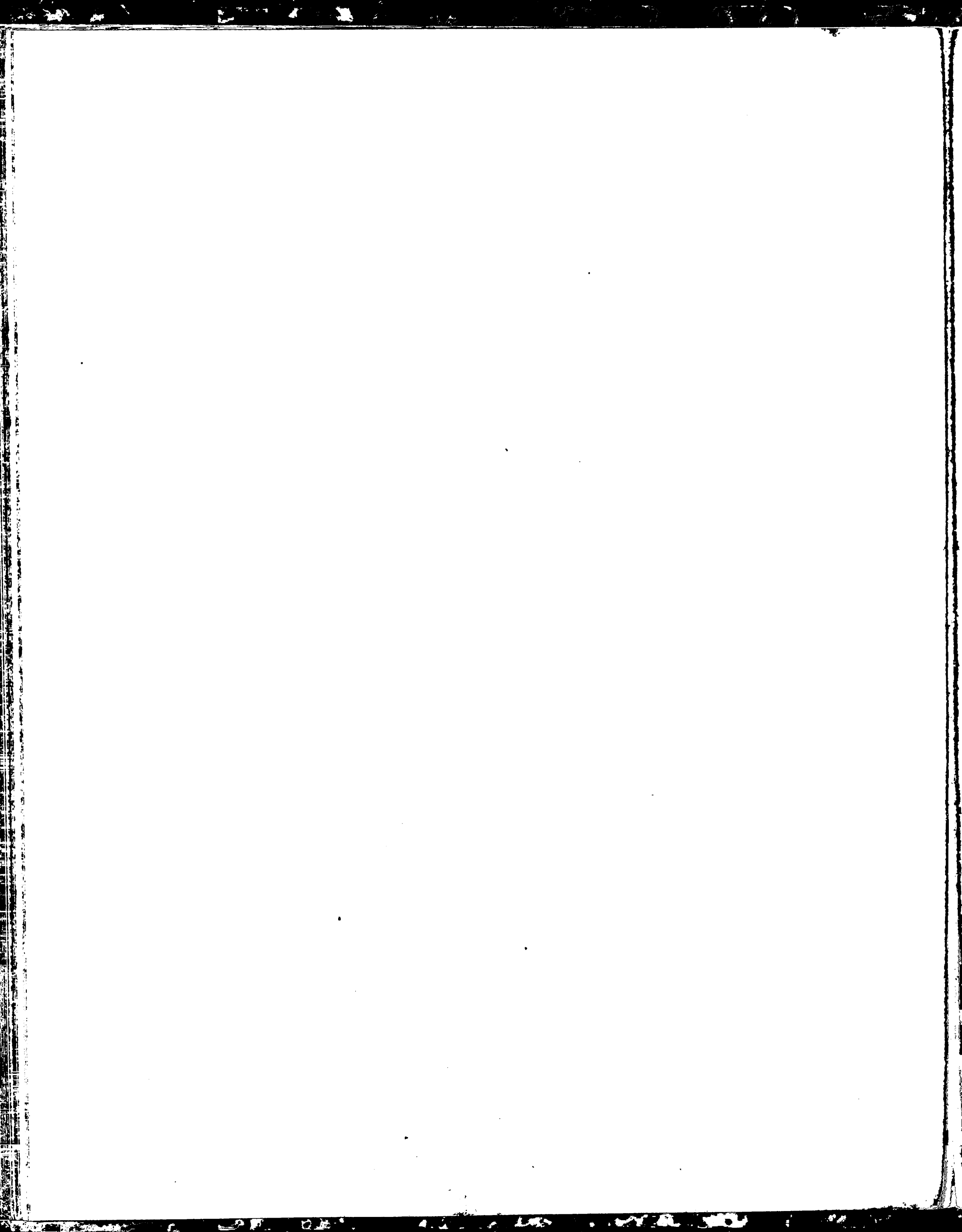
»Men hvad er der i Vejen, Moder?»

»Uf! det var en væmmelig Edderkoptraad, som fór mig over Ansigtet.«

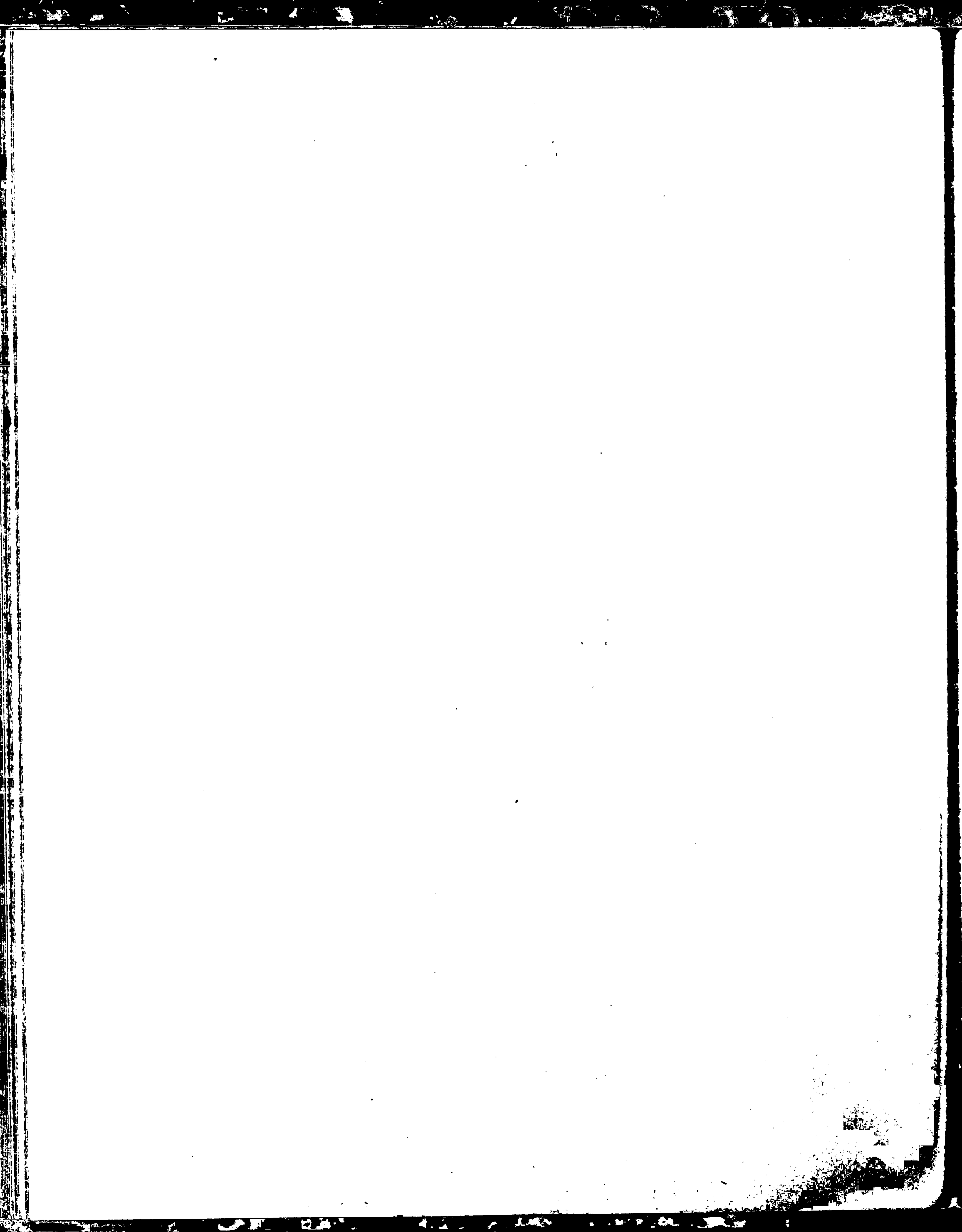
»Er det ikke det, man kalder flyvende Sommer?» læspede Fætteren med de kælne Ben.

»Jo! raabte de to i Kor og lo, saa det klang.

Parlando.

Den græske Vase.

Vi kom fra Blomsterrazziá en Morgenstund
med broget Bytte fra en Ellemose.

— Hun tog det rige Valmuflor ved Gjærdet,
imedens jeg paa frodig Gyngbund
opfiskede den hvide Nøkkerose
og skar de længste Liliesiv i Kjæret.

Det var en dugvaad, sollys Sommermorgenstund.

— Med japanesisk Straahat og et Gitter
af søde Kaprifolier om Skyggen
gik jeg med Favnen fuld af Mosefund,
— Hun bar et Diadem af Margueriter
og Hatten i sit Hagebaand paa Ryggen.

En aaben Kæmpevifte ordnede hun net
af Sivet med den fine Dusk som Silke,
af Iris og de blanke Lotosblade,
og dannede en kunstnerisk Buket
af Gjerdevalmuer med sølvgraa Stilke,
til Vasen paa Konsollens Marmorplade.

Harmonisk blødt de skære Farvetoner stod:
den mælkehvide Alabrasterkukke,
i Skyggen blaalig som en Barnepande,
— til Fløjlskronens sunde Blomsterblod,
som vælded' frem af Knoppens Bægerlukke,
— og Bladet mørkegrønt med brudte Rande.

En Purpurmuslingskal med lyse Guldstøvgran
hvert Kronblad var; — en sydlandsk Aftenrøde,
et Rosafløjl broderet med Topaser;
og Frugtens Form som støbt i Grækenland,
en klassisk Amphora med Linier bløde,
saa fuldendt ren som kun Athenens Vaser.

Den blomsterfyldte Krukke fra Konsollens Bord
i Vejret hæved hun med varlig Omhu
og stillede behændigt den paa Haaret,
og spurgte med et Smil, om ej jeg tror,

en ung og dejlig athenæisk Jomfru
sin Amphora just saadan havde baaret.

Fortryllet jeg det yndefulde Billed saa!
— Hvor rhythmisk skøn var Sidelinien bøjet;
hvor blødt den fine Hofte dog var rundet!
Og salig jeg begyndte at forstaa,
hvorfor en klassisk Vase fængsler Øjet:
hos Kvinden er dens Bølgelinie fundet!

Efter Middagen.

Man holdt Siesta. — Døsedrømmende.
— Nippende nød man den sorte Kaffe. —
Jasminens narkotiske Aande, svømmende
tungt fra Verandaen, bares af Brisen,
— og naar da et Vindpust bevægede Markisen,
et Solstraalevæld, gennem Halvmørket strømmende,
slog Ild af den slebne Krystal-Karaffe,

traf i ustadig Reflex Toiletterne,
røbende glimtvis de lade Grupper,
der, sugende Duggen af Haandbuketterne,
kjølende Læben, som vinhed brændte,
laa strakt i et viljeløst »far niente.«
— Som flyvende Spindelvæv fra Cigaretterne
steg Røgen af duftende Silkepupper.

Modernes Proteus man, skarpt kritiserende,
stævner for Skjønsmagens Domtribune. —
Fra dødsdømte Nyform man gled diskuterende
over til klassiske Rhythmefolder;
paa Trianons Pudderstil hist man holder,
paa Nationaldragter her, — Kavallererne,
— de saa' nok helst Damerne klædt som Phryne.

— Brydende Traaden, »in medias« springende,
modeklædt kom hun, — en Kurv paa Armen
med Jordbær paa Vinblade, — Straahatten svingende,
— Solsmil i Kindernes Latterdale,
forstyrred de Modereform-Radikale,
dem Alle til talende Tavshed tvingende.
— Men, Himmel! Hvor Silken sad støbt om Barmen.

Moderne Hedenskab.

Skjult bag Gyldenregn-Busketter,
overskygget af Plataner,
laa jeg nærved Parkfontænenens
vædeblanke Broncesvaner. —
Blikket svævede mod Plænenens
marmorhugne Statuetter.

Og de vage Blikke strøjfe
Haarets Slyng i Nakkekuden:
Artemis, som griber Pilen, —
og de glide bort til Guden,
fængsles, dvæle ved Profilen
og ved Lokkens Pandesløjfe.

Slankt og frit stod Muskelspillet!
Armen udstrakt, senefflettet; —
trodsigt Halsen sidebøjet; —
Brystet hvælvet, fremadrettet
Nydelystent flyver Øjet
nu mod Afrodites Billed.

Hvid og slank som Evig-Isen
paa de mørke Glimmerstene,
kold som Havets Vinterbølger
stod hun Anadyomene.
Selvbevidst hun intet dølger:
nøgen vandt hun Skønhedsprisen!

— — — Tys! Med sundhedsvarme Kinder
kom langs brogede Rabatter
nynnende en Chansonette
Jordens unge fuldblods Datter,
styrende sin højst kokette
Fod blandt strænge Stengudinder.

Tæt hun skærmer sig mod Solen
med en Egekvist fra Lunden,
saa jeg ser kun hendes Fletning,

fyldig, blankbrun, silkebunden. —
Lyseblaa med hvid Besætning,
blød og glat og stram sad Kjolen.

Kvikt sin franske Vise synger
Hun og sig til Plænen nærmer,
kaster langthen Bladesløret,
skyder ned de vide Ærmer,
stryger Lokken bagved Øret
— og Refrainet kækt udslynger.

— Men med Et hun standser, — tier
pludselig midt i en Trille
og staar tavs i Havegangen
foran Afrodite stille,
af Gud véd hvad Tanke fangen,
vugget ind i Drømmerier.

Ilsonit hun af Hybenitoppen
alle modne Roser bryder,
og de løse Blomsterblade
paa Cytheras Hoved gyder; —
i en rødmende Kaskade
gled de ned ad Marmorkroppen.

Og med Hænderne paa Ryggen,
Øjet som i Solskyer hyllet,
tankefuld hun Foden flytter
sødt af Længselsdrømme tryllet
fra de hvide Gudestøtter
og forsvandt i Lindeskyggen.

Hvide Slyngroser.

Der var Roser i myldrende Mængde
i fyldige Ranker om Vindverne slyngede;
hen ad Verandaens Tag laa de slængte,
nedover Tremmernes Gitter de hængte
og vipped', af Dugdraabens Kviksølv tyngede.

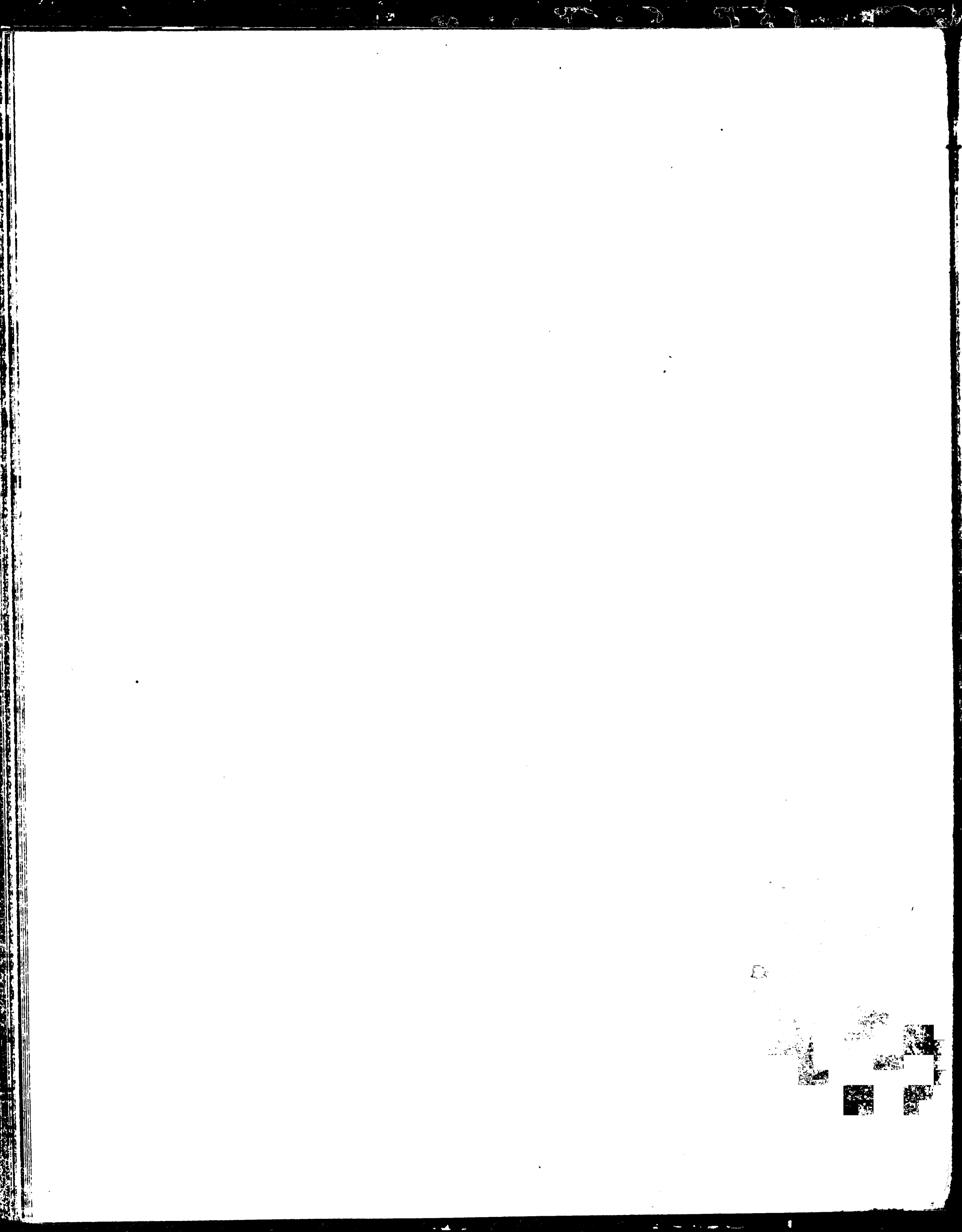
Det var ikke de blussende, søde,
som natskjulte Elskov paa Kinderne tegnede,
ikke Lukretias blodige røde,
ikke Kleopatras rødmende, bløde,
som fodhøjt den smykkede Festsal heggede.

Det var ikke de saftige gule,
som vugges paa Balkjolens Brystsløjfe hvilende,
dem ej, som titte fra mosdækte Hule,
dem ej, der blystomt i Skyggen sig skjule
og duftløse nikke fra Skovgjærdet smilende.

Det var dugvaade Slyngroser, — blanke
som Svanedun, — hvide med Randene krusede. —
Yndefuld bøjet sig Ranke om Ranke,
bandt i sin filtrede Fletning min Tanke,
og Duften, saa fin og saa sart, mig berusede.

Og et blomstertungt Vildskud jeg brækker,
— og Draaberne stænkede, Bladene dryssede. —
Krande om min Elskedes Nakke jeg lægger,
dejlige, kølende Roser os dækker; —
de skjalv, naar vi hvidskede, stak, naar jeg kyssede.

Arvesynd.

I.

Langt nede i den næsten uddøde, kedsommeligt lange Gade, — dobbelt kedsommelig paa en klar Sol-dag som denne, — kunde man se en rund rød Plet, der bevægede sig langsomt fremad og i Tidens Løb blev større og mere oval.

Gaden laa skyggeløs og stegtes.

Det uendelige Perspektiv af hvidglødende, lysmættede Murflader lukkede sig for Øjet langt ude til en Smelteovn for den tunge, dovne Luft, som hang tyk og død, — uden Pust, uden Drift.

Midt i al den trættende Ensformighed af bleggraa og vissent gule Façader var den højrøde Plet behageligt forfriskende.

Den trængte sig frem gennem det svirrende Væv af Solstriber, der hang som et Fangenet fra Hus til Genbo, —

svulmede op, eftersom den kom nærmere, og præsentere sig langt om længe som et trindt Postbud, der svedende og pustende arbejdede sig op ad Gaden; — en ren Tortur i denne hede Junimiddag, som om han ved at gaa paa glødende Sten skulde overbevise Verden om, at han trods sine drapfarvede straalende Benklæder dog var Gadens avtoriserede, surmulende Brevdue.

Endelig standsede han sin Gang foran et ganske hvidbrændt Hus, der hældede lidt forover, som om det havde faaet Solstik og lige skulde til at falde besvismet om, — og trak et Brev frem af Pakken, han bar under Armen. »Til Hr. *cand. mag.* Carl Borch.« »Og saa bor det Aadsel oppe paa 4de Sal« — sukkede han —, »blot for at chikanere Folk i denne Satans Varme. — Det er Fanden ta' mig sørgmodigt.«

Lænet ud af et Vindu paa 4de Sal stod en ung Mand med Hænderne støttede paa Gesimsen udenfor. Han stirrede ligegyldig ned ad de blændende Husrækker; men Gaden stirrede saa stikkende paa ham igen, at han forvirret over den skarpe Lysrefleks skyndsomt gik tilbage, idet han nervøst trak Brynene sammen og med Haanden strøg sig over Panden. Med Hænderne begravede i Sidelommerne paa den gule Nankinsjakke vandrede han frem og tilbage i Værelset, af og til skot-

tende til Skrivebordet, der var overlæst med Papirer og opslagne Bøger.

Han kunde vel være lidt over Midten af Tyverne. Han havde hagespidset Fuldkæg, kortklippet Haar og graa, urolige Øjne, som tankefuldt eller tankeløst, — vanskeligt at afgjøre, — vankede hid og did i Stuen, strejfende Bjørnsons støvede Buste paa Bordet, dvælende vagt ved Byrons store Billede paa Væggen over Chaiselonguen, — ved Reolerne med deres Bogkolonner, som ordnede efter Vaabenart stod til Parade i snorlige, brogede Geledder, — ved Gyngestolen med sin broderede Pude, ved de blomstrende Theroser i Karmen —; og glidende bort atter søgte de beskrevne Ark paa Bordet, Ark overmalede med matematiske Formler og Tegn.

Frem og tilbage gik han med bøjet Hoved, rastløs frem og tilbage, trægt som en, der er ked og led af sit Arbejde, men dog ikke kan opgive det, trættet og bedøvet af Varmen, som gjorde Hovedet blytungt og Tanken sløv og stump.

En kort og skarp Banken rev ham brat ud af den døsig, stivnede Vegeteren, — og et uvilkaarligt — som af Søvnne opskræmt: kom ind, lokkede Konen, hos hvem han boede til Leje, frem i Døren med hendes evindelige Attributer: Fejekost og Støveklud.

Som hun stod der, duknakket og krumbøjet under

Sliddets og Sorgens forenede Aag, — med de grove af Vask flossede og ligesom opløste Hænder og det slappe trætresignerede Ansigtsudtryk; — med det falmede, røde Klæde stramt om Hovedet og den blankslidte, brystfedtede Kjole med manglende Hægter og uden ringeste Spor af Halslinning, — var hun en Type paa de mangfoldige Arbejderkoner, som ganske alene maa kæmpe en daglig Kamp for en Familjes Tilværelse, — en haabløs Strid, hvor Fjenden befinder sig indenfor Portene, og hvor hun Dag og Nat maa staa væbnet overfor sine nærmeste som for Dødsfjender, der vil hendes og deres egen Lykke til Livs.

Konen blev staaende henne paa Dørtærsklen:

»Undskyld, hvis jeg forstyrrer! Maatte jeg ikke faa Lov til at feje lidt inde hos Kandidaten? — Alting bliver saa væmmeligt støvet i denne Tørke.«

»Værs'go, Madam Lassen. De forstyrrer mig slet ikke. Jeg kan alligevel ikke faa noget bestilt i denne fordømte Varme.«

»Herregud! Er det den slemme Hovedpine igen? — Ja, al den megen Sol kan saamænd ligefrem svie Hjærnen ud paa Folk. Jeg er helt ør. — Kandidaten arbejder vist for meget. De skulde se at komme lidt ud paa Landet.«

»Ja, jeg kunde trænge dertil,« sagde han og strøg

sig over Panden. »De kunde forresten ogsaa have godt af at slippe bort fra Byen engang imellem, Madam Lassen, og komme ud og se lidt Grønt og aande-frisk Luft.«

»Ak, ja! — Blot jeg kunde! . . . Men Lassen vil jo have hans Mad, naar han kommer hjem fra Pladsen, og nu har jeg ogsaa lille Line liggende paa 5te Uge.«

»Hvordan er det med hende idag? Hvad mente Doktoren, da han var her igaar?«

»Doktoren han sagde, at hun skulde ligge, til Stivelseskjorten blev tør om hende. Hun klager endnu tit i sin Ryg; men Doktoren siger, at det gaar nok over, naar hun kommer op med Bandagen. . . . Gud! — Det er en Ynk at se det lille Væsen saa skæv; . . . og hun bliver saa tynd og afpillet og er saa træt, saa dødsens træt, siger hun; . . . og jeg kan ikke faa Mad i hende; hun er saa led ved Mad, siger hun. . . . Herre Jesus! Hvordan skal det dog ende altsammen!«

»Det bliver nok bedre nu. De maa ikke se saa sort paa Tingene, Madam Lassen; det retter sig nok; og baade De og Drengene er da raske.«

»Aa, Gud bedre det! — Lille Carl er saa tyk i hans Hals af Kirtlerne, den sølle Dreng, og Næsen staar i et Saar; og Peter begynder nu ogsaa at hoste om Natten og spytte op og -hive i hans Bryst. Det er vist ikke

sundt at gaa paa den Fabrik og faa alt det Støv og Røg i sig. Men vi kan jo ikke beholde ham hjemme, han er snart 14 Aar. . . . Nej, De kan tro, Hr. Borch, det kan være strængt nok at skaffe Pengene til Husleje og Ildebrand, og Mad maa vi ogsaa have at putte i Munden. Vi maa hjælpes ad. . . . Jomfruen, dér, De véd, hvor jeg tjente, før jeg blev gift, hun har sat et lille Legat ud paa 20 Kroner. Dem faar jeg ved Terminstid; men der er mange Munde at mætte og lidt at fortjene, Hr. Borch, og Lassen kommer jo aldrig hjem med en Skilling af hans Dagløn, begrundet paa den ugudelige Drik. Blot han dog kunde holde op med den, for han er i Grunden en inderlig god og rigtig pæn Mand; men naar han er drukken, skaber han sig som et vildt Dyr. . . . Se bagefter skammer han sig og fortryder; men det frugter ikke paa ham. Han kan tit græde som et lille Barn og love saa inderligt, at han vil holde op. . . . Jeg tror ikke mere paa ham, Hr. Borch; jeg er bleven skuffet saa forfærdelig tit.«

Og rystende paa Hovedet gav hun sig til at afstøve Gyngestolens Arme. Borch kastede sig paa Chaiselonguen og lod Blikket halvt ligegyldigt, halvt kontrollerende hvile paa hendes bøjede Skikkelse.

Der var et eget Velbehag i at ligge dvask henstrakt og iagttage de flittige Hænder, der rastløs bevægende

sig op og ned af Stolens spinkle, sortblanke Tremmeværk, satte den i en rhythmisk, vuggende Bevægelse.

Hvor de Hænder dog var flittige! Det var paafaldende i Modsætning til deres Rastløshed at betragte Ansigtets maskeagtige Ubevægelighed. Slappe, halvt udviskede Træk, uden Genskin af Tanker eller Følelser, kun med et Udtryk af dødtræt Resignation. Linjerne var i Grunden ret kønne. Naar der kom Liv i Øjet og Smil om Munden, vilde man kalde det Ruiner af et engang kønt Ansigt.

Han mindedes aldrig at have set hende smile; og forresten, hun havde heller ikke synderlig Grund til at være fornøjet. — Livet syntes at have udbrændt hver Illusion om Lykke og Solskin hos hende.

Det Glimt af Sol, som havde lyst frem, da hun fuld af Haab og Fortrøstning havde begyndt sin Vandring, var snart formørket af Storme og Regnskyer, som lidt efter lidt blæste bort og skyllede væk hvert lille Spor af Haab og Lykke. Nu laa der et mørkt, tyngende Skydække over hendes Liv.

Hun søgte Forglemmelse i Arbejdet, i Arbejdet for sine Børn. Hun levede kun for dem. Hvad Løn vilde hun faa derfor? Hun tænkte ikke derpaa. Hun fulgte Moderinstinktet blindt og naivt. Som Edderfuglen plyndrede hun sit eget Bryst for at skærme om Ungerne

i de kolde Nætter. Men det hjalp altsammen intet. Nætterne var for kolde, — Ungerne frøs ihjel. En efter en.

Trods sin Omhu og Æmhed, trods Selvfornægtelse og Opofrelse kan hun intet udrette.

Børnene vil ikke trives. De svinder hen. Det er, ligesom de myrdedes lidt efter lidt af noget, hun ikke kender. Fjenden er usynlig, hun kan ikke ramme ham.

Hun led en Niobes Kvaler uden at have hendes Skyld. Ja netop, hun var en Niobe! — Han kom til at tænke paa den Niobegruppe, han forrige Dag havde set i en Kunsthandlers Vindu. Den skønne, ulykkelige Moder med det himmelrettede, rædselslagne Aasyn, som forgæves søger at afvende Gudens dræbende Pile fra Børnene, der i bævende Dødsangst klynger sig til hende.

Hvor æsthetisk velbehagelig var ikke den dejlige Gruppe!

Hvor skønt og sandt var ikke Smerten og Frygten fremstillet!

Og nu hende, den hulkindede smudsige Kone! Hun bøjer Hovedet i stum Fortvivlelse mod Jorden, uden Klage, uden Taarer, uden Skønhed. — Og Børnene dø bort i hendes Arme, ramte af usynlige, forgiftede Pile.

Hun resignerer, ti hun tror jo, at Døden sendes dem af Guden. Hvorfra skulde hun ogsaa ane, at de forgiftede Pile hedder slet Ernæring og arvelig Disposition?

— — —

Han havde under disse Betragtninger vendt sit Blik bort fra Konen og syntes ganske at have glemt hendes Nærværelse. Det var ham i Grunden ubehageligt, da hun nu rev ham ud af hans Tankegang ved at tale til ham.

»Har Kandidaten ikke noget Tøj, der skal vaskes med denne Gang. Jeg skal vaske i morgen.«

»Vil De ikke selv se efter hende i Posen, om der skulde være noget, Madam Lassen? — Jeg tror forresten, at jeg har rent Tøj for lange Tider.«

»Jamen, jeg vilde gerne have det nu, for lille Lines Medicin koster saa mange Penge.«

»Tag saa, hvad der er. — — De maa forresten ikke tjene saa lidt ved at vaske; jeg synes altid, De har fuldt op at bestille.«

»Ja, Vorherre give mig Kræfter til at holde ud. Men jeg bliver tung og træt over Lænderne af at staa hele Dagen i Ballen, og altid meget forpustet af at løbe op og ned ad de Trapper. — Doktoren siger, at det er Brystet, men det har jeg havt, før jeg blev gift.«

»Var De brystsvag, før De blev gift?« spurgte han og rejste sig brat op fra Chaiselonguen.

»Ja, det var derfor, at jeg tog Lassen«, svarede hun roligt og vendte sig om mod ham. »Jeg kunde ikke taale det haarde Arbejde inde hos Jomfruen paa Nørre-

gade, og saa sagde jeg til mig selv: naar du nu faar en lille Lejlighed og en lille Vask og ikke de mange Trapper at skure, saa bliver det nok godt med Brystet. — Men det blev det ikke. Det trykker tit endnu, og Hosten klemmer saa svært.«

»Tænkte De aldrig paa, Madam Lassen, før De blev gift, at De vilde faa Børn?»

»Jo, naturligvis tænkte jeg paa det, og jeg glædede mig saa meget til at faa et Par rigtig kønne og sunde Børn; for Lassen var en pæn og kraftig Mand, før han begyndte at drikke. . . . Men det skulde nu ikke være.«

»Det skulde ikke være? — Ja, hvem er Skyld deri? — Det er saa let at skyde Skylden paa Skæbnen og Vorherre og Gud véd hvad, og slaa sig tiltaals med, at det nu engang var bestemt saadan, og man ikke kunde gjøre noget for det. . . . Jo, man kan, Madam Lassen, — man kan lade være med at faa Børn, og man skal lade være, naar man er syg og véd, at man er det.«

»Men naar nu ens Mand vil, hvad skal man saa gjøre? — Og tror De virkelig, Hr. Borch, at Lassens Drik skulde?»

»Har De aldrig tænkt paa, at Børnene kan have faaet al deres Svagelighed fra Dem, Madam Lassen?»

»Fra mig, siger De!« Hun støttede begge Hænder

paa Kosten og saá ham spørgende ind i Ansigtet. »Fra mig? — Men . . . nej . . . jeg kan ikke tro, at Vorherre vil lade de uskyldige Børn lide og undgælde, fordi deres Mo'r lider i sit Bryst. . . . Nej, det kan jeg ikke tro, — det kan han ikke. Det er ikke Ret og Retfærdighed. . . . De kan jo ikke gjøre for det, og det kan jeg sandelig heller ikke. . . . Jeg har altid levet et sædeligt og ordenligt Liv.«

»Ja, det tror jeg ogsaa, De har; men alligevel hør engang, jeg synes aldrig, jeg har set noget til Deres Familje. Lever Deres Moder endnu?«

»Nej, hun døde sf Tæringen, da jeg var 16 Aar.«

»Har De ingen Søkende?«

»Jo, jeg havde en Søster: men hun fik ogsaa Tæringen og døde som Barn. . . . Det var en Guds Lykke for hende! — Hun havde daarlig Ryg og svage Ben ligesom lille Line.«

»Havde hun det! Ja det var en Lykke, at hun døde. De maa ikke røre ved mine Papirer eller Skrivebordet, véd De nok. De bringer Uorden i mine Ting, saa jeg ikke kan finde Rede i dem igen.«

»Men der ligger saa meget Støv og Cigaraske og flyder.«

»Lad det bare flyde. — — Nu rejser jeg snart, tænker jeg; her er ikke til at være for Varme. Saa maa

De faa uindskrænket Lov til at skrubbe og støve af, saa galt De vil.«

»Naa, ja da! Saa vil jeg vente. — — Farvel, nu maa jeg ind og give lille Line hendes Morfinsaft; den linder saa rart for Hosten.«

Og hun gik slæbende sin Vej med de evindelige Atributer: Fejekost og Støvklud, duknakket og krumbøjet under Sliddets og Sorgens forenede Aag.

Borch lagde sig atter træt og ked tilbage paa Chaiselonguen og trykkede Hænderne ind mod Tindingen. »Stakkels Kone! Hvilket Liv at kæmpe saa mandeligt for! — Og ganske alene at skulle trække hele Læsset! Den Slubbert af en Mand! — — Aldrig at kunne tro paa hans Løfter eller turde stole paa hans Ord; at maatte lade mig gemme Sølvskeerne og Pengene til Husleje, for at han ikke skal stjæle dem. — — Hvorfor tog hun ham? Det er jo selvforskyldt. . . . Og saa disse usle kirtel-svage Børn! Og hun vidste dog, at hun var brystsvag før hun fik dem — hun vidste det og giftede sig netop derfor! Hvor er dog ikke den sociale Samvittighed sløv! — — —

Aa, hun er ikke den eneste. De bærer sig alle ad paa samme Måde. De har jo Lov dertil. — Naar bare Præsten har sagt Amen, er alting godt og Samvittigheden frelst. Og Ritualet følger alle strængt samvittighedsfuldt,

det maa man lade dem. Det er saa usigeligt let at skyde Ansvaret over paa Vorherre, hvis de overhovedet føler noget Ansvar.

Aa, mit stakkels Hoved, nu kommer den fordømte Hovedpine igen! Den er ogsaa Arvegods, Arvesynd, alretfærdig Straf for Slægternes Synder! — — Det er en kostelig Ironi, hvis den bare ikke gjorde saa ondt, at jeg skal føle Trykket af denne arvesyndige Pine i desto højere Grad, jo mere jeg arbejder, jo mere jeg søger at opfylde mine Pligter, jo fuldkomnere jeg stræber at blive. — Familien maa have mange gamle Restancer, som jeg skal kvittere for til sidste Hvid.

Det er haardt at skulle honorere de falske Veksler, Slægten har skrevet, lydende paa ens Navn. Men det nytter jo intet at sige, de er falske. Man maa betale, — den store Konges Foged driver dem ind; — det er himmelsk Retfærdighed. . . . Ak, ja! . . . Jo større Smærte, desto større Retfærdighed! . . . Det eneste, man kan gjøre, er selv at lade være med at danne et Firma og skrive falske Veksler paa Fremtidens Navne.«

Madam Lassen stak Hovedet ind ad Døren: »Jeg glemte før at give Kandidaten dette Brev, som Postbudet nylig kom med.«

»Er der Brev? Tak! Vil De ikke være saa god at lægge det paa Bordet.

Da hun var gaaet. tog han Brevet, vendte og drejede det, saá paa Haandskriften, kiggede paa Poststemplet, for at gætte sig til, fra hvem det kom, og holdt det længe uaabnet i Haanden, fantaserende om, hvad det muligvis kunde indeholde.

Han smilede som en, der véd, at noget behageligt venter ham, og som med Vilje skyder den Nydelse bort, han er sikker paa.

Saa udsøgte han sig en veldannet Cigar af den polerede ibentræs Kasses Beholdning, tændte den langsomt, lagde Pudden mageligt tilrette under Ryggen og skar Konvolutten op med en Papirkniv.

Ellemosegaard.

Kære Ven!

Kom Sommeren ihu og hold den hellig. Min reflekterede medicinske og mine alderstegnes naive Lægmands Samvittighed lader os ikke roligt vide dig stegt og braset derovre i det hede Babylon. Kom herover til det køle Ekbatana.

Hvor gider du i dette guddommelige Solskin sidde kroget og polere paa den eventuelle Guldmedalje. Riv dig løs fra de dumme Formler og Beregninger med ubekendte Størrelser; herovre skal du — *parole d'honneur!* faa andre ubekendte at

regne og operere med. Jeg giver ikke Sten for Brød. Til Gengæld for dine Differentialer faar du ikke indifferente Størrelser; du skal faa fuld Erstatning for Alverdens Integraler i rare Mennesker a den mest ubestridelige Integritet, uagtet jeg ikke tvivler om, at du jo straks vil bestikke dem med din bekendte Elskværdighed.

Fy! sikken Idé: at ville offre til Fysikken i de lyse Nætters Tid! Herregud! Hvad kan dine Xer, magre Figurer, som ligner en Korsetskabelon med gennemsnøret Lever og uden Liv, — hvad kan de være i Sammenligning med mine ubekendte, som er uforlignelige, som har fyldige Figurer, som er fulde af Liv, og hvis Lever aldeles ikke minder om Prometheus og Strassburgergæs?

Nej, alvorlig talt, Carl, smid et Par Flipper i en Vadsæk og rejs. Du har saagu' ikke godt af at sidde ovre paa en 4de Sal paa Solsiden, du med din kroniske Hovedpine. Jeg forstaar ikke, hvad tillokkende der kan være ved Madam Lassen og hendes scrofuløse Afkom.

Vi er kun raske Folk herovre, og her er ingen Børn, det vil sige smaa Børn, for store Børn er vi alle. Keder du dig i vort Selskab, naa, i Guds Navn, saa tag Prisopgaven med.

Du kan faa al den Ro og Stilhed, du vil forlange. Vi er kun mine Forældre, min Søster Dagmar og min lærde Kusine Anette Strøm. Hende vil det vist kunne interessere dig at lære at kende, du, der sværmer for »Kvindens Frigørelse.«

Hun har mange Jærn i Ilden, hun læser Latin og Græsk, (tænk! for sin Fornøjelse!) og havde tænkt, ekscentrisk som hun er, paa at blive kvindelig Student; men det fik vi heldigvis pillet ud af hende itide. Forresten er hun køn og har Penge. Rejs over og fri.

Som din lægekyndige Konsulent befaler jeg dig at rejse fra Byen; som din Ven befaler jeg dig at komme over til mig.

Din

Jakob Gorm.

Borch blev liggende lidt efter endt Læsning og stirrede fraværende, ubestemt smilende op paa Loftets Gibsrose.

Saa rejste han sig med et pludseligt Ryk, rev Konvolutten i Stykker og Strimler til Bogmærker, fejede Papirer og Bøger sammen i en Haandevending — og slæbte en Lærredskuffert hen ad Gulvet ind i Sovekamret.

»Madam Lassen! Har De Tid til at komme lidt herind?« — raabte han ud af Døren. »Nu maa De gærne begynde at spule væk overalt, for nu rejser jeg; men kom først og hjælp mig med at se mit Tøj efter i Sømmene.«

II.

Naar man fulgte den poppelhegnede Landevej en knap halv Mil fra den lille jyske Jernbanestation og ud mod Vest, saa fik man tilvenstre Øje paa en Skov, formet som en Kile, hvis Spids strakte sig henimod Landevejen, og hvis Sider tabte sig langt ude og blev til blaanende Skygger.

Over Kilens Spids rakte et mørkeblankt, teglhængt Tag ivejret.

Der laa Ellemosegaard, en Herregaard, til hvilken der fra Vejen førte en lang, halvt overskygget Lінде-
allé, med et næsten matematisk regelret Perspektiv.

Gik man opad Alléen, kom man omsider til et grønskimlet Stykke Borggrav med en gammel muret Bro over, som viste frem mod den hvælvede Port-
aabning.

Gennem denne kunde man se ind i en stor Gaard, paa alle Kanter flankeret af Bygninger: paa de tre Sider grundmurede, nytækkede Lader og Stalde; tilhøjre, adskilt fra den øvrige Gaardsplads ved et lavt Stakit og høje Trær, den anselige Hovedbygning, toetages med mørkeblankt, teglhængt Tag, knækket i Linjen paa Midten, med mangerudede Vinduer og paa Facadens Midte over en bred Stentrappe en massiv Egetræsdør beslaet med hvidgraa Jernsirater.

Bygningen kigede med sit Tag lidt op over de omgivende Trær, saa man fra Vinduerne i de brede Gavle havde den frieste Udsigt: tilhøjre ud over den sivbæltede Sø, tilvenstre over Haven, som nær Huset havde et civiliseret Udseende med Plæner og Rabatter, men længere borte blev til Park i engelsk Stil med plejet Skovbund, der om Foraaret var oversaat med hvide og blaa Krokus.

Parken tabte sig umærkelig i Skoven, som nedad mod Søen til gik over i frodig Eng og fugtig Mose med vadende Elletrær og Vildnis af Siv og Krat.

Naar man stod oppe paa den rummelige aabne Veranda, der var loftet med Vin og hegnet med Clematis og Kaprifolier op ad de murede Stolper, og hvis magelige Trappe, som førte ned til Haven, var smykket

med Bladplanter i Baller, havde man lige over for sig en aflang Plæne med tæt, kortklippet Græs.

Plænen blev overskygget paa Siderne af bredkronede Plataner og var begrænset af en broget Blademur: forneden bøjede Guldregngrene med tunge, gyldne Klaser og fyldige Syrénbuske med tusinde lyserøde Smaakupler, højere oppe mørkerøde Blodbøge, der kantedes foroven af det lyseste Lindegrønt.

Fra Verandatrappen gik en grusrevet Gang inddæmet af Fuchsiaer lige frem mod Plænen, hvor den spaltedes som en Flod af en Dæmning i to bugtede Løb, der førte ud som endeligt Maal til Baadebroen paa den ene Side, og til den anden Side snoede sig gennem Park og Skov og tabte sig etsteds langt borte.

Det var henimod Middagstid.

Paa Plænen, i hvis Bund der var stukket et Dobbeltkors af Jerntraadsbuer, var nogle unge Mennesker beskæftigede med at spille Kroquet.

Damedragterne faldt mest i Øjnene. Den lyseblaa højhalsede Kjole med Tylls Pibekrave og mørkeblaa Plissébesætning sluttede smidigt og stramt om en slank Pigeskikkelse.

Det var Kusine Anette.

Hendes Hoved med den ovale, noget nær græske Ansigtsform og den mørkeblonde Frisure gennemslunget af smalle lyseblaa Silkebaand og strøget smertelig stramt op i Nakken, var ubedækket; den store, silkeforede Straahat hang hende ned ad Ryggen i sit gule Hagebaand.

Det lille, bevægelige Pigebarn ved Siden af, som nu netop satte den nydelige smalle Sko op paa en Kugle, var Husets unge Datter, Dagmar Gorm, en væver Blondine med evigt leende blaa Øjne og blinkende Tænder, med en bredskygget, flad Straahat paasnur i Nakken, forfra lignende en skæv Helgenglorie om et alt andet end magert, asketisk Helgenfysionomi, med pjusket Haar og morsomme runde Latterdale i de bløde Kinder.

Hun var klædt i en moderne Kjole, svajet i Ryggen af et blankt, rødt og blaat sribet Stof.

Carl Borch stod svingende sin Kølle og ventede paa, hvilket Udfald Frøken Dagmars Kroquade vilde faa med Hensyn til Partiets truede Position.

Hans Kampfælle, den unge medicinske Student, Jakob Gorm, laa uberørt af Øjeblikkets Alvor flegmatisk rygende sin Cigar og holdt Øje med en broget Kat, der snogeagtigt bugtede sig frem paa Bugen mod nogle glade Spurve, som med brusende Fjedre laa og pladskede sig i det varme Sand.

Han var en sværlemmet ung Mand med rød-blondt Haar, fregnet Ansigt, en i Solen synlig Antydning af et meget spædt Overskæg, fagmæssige tynde Guldbriller og Stanleyhat.

Dagmar stod med et triumferende Smil og overvejede, til hvilket Siberien hun skulde forvise Borchs Kugle og Sejrsudsigter.

Hun vippede med Foden paa Kuglen.

»De ligner virkelig en Amarin, som træder Verdens kloden under Fødder,« sagde Borch.

»Aa, De er altfor artig til ingen Nytte, De falske Farisæer med Deres falske Komplimenter, som kun gaar ud paa at forvirre og tormilde mit Sind og mit Slag, for at Deres Kugle ikke skal blive slynget altfor langt bort.«

»Farisæerne troede, hvis jeg husker ret, ikke paa Engle; men det gør jeg!«

»Det nytter ikke. Jeg er fast og kold som Is. Bare jeg vidste, hvor Deres Kugle kom til at ligge daarligst. — Har De forresten nogensinde sét Engle med Tournure og flad Hat?«

»Flad Hat? — Nej, Straaleglorie!« sagde Borch
»Da mine Artigheder prelle af uden Resultat, vil jeg forsøge mig i en Uartighed. De ligner med den Hat paa-faldende en Champignon.«

Dagmar slog med et rask Smæld til hans Kugle, saa den fløj langt bort.

»Hvor det er grusomt af Dem, Frøken Gorm, at støde mig ud paa Tilfældighedernes vide Hav, just som jeg var nærved Havnens sikre Pæl og kun manglede en Bue!«

»Ja, det gaar grusomt til, naar Damer fører Krig,« lo Dagmar. »Men De fortjener det saa inderlig for Deres Drillerier. Kan jeg ikke hamle op med Dem i Disputer, kan jeg det idetmindste her paa Valen med Kølle i Haand.«

»Man siger, at Amazoner skal være saa farlige,« sagde Borch drillende. »Især naar de er kønne; fordi man af Galanteri roligt lader sig slaa ned af dem. Jeg kan ikke være bekendt at vinde fra en Dame; det vilde være Misbrug af Magt overfor den svagere . . .«

Han vendte sig mod Kusine Anette.

»Frøken Strøm! Da De har slaaet Dem død, er de fjendtlige Følelser vel blevne afsvalede, saa De kan stige ned fra Elysium og give mig Stakkel et godt Raad?«

»Jeg duer ikke til at optræde som Aand,« svarede Anette. »Gode Raad er dyre, og ikke en Gang daarligere er tilladelige ifølge Lovene. Desuden er jeg jo som død Mand *hors de combat*. Nej, hjælp Dem selv, saa hjælper Jakob Dem.«

»Skal jeg ulykkelige da gaa til evig Tid ligesom Ahasverus uden at kunne dø, og trygle om at blive slaaet todt som Stærkodder!« sukkede Borch parodisk og gav sig til at lede efter sin Kugle under Jasminerne.

Anette kastede Køllen i Græsset og gik hen mod en højstammet Rose, hvor hun lukkede Haanden sammen om en mørkerød Blomst, der hang faldefærdig og overmoden, og spredte med et Kast Kronbladene for alle Vinde.

De andre fortsatte Spillet, og det lykkedes Borch trods Dagmars energiske Anstrængelser at naa frem gennem den sidste Bue og slaa sig død.

»Nu kan du, Jakob, gøre det af med din Valkyrie af en Søster, saa spadserer Frøken Strøm og jeg, ikke sandt? en lille Tur for at samle Appetit til Middag.

Og de gik langsomt, passiarende bort ad Havegangen ned mod Søen.

»Det er et underligt Spil, dette Kroquet,« sagde Anette. »En morsom Parodi paa Livet, hvor man tidt kæmper og strider blot for at kunne dø paa en anstændig Maade. Morer det Dem at staa og pirre til de dumme Kugler?«

»Nej, tværtimod! Men man maa jo af og til ofre sig og sin Egoisme paa Selskabelighedens Alter. Jeg holder ikke af at spille nogetsomhelst, rimeligvis af Lad-

hed, muligvis af Fejghed og Frygt for at tabe. Jeg finder, at disse idéløse Selskabsspil er en aandelig Fallit-erklæring; jeg synes, man kunde benytte Tiden bedre, for Eksempel til Samtaler.«

»Nutildags samtaler man ikke, man konverserer kun,« sagde Anette. »Den Kunst at samtale er død ud. De ældre Mænd har ikke Tid til at udøve den, og de unge Herrer er enten for indholdsløse til at kunne lære den eller for blaserede til at ville lære den. Og særligt det at samtale med Damer! — Hvem vil spilde sine Perler paa os? Man kan højst regnet nedlade sig til at pjatte med os; men hvem tror, at han kan lære noget ved at tale med Kvinder?«

»Nu gaar De altfor vidt, Frøken Strøm. Netop i vore Dage er jo Kvindesagen paa Tapetet, og Bevægelsen er udgaaet fra Mænd. Det taler, synes jeg, for større Respekt overfor Kvinden, end De vil antage.«

»Teori, blot Teori! I Praksis gaar vi i den gamle Slendrian. Tror De, at Mændene, der ikke have Respekt for sig selv, vil have det for os? Agtelse for andre er begrundet paa Selvrespekt.

»Og hvorved viser Mændene den Mangel paa Selvrespekt, som De postulerer?«

»Derved, at De ingenting vil, rigtig vil. Størstedelen er ligegyldige for alting; de er blaserede. Og det er jo

ogsaa det letteste at opgive det hele. Der skal Mod til at bekende.

Hvormange tør være sin Tro og sine Ideer bekendt? Og hvad gør De for Deres Ideer? De sætter ikke noget ind paa dem, de gør dem ikke til deres Livssag.

Selve Ordet »Livssag« lyder sært i vore Dage, det klinger ligesaa fjærnt, historisk som Inkquisition eller Begejstring.«

»Mændene er, som Kvinderne ønske, de skal være,« sagde Borch. »Deres Moral retter sig efter Kvindernes Fordring. Lær at stille større Fordringer.«

De var naaet ned til Baadebroen, hvor de satte sig paa Trappetrinene og i Tavshed stirrede ud over Søen.

Vandet laa blankt og glat, paa enkelte dybere Steder, hvor Strømmen løb, blinkende i lyse Krusninger.

Et Bælte af høje Siv snoede sig om Søen.

Bredderne var skovdækte helt rundt; kun paa et lille smalt Sted ude mod Vest, hvorhen Strømmen gik og hvor Søen blev Aa, øjnede man en Stump Dæmning mod Landevejens Popler, og over Vejen Engen, gennemskaaret paa langs og tværs af regelrette Vandgrøfter, der lignede Sølvstreger trukne med Lineal, saa lige var de.

Borch havde taget Hatten af og strøg sig nervøst over Panden, medens han skottede til Anette, der med Foden paa den fortøjede Baads Stævn, som hun fik til at vippe op og ned, drømmende betragtede de lyse

Smaacirkler, der fødtes ved Baadens Pladsk og løb frem, den ene inde i den anden.

Og medens han stirrede paa hendes smukke Profil, kom han til at tænke paa, at det væsenlig skyldtes hende, at Opholdet paa Ellemosegaard havde været ham saa behageligt.

Hun var noget helt nyt for ham.

Han havde før kun set og kendt enten fripostige, næsvise unge Piger, der kritikløst indlod sig med alle om alt, eller forskansede reservede Naturer, som altid holdt Samtalen gaaende i den nedtraadte hverdags Forgaard og aldrig lod en faa Foden indenfor det Hellige, endsige det Allerhelligste.

Hun havde været høflig kølig og forsigtig tilbageholdende mod ham i de første Dage; men han følte nu til sin Glæde, hvorledes hver ny Dag, der kom, knyttede dem nærmere til hinanden, hvorledes hun lidt efter lidt fik større Frihed overfor ham og Tillid til ham, naar det i Samtaler viste sig, at deres Sympathier eller Antipathier mødtes her eller der.

Af Tilliden fødtes Fortrolighed. Hun frygtede ikke for at give sin Person til Pris; hun greb begærlig hver Lejlighed til at brede sine Tanker ud for Dagens Lys.

Det var, som om hun længe havde ruget over dem i Mørke, og nu selv trængte til at se dem i Solen.

Hun rev ham ud af disse Betragtninger ved at løfte Foden fra Baaden, saa den brat faldt tilbage med et Skvulp.

»Det er ikke videre selskabeligt at hengive sig til tavse Drømmerier.«

»Tak! Var den Replik rettet til mig?«

»Ogsaa til mig selv. Det var en fælles Brøde.«

»Distraktion forekommer mig tilgivelig, naar man har saa dejlig en Udsigt som her.«

»Ja, her er smukt,« sagde Anette.

»Skøndt jeg tror at kende hver Plet, hvert Træ heromkring, opdager jeg dog noget nyt, hver Gang jeg betragter Udsigten.«

»Apropos, om Opdagelser!« afbrød Borch hende, da jeg imorges drev om inde i Skoven, blev jeg meget overrasket ved hist og her at træffe paa vilde Rosenstammer, der stod paa de ensomste Steder og bar dejlige, fyldige Blomster, ikke Skovroser, men sjeldne Haveroser.

Hvorledes mon de er landede der? Har der været Munke i sin Tid paa Ellemosegaard?«

»Hvem véd!« sagde Anette smilende. »Forresten er det mig, som har fusket Munkene og Vorherre i Haandværket. Naar jeg var ude at spadsere og var saa heldig at finde en rigtig ensom Rosenbusk, saa hentede jeg et Bladøje inde fra Plænen af den ædleste Rose, og

podede Øjet ind paa den vilde. Og mine Forsøg slog næsten altid an.

Nu dufter de den vildsomme Vandrer imøde, som sværmer om i Skovstillet, og fylder hans Sjæl med fromme Tanker om Munke og andre Helgener! Saaledes elsker jeg at forædle Naturen.«

»Tanken er smuk, men ikke original. Har De ikke læst, at Vergeland, naar han vandrede om i Skov og Mark, altid havde Lommerne fulde af Blomsterfrø, som han udsaaede paa de smukkeste Steder?«

»Jo, nu mindes jeg det. Det gør mig næsten ondt, at det ikke er min egen Tanke.

Dog, det er det alligevel; jeg har ikke tænkt paa Vergeland i mange Tider!«

»Tanken kan have ligget som Ægypternes Hvedekorn lang Tid uden at spire, og er da pludselig en Dag brudt frem med Nyhedens og Oprindelighedens Glans over sig.«

»Ja, vi stakkels Kvinder kan ikke selv tage Initiativ til noget, hedder det jo. Vi kan ikke skabe Tanker, blot gentage dem. Vi kan kun ligesom Jomfru Maria gemme Ordene trofast i vort Hjærte.«

»Nu taler De paa Kønnets Vegne, ikke paa Deres egne, Frøken Strøm. De er jo paa egen Haand slaaet ind paa ny Veje; og De har, som jeg hører, videnskabelige Interesser, som De dyrker selvstændigt. Det

er bleven mig fortalt, at De for Eksempel læser Latin og Græsk.«

»Har Jakob plapret ud med det? Ja, han sparer mig ikke en Gang for Titel af Blaastrømpe, især, det er saa betegnende, naar jeg korrigerer et af hans sædvanlige fejle Citater af Horats. Jeg taber vel i Kvindelighed i Deres Øjne, naar De hører, at jeg har læst mere end Balslevs lille?«

»Langt fra! jeg kan godt lide, at unge Piger føler Lyst og Trang til at naa ud over det Lavmaal af Kundskaber, der bydes dem nutildags. Men hvorfor netop læse to gamle, døde Sprog, som De dog ikke kan lære tilstrækkelig godt? De er ikke nødvendige til Dannelse. En Dannelse bygges langt bedre, tror jeg, paa Fransk eller Engelsk, ogsaa meget godt paa Dansk. Der er tusinde Ting, som ligger os langt nærmere og giver større Udbytte for Livet, og det er jo det, det kommer an paa, end Æneidens stjaalne Vers og Ciceros stjaalne Tanker.«

»Jeg læste de gamle Sprog og forresten ogsaa meget andet, fordi jeg en Tid tænkte paa at blive Student. Men jeg opgav foreløbig Tanken igen; ti der rejste sig et sandt Ramaskrig fra den ganske Familie, ikke mindst fra Jakob, som dog smigrer sig med »at staa paa Høj-

den af sin Tids Dannelse.« Først spurgte de, om jeg var bleven gal, og søgte at gøre det hele latterligt.

Om jeg troede, jeg var bedre end andre unge Piger? Jeg skulde huske paa, at jeg var en Kvinde, der burde leve i kristelig Ydmyghed! Da de mærkede, at det var mit Alvor, søgte de at faa mig fra det med det gode. De lovede mig Guld og grønne Skove, hvis jeg vilde lade de taabelige Tanker fare. Og de sagde bestandig, at det var for min egen Skyld, de raadede mig fra det.

Som om jeg ikke mærkede, at de kun tænkte paa sig selv, og var bange for, at jeg skulde gøre Familjen Skam.

Dersom jeg havde gjort en god Eksamen, er jeg vis paa, at de vilde modtage mig med aabne Arme.

Saa begyndte de at plage Moder for at faa mig fra det, og hun, som før havde billiget min Plan, blev nu ogsaa tvivlraadig.

De kom med dumme Indvendinger uden Grunde og fremførte en Mængde intetsigende Dogmer uden Beviser.

Det var ingen Nytte til at apellere til almindelig sund Sans, det var mig ikke muligt at tale dem til Fornuft, for de stoppede paa Forhaand deres Ører.

Jeg bad om Grunde og fik altid det samme Snak. Jeg vilde tabe min Kvindelighed, mente man. Men er Kvindelighed da det samme som Uvidenhed? Jeg synes

snarere, det er Selvhævdelse og Selvrespekt. Kvindens naturlige Plads var i Hjemmet, syntes man. Men der er jo mange flere Kvinder end Mænd, saa vi kan ikke blive gifte allesammen i et ikke mormonsk Land.

Og selv om vi bliver gifte og forsørgede, saa er vi dog hjælpeløse, hvis Manden dør.

Jeg tror, at ethvert Menneske har den Opgave og det Ansvar, at skabe sig en selvstændig Stilling og udvikle sine Evner. Men hvordan er det muligt med den Opdragelse, vi faar?

Der er virkelig mange Kvinder, som er for gode og for dygtige til at sidde ledige paa Torvet og sukke efter, at en Mand skal være saa naadig at kaste sit Tørklæde til hende

Der gaar en uhyre Mængde Arbejdskraft og Intelligens tilspilde.

Se blot de Kvinder, der tilfældigt kastes ind i et Ansvar og faar en Opgave. De udfylder deres Plads fuldt saa godt som nogen Mand.«

»Jeg kan høre, at De har læst Stuart Mill,« afbrød Borch hende.

«Ja, jeg elsker ham. — Kunde der ikke komme langt mere ud af et Ægteskab, og vilde det ikke blive langt sandere, naar hun ikke var intellektuelt og materielt afhængig og underlegen? Det vilde blive smukkere, tror

jeg, naar det var to ligestillede, uafhængige Mennesker, som rakte hinanden Haanden af Tilbøjelighed og ikke af Nødvendighed.

Og saa er der endelig det, som Jakob med ungdommelig medicinsk Vigtighed kommer med, og som alle gamle skæve Tanter hviner med i Kor: at vort svage Legeme ikke egner sig til strængt Arbejde. Der er saamænd utallige Tilfælde i Livet, hvor man uden Samvittighed kræver uhyre strængt Arbejde af os.

Jeg synes dog, det er en gyseligt raa Fornærmelse, som den store og kloge Napoleon slængte os i Ansigtet, og mange smaa og dumme Mænd vover at gentage, at Kvinden kun er til for at føde Mænd.«

Hun havde talt sig varm og sad med blussende Kinder og slog i Broen med Haanden.

»Nej, denne Summen og Stikken fra Familjevepsereden blev mig for meget.

Et *hæc meminisse juvabit*, siger jeg paa Trods. Jeg har foreløbig gemt, men ikke glemt min Plan. Jeg læser rolig videre og tror nok, at jeg allerede nu kunde snegle mig gennem Artium med en tynd tredje Karakter,« sagde hun smilende.

»Jeg opgav det nærmest for Moders Skyld, da Familjens onde Sladder havde gjort hende ængstelig. Og hun var saa syg dengang. Hun døde sidste Sommer,

og det var en tung Tid for mig; jeg har ikke rigtig forvundet det endnu. — — — Naa, her sidder jeg i pur Egoisme og taler kun om mig selv. Men jeg trænger dertil og har sjælden Lejlighed og endnu sjældnere Lyst til at tale ud.

De er et lykkeligt Menneske, Hr. Borch, De kan følge Deres Interesser og studere af Hjærtens Lyst. De lever inde i Centrum og kan samle Skatte ind med ubundne Hænder. Jeg hører, at De arbejder paa en Prisopgave.«

»Ja, men i den senere Tid har jeg næsten ikke kunnet arbejde paa den. Der var saa ulidelig varmt inde i Byen, og jeg plages meget af nervøs Hovedpine. Det er meget forstyrrende; for ved matematiske Beregninger og sligt skal man jo netop have sit Hoved klart. Blot jeg vidste, hvordan jeg kunde blive den kvit. Men den er Mødrenearv og kan ikke forødes, kun forøges.«

»Nu kan jeg give Dem det gode Raad, jeg nægtede Dem før paa Kroquetplænen; men pas paa, at det ikke bliver Dem dyrt. Jeg har lidt meget af Søvnløshed og Ansigtssmærter og har brugt Morfinsaft derimod. Det tog hele Pinen bort og lod mig sove som en Sten. Herude har jeg haft et Anfald af 'og til, og da der ikke fandtes Morfinsaft i Huset, har jeg faaet en Morfinindsprøjtning hos Jakob. De skulde bede ham om en Ind-

sprøjtning, naar det bliver slemt igen. Det er saa behageligt. Jakob holder forresten ikke af at give mig Morfinen; jeg maa plage ham dygtig. Man skal være uhyre forsigtig med det, siger han, da man ikke kan vænne sig af med det igen, naar man først er begyndt. Det er meget værre end med Brændevin, fortæller han. Der er jo nok nogen Overdrivelse deri; men Forsigtighed og Maadehold er Kardinaldyder overalt. Og Dem, der er en Mand, som har Selvbeherskelse og Vilje, kan jeg svage Kvinde vel nok give Tryllemidlet ihænde?»

»Ja, Det kan De rolig,« sagde Borch. »Tak for det gode Raad, jeg vil dog prøve det. Jeg har hørt saa meget om Morfinens mirakuløse Virkninger og gad nok probere engang, hvilken Indflydelse en uskyldig lille Indsprøjtning paa et Par Draaber vil have paa mit Befindende og min Sindsstemning.«

»En enorm Virkning! Den vil bringe Dem til at holde op med de nervøse Strøg over Panden og maaske, ja, hvem véd? faa Dem til at være om muligt endnu mere elskværdig overfor os Damer.«

Her blev Samtalen afbrudt af Jakob, som kom slentrende hen ad Broen til og allerede i Afstand gav sig til at raabe:

»Har I ikke hørt, at Middagsklokken har kimet til Bordbøn for længe siden? Det gør mig ondt at skulle

være nødt til at afbryde en behagelig tête-à-tête; men Ordrene er strænge. Jeg blev sendt ned efter jer. Bordskik følge eller Land fly, det er et gammelt, helligt Ord her paa Gaarden.

De gik gennem Verandaen ind ad de store, aabne Glasdøre i Havestuen, et højt lyst Værelse med blomstret, fransk Tapet og lette Møbler med livlige Betræk. Kobberstik over alle Vægge, Blomstertrapper i alle Kroge.

De hvide, folderige Gardiner, som vældede tungt ud over den kvastede Snor, bares foroven hvert Fag af to krumme, skællede Væsner i Delfiners Lignelse, som holdtes sammen af et bølgende Stykke Træ, altsammen forgyldt.

Havestuens Fløjdøre førte ind til Spisestuen, en kølig Sal, hvis Midte indtoges af et mægtigt Egetræsbord med tykke Ben, som forneden var oppustede til Kugler. Omkring Bordet højryggede Stole.

Paa Dørene malede nature-morte-Billeder af Harer og brogede Fugle, som holdtes op i Bagbenene af usynlige Kræfter.

Op ad den ene Væg en vældig Buffet med udskaaret Billedværk.

Forneden paa Væggene Egetræspanel med bred Karm.
I Krogene gammeldags Skabe med Kummer og Krus
og blanke Fade.

Bordet var dækket, og den store, hvide Suppeterrin
stod og aandede duftende Dampe ud i Værelset, som
for at lokke til at smage, hvor liflig dens Indhold var,
inden det blev køldt.

III.

De sad endnu ved Desserten. Den højfodede, facetterede Krystalskaal bødes omkring, fyldt med rødguldne Appelsiner, grønlig i Skyggen.

De hvilede dovent i behagelig fordøjende Døs uden at tale, uden at bevæge sig. Saa roligt, som om de skulde tages af, og Fotografen lige havde udtalt sit manende: Nu blot stille i fem Secunder!

Proprietæren, den gamle Gorm, laa tilbagelænet i sin Armstol med Hænderne foldede over den runde Mave.

Han var en jovial, korthalset Mand af en tillidvækkende Embonpoint, med brunbrændt Ansigt og hvid Pande, med smaa rynkede, brune Øjne, som ganske forsvandt, naar han lo, og tykt rødt Overskæg over de tykke røde Læber.

Hans Frue, en lille, spinkel Skikkelse med hvide Hænder og sorte Kniplinger i en Sløjfe om Haaret, fugleklare blaa Øjne som Datterens og en altid spidset, rynket Mund som et Knaphul, der snerpedes sødligt sammen, naar hun smilte, — hun sad rank uden at bruge Rygstød og stirrede frem for sig.

Borch drejede distrahit sit Glas imellem Fingrene og holdt det af og til i Vejret for at se Lyset bryde sig i den gyldne Sherry gennem de slebne Facetter, naar en Solstrøm, der fik Rum at smutte ind, hvergang Markisen bevægede sig, varm og blank gød sig udover det dæmpet belyste Værelse.

Den døde Tavshed, som herskede ved Bordet, harmonerede ikke med Dagmars livlige Naturel.

Hun saa først hen paa Anette, der var optaget af at gjøre en Appelsin istand, saaledes, at hun foldede Skallen ud i fire Snipper uden at rive den af, og spaltede Frugten i mange smaa Dele, hvorved hele Appelsinen kom til at ligne en gylden Aakandebloomst med blodrøde Hjerteblade.

Fra Anette kastede hun et hjælpeløst Blik hen paa Jacob, der med den ene Arm henslængt over Ryggen paa Kusinens Stol, Benene strakte uendeligt langt fra sig, Øjnene fæstede paa nogle sindsforvirrede Fluer under Loftet, laa dvask vegeterende og pillede ved det lille

Sølvdødningehoved ved Urkæden. — Dagmar kunde ikke holde det ud længer: »Der er gaaet en hel Folkevandring af Engle gennem Stuen,« udbrød hun højrøstet. »Man skulde virkelig tro, at I alle var Pythagoræere, der øve sig i den Kunst: at tie. — Gud hvor De er fraværende og tavs, Hr. Borch! — — Er det Sorg over Nederlaget paa Plænen? — De ser saa bedrøvelig ud, som om De lige skulde føies paa Baalet og begyndte at fortryde Deres kætterske Meninger.«

»Nej!« afbrød Jacob hende. »Vel er Borch ikke en fysisk Umulighed; men en Galilei er han dog ikke. — Der er sgu' ingen, der vil brænde ham for de Tanker, han udtaler. — Og dog! Naar man lytter til den geniale Veltalenhed, han for Øjeblikket lader strømme, maa man indrømme, at hans Maal røber, han stammer fra Galilei. — Galilei, kære Kusine, — henkastede han drillende til Anette, — var en naturligvis for Dig ubekendt stor Fysikus ligesom Borch.«

»Virkelig!« sagde Anette spottende. — »Hvor det er dejligt for os uvidende Kvinder at lære af begavede Mænd! — Hvad fandt han paa, denne store Galilei?«

»Ja, — — kan jeg finde paa det; — — aa! det var vist ham, der en Dag laa i en Kirke og saa paa en Olielampe, som svingede frem og tilbage, saalænge til han blev søsyg. — Derved opfandt han Pendulet. —

— Det er ganske pudsigt! jeg tror, at alle berømte Fysikere her faaet deres Inspirationer, mens de laa paa Ryggen; — Vi maa have Borch placeret inde paa Chaiselonguen!

Se, der var nu Newton, Anette. — Han laa under et Æbletræ og overvejede, hvordan han skulde faa fat i et Æble. Saa faldt der et ned paa hans Næse. Mens han spiste det, sagde han:

Æbler øver stor Tiltrækning paa mig; men jeg tiltrækker ogsaa dem; ti hvorfor skulde det ellers falde ned paa min Næse?

Følgelig kom han til Loven om den almindelige Tiltrækning.

Æblet falder som bekendt ikke langt fra Stammen; paa Borch, der i Intelligens nedstammer direkte fra Newton, øver Æbler ogsaa stor Tiltrækning.

Saa er der Archimedes! Han laa i sit Badekar og traadte Vande og fortrængte lige saa meget Vand, som han selv vejede. Det morede ham i den Grad, at han dansede ud paa aaben Estrade og raabte: Heureka! — Borch kan ogsaa træde Vande. Han har noget tilfælles med alle de største. — Respekt for ham! Klink engang med mig, Carl.«

»Hvor I snakker, lille Børn!« sagde gamle Gorm

leende. »Lad nu Borch være i Fred; man er ikke altid oplagt til at være livlig, naar man lige har spist.«

»Aa, Hr. Borch er naturligvis blaseret som alle de andre unge Herrer,« sagde Dagmar spidst. »Hvad kan det, som vi er i Stand til at byde ham her, og vor jævne Underholdning være for ham? Han er jo langt bedre vant!«

»Nu er De virkelig altfor slem mod mig, Frøken Gorm,« svarede Borch leende. »Jeg sad netop hensunken i Erindringen om Deres Moders fortrinlige Køkken og er uheldigvis ikke begavet nok til at udbytte to store Nydelser paa én Gang. Forresten er hverken jeg eller »alle de andre unge Herrer« blaserede.«

»De vilde dog vist gjerne have Skin af at være det. Det skal jo være saa umaadeligt interessant!« spottede Dagmar.

»Ja, Damerne finder det,« sagde Borch. »Blaserthed røber en Fortid, og Damerne kan godt lide en Mand, paa hvem man ser og om hvem man hører, at han har en Fortid. Det er ligesom ved Æbler: de, ved hvem der er lidt ormstukket, er de sødeste!«

»De kan maaske have Ret i,« sagde Anette, »at der er nogle ganske unge Piger, hvis Nysgerrighed drager dem mod Repræsentanterne for det Liv, de selv slet ikke kender til, men dog har læst og hørt saameget om.

Men det er da heldigvis de færreste unge Piger. Vi andre væmmes derved. En ung Kvinde er for sund til at finde Behag i disse blodløse, viljeløse, slattede Mænd, som netop mangler det, hun attraar, Mandighed. Vi trænger til at elske, mere end til at elskes, vi trænger til at beundre; men man kan ikke elske eller beundre Pjaltethed.«

»Det er morsomt med Anette,« afbrød Jakob hende. »Hun bliver altid begejstret, naar man taler om Mændenes Jammerlighed. Du tror naturligvis, at det bliver bedre, Anette, naar Kvinderne kommer til Styret? Oh! hvilket Styr!«

»Ja, hvorfor ikke? Jeg mener forresten ikke, at vi skal have Styret, men jeg tror, at naar vi faar Lov til at være med i Konkurrencen, vil Mændene stramme sig op enten af Æresfølelse eller af Frygt. Men hvorfor er de unge Mennesker saa pjaltede og holdningsløse i vor Tid?«

»Det kommer af en daarlig Mave,« sagde Jakob. »De gaa til for mange Middage. De kan ikke taale dette Selskabsleben og Nattesjov. Jeg er forresten enig med dig, Anette.

Jeg kan heller ikke for min Død fordrage disse slapknæede Toskillingsaander med smalle Skuldre og en

grumset Teint, som vakler rundt og aflirer deres: Ja, hvad er vi Mennesker!»

»Sagen er, at de ikke har nok at bestille,« bemærkede Borch. »Naar man har dygtigt Arbejde, faar man ikke Tid til at fange Griller, og Arbejdet bringer altid Glæde og Tilfredshed med sig. Jeg betragter Blasert-heden som aandelig Goldhed og derfor som Tegn paa daarlig Begavelse. Blaserte Folk er saadanne, som lige have havt Kraft til at bryde med noget gammelt og ikke har Evne til at gribe noget Nyt. Der kommer altid Tider i et ungt Menneskes Liv, hvor Udviklingen fører et Brud med noget gammelt med sig. Og dette Tidspunkt er bestemmende for hele hans Liv. Der er det ofte, at Forældrene og Hjemmene gøre en ubodelig Fejl. De viser den unge Mistillid, og naar andre have Mistillid til En, faar man det let selv, og saa flyder man bort i Halvhed og Uselvstændighed.»

»Ja, De har Ret,« sagde gamle Gorm og rømmede sig. »Jeg har nu altid givet mine Børn fuld Frihed og Tillid, saa snart de da var nogenlunde voksne. Jeg tror, at naar man viser dem Tillid, giver man dem Ansvar, og det er Følelsen af Ansvar, som danner en Personlighed. Man skal ikke se dem paa Fingrene i alting. Saa gør de Dumheder paa Trods. Og alle disse Formaninger sløver. Vi gamle

skal kun stræbe at gaa foran og give Eksemplet uden Ord. Men det er Tillid, det kommer an paa.«

»Tilliden kan tidt være tung at bære, og jeg har ofte følt mig trykket af eders Tillid, Fa'r,« sagde Jakob alvorligt. »Men den har ogsaa hjulpet eller rettere tvunget mig forbi meget, som jeg bagefter var glad ved at have undgaaet.«

»Ja, det kan være en betænkelig Sag at sende sin Dreng over til en stor By,« lød det oppe fra Fru Gorm, som hidtil havde forholdt sig tavs og ikke taget Del i Samtalen. »Jeg tror nu, at Jakob ikke vil kunne gøre noget slet, fordi han véd, hvor bedrøvede vi vilde blive ved at høre det. De unge Mennesker kan saa let komme paa gale Veje derovre i København, og mange gaar tilgrunde for Livet.«

»Søde Mo'r,« raabte Jakob muntert, »jeg er da »sain et sauf« endnu.

»Jeg har kun været i truende Livsfare en Gang derovre, da en fuld Smedesvend opfordrede mig til at nummerere mine Knogler, mens han trak Frakken af.«

»Snak, Jakob!« faldt gamle Gorm ind. »Det er ikke den Slags Farer, Moder tænker paa. Men de unge Fyre er udsat for saa mange Fristelser, Hr. Borch; og det er det mindste, for dem bliver de nok kede af. Men de faar saadan frie Anskuelser og Meninger og be-

gynder at se deres gamle Forældre over Hovedet. — Dengang Jakob blev Student, var han konservativ som jeg i alle Retninger; nu er han næstendels Socialist, er jeg bange for.«

»Det er en daarlig Ungdom, som ikke er revolutionær og ikke føler sig som Samfundsreformatorer tilhobe. Ungdom er Opposition, ifølge sin Natur,« sagde Borch. »At de unge nutildags er radikale, vil ikke sige andet end at de er konsekvente.

De gamle var ogsaa radikale i deres Tid; det tænker de ikke paa, naar de bebrejder os det. Ja, hvad værre er, de fordømmer netop den Retning, som stræber at omsætte deres Idéer i Praksis og gaa videre ad de anviste Veje.

Og dog er det maaske heldigt, at de ældre er konservative. Vi have godt af at have en Hæmsko; men de af at faa en Drivkraft. Ellers gik Verden aldrig frem. Vi er det umiddelbare, bevægede Folketing, de gamle det forsigtige, erfarne Landsting, hvis nu disse Ting var, som de burde være, og Landstinget blev sammensat, ikke efter Kongevalg og Census, men efter Alder, saa de to Ting blev de yngres og ældres Raad.«

»Aa, tal for Guds Skyld ikke om Politik og Rigsdag,« raabte gamle Gorm. »Jeg er saa inderlig ked og led af det. Jeg kan ikke med en eneste af alle disse

Rigsdagsmænd og deres Vrøvl. Jeg giver dem en god Støvle allesammen.«

»En god Støvle for Folkets Repræsentanter! Hvor det Udtryk smager af Faders Livorgan »Dagbladets« Transtøvler,« sagde Jakob. »Det er forresten vittigere end selve Intelligensbladet aner, dette Udtryk: Transtøvler, brugt om Rigsdagsmænd i det hele. Ti ser I! Baade Rigsdagsmanden og Transtøvlen er Undersaatter, som arbejde, det mener de da, i Fremskridtets Tjeneste, og derfor tidt maa gaa igennem tykt og tyndt. De kan være højre eller venstre, ogsaa udtraadte begge to. De er ofte fedtede, maa være tykhudede, saa intet bider paa dem, og det gælder for dem begge om at holde paa Skinnet. Skænker man dem ikke tilstrækkelig Opmærksomhed, bliver de mugne. Gaar de for tidt i Vandet, risikerer de let at blive opløste og sendt hjem, hvorfra de kom, som ubrugelige.

Vil I have mere?» .

»Nej, hav dog Medlidenhed!« raabte Borch leende. »At sige daarlige Vittigheder er ogsaa en Sygdom, unge Mennesker kan blive angrebne af i København, Fru Gorm.«

De rejste sig fra Bordet og gik ind i Dagmars Kabinet.

Det var et lille nydeligt Rum.

Væggene oljemalede med en douce rød Farve. Dørene hvide med brede Guldlister.

Stuen var overlæsset med Blomster; malede, broderede, levende Blomster.

I Vinduesnichen stod en Blomstertrappe, hvis Top indtoges af en storbladet Philodendron med brede, gennemhullede Blade, som Brystet paa et Skelet.

I en udhulet Egestub henne i Krogen en Palme med udslagne og sammenfoldede Vifter. Paa Sybordet ved Klaveret en Pude, sammensat af blaa Kornblomster med et Kors af Margueriter, som Dagmar havde arrangeret om Formiddagen.

Inde i Kabinettet laa de unge begravede i de bløde Stole og nippede til Kaffen af gennemsigtige Porcellains Æggeskaller. Dæmpet og douce som Belysningen, der svækkedes gennem Vinduets Bladegitter, var ogsaa Samtalen, som vag og legende gled fra Emne til Emne, berørende alt flygtigt, uden at dvæle længe ved noget.

De talte om København og om dets rige Liv i Indtryk og Oplevelser i Modsætning til den døde Vegeteren paa Landet og i Provinserne. »Det dejlige København!» sukke Dagmar. »Jeg lever kun rigtigt, naar jeg er derovre. Her sover jeg Dagene hen og drømmer og længes tilbage; man oplever jo intet her.«

»Nej, intet,« sagde Anette. »Man lever kun paa

sine Minder; Minder er Surrogat for Oplevelser. Her paa Landet bliver man saa utrolig nøjsom. Den tarveligste Begivenhed afgiver Samtalestof i Maaneder, den ubetydeligste Person, man har set, bliver omgivet med en Nimbus af Interesse.«

»Glæd Dig, Borch!« afbrød Jakob hende.

»Hver eneste Bagatel,« vedblev hun, »syltes ned til Vinterbrug og tages frem i de lange Aftener og nydes spiseskefuldvis. Men den bliver lidt kedelig tilsidst, denne magre Kost af henkogte Minder.«

»Du kan tro, Borch, at du ordenlig vil blive ned-saltet og serveret portionsvis,« sagde Jakob leende. »Naar du sidder ovre hos Madam Lassen og tror, der er Fred og ingen Fare, vil du her blive lagt paa Sektionsbordet og dissekeret efter alle Kunstens Regler.«

»Hr. Borch tager sig det vist ikke saa nær,« mente Dagmar. »Han glemmer snart os for mere interessante Ting.«

»Nej, jeg er hverken glemsom eller utaknemlig,« svarede Borch.

»Taknemlighed er Hjertets Hukommelse,« indskød Dagmar sententiøst.

»Jeg har lært saa mange elskværdige Mennesker at kende her paa Ellemosegaard og har befundet mig saa mageløst herude; jeg vil tage de smukke Sommerminder

frem, naar jeg sidder ensom paa min 4de Sal, og de vil folde sig ud som en Jerikorose.«

»*Poetice atque eleganter!*« sagde Jakob.

Borch saá hen paa Anette, og deres Blikke mødtes. Hun vendte hurtigt Hovedet bort. Han havde i de sidste Dage mærket, hvorledes hun søgende vendte sit Blik mod ham, naar han fremsatte eller forsvarede noget, og prøvende ligesom først søgte Billigelse hos ham, naar hun udtalte sig i Disputer med de andre.

Der var opstaaet et eget Frimureri mellem dem. Hans bejaende Nik gav hende Mod til at tale om meget, hun ikke før havde turdet berøre. Han havde følt det før inde ved Bordet, da hun satte sine moderne, virkelighedstro Anskuelser om det slesvigske Spørgsmaal op mod Onklens antediluvianske, ejderpolitiske Idealer.

Anette havde fra første Dag af følt sig tiltrukket til Borch.

Hans elegante, soignerede Skikkelse og det smukke Ansigt fængslede hendes Øje med Velbehag.

Men mere droges hun til ham, da det i Samtalerne gik op for hende, hvor de havde mange Interesser og Ideer tilfælles.

Det var hende en Glæde at høre ham tale. Hans Ord fandt Genklang, hans Tanker en tørstende og modtagelig Jordbund. Hun saá sin aandelige Synskreds ud-

videt, saá sine uklare Drømme faa Fasthed og Form og blive til Tanker ved hans Ord. Det frydede hende, naar hun mærkede, hvorledes de ad forskellige Veje vare komne til det samme Maal.

Og nu det, at han var den første, som var kommen hende sympathetisk imøde ved hendes Trang og Længsel efter at faa større aandeligt Vingefang.

Levende i en lille By, hvor hun efter Moderens Død bestyrede Huset for en ugift Onkel, en gammel Adjunkt, omgivet af sneverhjertede og sneversynede Provinsmennesker, som hun intet lærte af og intet havde tilfælles med, var hun i sit Tankeliv og sin Følelisesverden overladt til sig selv og sine egne Hjælpekilder og søgte saa godt det var hende muligt i de bornerte Omgivelser at følge Tidens Bevægelser og Tidens Kampe.

Den Mangel paa Forstaaelse, hun mødte, gjorde hende tilbageholdende og reserveret; hun havde forlængst opgivet at forsvare sine og angribe andres Meninger. Det førte jo ikke til noget Resultat og skabte kun Uvilje og Bagtalelse. Der var noget tillokkende og besnærende i denne usunde Ensomhed, hvor hun følte sig som eneste Tilskuer i et stort Theater; hvor hun gik omkring mellem komiske Mennesker, usynlig, som om hun havde taget en hvid Pind i Munden.

Hun havde en Verden for sig selv, hun levede sit Liv alene.

De Tanker, hun traf paa, de smaa Iagttagelser, hun gjorde, lukkede hun inde i sit inderste Lønkammer.

Hun syntes, de vilde tabe Ynden og den jomfruelige Uberørthed, naar de blev givne til Pris for plumpe Hænder.

Det var, som havde hun fundet en skjult Fuglerede og var ængstelig for at nogen skulde opdage og ødelægge den.

Hun havde igrunden altid været ensom. Det var først ved Moderens sidste Sygeleje, at der kom Fortrolighed frem i deres Forhold. Hun havde først fundet sin Moder og lært at skatte hende, da denne laa hjælpeløs som et Barn og gradvis døde af den tærende Brystsyge.

Da, medens Rollerne: Moder og Barn vare ombyttede, fødtes af den enes Medlidenhed og den andens Taknemlighed en gensidig Kærlighed, som lyste i de sidste mørke Timer.

Engang var det anderledes.

Det havde været et Hjem uden Varme, uden Fortrolighed, hvor Børnene betroede sig til alle andre end til Forældrene; hvor alle gik deres egne Baner og kun den ydre Nødvendighed og Afhængighed knyttede dem sammen.

Forholdet mellem Forældrene havde ikke været godt.

Hun var kølig, energisk, pligtro, sanddru, et Forstandsmenneske; han et Følelsesmenneske, hjærtegod, blød af Sind, lad, frygtende for Sammenstød og Kanter og derfor bortflydende, angst for Scener og derfor holdningsløs.

Han havde nok ikke været tro mod hende i tidligere Tid, sagde man. Og det kunde hun ikke glemme.

Anettes Barndom var en forvirret Vekslen af overdreven Strængthed med overdreven Æmhed, uden Harmoni, uden Lykke.

Hvem var Skyld i det splittede Hjem? Faderens Løshed eller Moderens Fasthed? Han havde sveget, og hun vilde ikke tilgive. Var denne hendes strænge Retfærdighedsfølelse stræng retfærdig overfor Børnene, som kom til at lide derunder?

— — —

Da Ungdommen om Aftenen efter The havde spadseret en dejlig Tur ned ad Skoven og Engen til og set paa Mosekonens dampende Bryg, og Borch og Jakob nu i den sene Aftenstund stod i Gavlværelset for at gaa til Hvile, betroede Borch sin Ven, medens de klædte sig af, at han var ganske indtaget i Anette.

Det er en prægtig Pige, naar man først har faaet slaaet Hul paa hende. Hun har et ejendommeligt friskt

Selvsyn paa alt. Ingen Dressur og ingen tillærte Fraser. Det er Førstehaandsarbejde altsammen. Der er noget uendeligt sundt over hende. Hun fortalte nede ved Baadebroen i Formiddags, at — aa! det er sandt! Hun raadede mig til at bede Dig om en Indsprøjtning, naar min Hovedpine blev gal igen.«

»Naa, det raadede hun dig til?« — sagde Jakob mut. — »Du taler i saa høje Toner om hende, at man skulde tro, du havde faaet Injectionen.«

»Jeg har ingen Hovedpine for Øjeblikket,« sagde Borch; — »men jeg kunde nok have Lyst til at probere Morfinen. Lad mig faa lidt hos Dig. — Hvor har Du det?«

Jakob var imidlertid hoppet i Seng, havde tændt sig en Cigar, pudset Lyset og taget Bogen paa Stumtjeneren.

»Jeg kan igrunden ikke lide at gaa og give jer allesammen Morfin,« sagde han gabende. »Det kan blive rent galt, hvis I først værner jer til det. — Faar I først engang selv Sprøjten i Hænde, kan I ligesaa godt pakke sammen med det samme.«

»En lille Smule kan da ikke skade. — Jeg faar jo intet til Stadighed. — Hvor har Du det?«

»Aa, Du Plageaand! Tag mig saa det lille Etui og Flasken derhenne i min Lomme.« —

Borch bragte det forlangte, og Jakob fremtog af Etuiet en lille Glassprøjte med indridset Maalestok og en haarfin Spids.

»Det er nok, naar Du faar to Streger; — mere kan Du ikke taale. — Kom med din Arm.«

Borch rakte Underarmen frem, Jakob stak Spidsen af Sprøjten, som var bleven fyldt fra Medicinflasken, ind under Huden og pressede nogen Vædske derind.

»Saa, Sybarit! — Det her er langt bedre end en stærk Kop Kaffe. — Du falder ikke i Søvn for det første, men sover til Gengæld udmærket hele Morgenstunden. — Sov vel og drøm behageligt og lad være med at forstyrre mig.«

Borch gik tilsengs og laa og ventede paa Virkningen af Operationen.

Han følte et usigeligt Velbefindende. — Trætheden fra Spadsereturen, som han havde mærket, da han gik op ad Trappen, havde ganske forladt ham.

Hvor den Seng var blød!

En varm Strøm gød sig gennem hans Aarer, Hjærtet slog hurtigere, Pulsen blev kraftigere, og han var ikke det mindste søvnig. Tværtimod! Tankerne og Fantasiaen arbejdede som aldrig før, syntes han. Tanker, han kun dunkelt og trægt havde tænkt, traadté klart og hurtigt frem for ham.

Hvor han følte sig oplagt til at arbejde nu.

Han laa saa blødt, saa blødt, som om han hvilede paa en Sky; han var saa let, som svævede han i Luften.

En uforklarlig, dirrende Glæde gennembævede ham. Aldrig havde han følt sig saa lykkelig.

Hvor Anette dog var en sød Pige!

Hans Fantasi udmalede sig hende i en overnaturlig Skønhed. Hendes Billede stod for ham saa levende, at han uvilkaarlig aabnede Øjnene for et se, om hun ikke virkelig stod dér, bøjet over hans Seng med det fine, yndige Smil paa Læben.

Han sugede dette Smil ind i sin Sjæl, det vidunderlige Smil, hvorom Tanken bragte Hjertet til at banke.

Han saa hende, halvskjult gemt i den bløde, dæmpede Skygge nede i Dagmars Kabinet, dengang Jakob overlegent havde erklæret, at han var glad over, at de havde faaet hende til at slaa de komiske Studenter-tanker af Hovedet. Hun havde da sendt ham et fortroligt, skælmsk Smil, som røbede, at der var en Hemmelighed mellem dem; hun havde jo betroet ham, at hun kun havde gemt men ikke glemt sin Plan.

Det var pikant at have en Hemmelighed med en ung Pige. Det var det første Skridt til et nærmere Forhold. Man kunde i Smug vexle mystiske Ord og For-

staaelsesblik, og sammen fryde sig ved at føre de andre paa Vildspor.

Aa! hvor han følte sig tryk og glad! Fri for Ængstelser og Bekymringer, rig som en Konge, sund og stærk, skuende ind i en Verden, hvor dejlige Skikkelser kom og gik, stirrende op mod en Himmel med gyldent-hvide Skyer, drømmende om en Fremtid, lys og rig, hvor Anettes Billede overalt tittede frem, trædende ham imøde med udbredte Arme og det vidunderlige Smil paa Læben.

Og mere og mere lullede han ind i Drømme. Tankerne mistede Form og Fasthed og smeltede bort i Drømme og Syner, som blinkede og bølgede og skiftede som et Hav.

Og Billeder steg frem og svandt, medens han fløj afsted paa brogede Vinger; men atter og atter som et Thema i en Sonate viste Anettes forklarede Skikkelse sig for ham.

Hendes dejlige Øjne! Hvor han længtes mod Dag for at bade sig i deres Lys! Hendes friske Stemme! Hvor han glædede sig til Morgen for at lytte til dens Klang!

Hun stod dér kold og stræng! Men Øjet fik Liv og Spil, Kinden fik Rødme, den buede Læbe bævede og kaldte hvidskende, lokkede saa ømt. Og sanseløs

sank han i hendes Favn, svømmende bort paa Ætherbølger til evig Sommer og duftende Blomster og Kvidder af Fugle, til Lande, som lyste i Guld og Purpur og tusinde Farver.

— — — — —
Næste Morgen stod Lyset endnu og spruttede med osende Flamme. Borch befandt sig vel, men var lidt træt og slap og følte et let Tryk over Panden. — Det skyldes Stearinosen, tænkte han.

IV.

Det var Aften. Paa Skrænten nede ved Søen var der mellem to Bøgetræer udspændt en masket Hængekøje, i hvilken Dagmar laa og vuggede med en Palmevifte i Haanden, hvormed hun søgte at holde de svirrende Mygsværme borte fra Ansigt og Hals.

Nærved stod den mosbredte Udsigtsbænk og en amerikansk Havestol med udslaaet Fodbræt, som ved sin magelige Længde fristede En til at strække sig i Ly af den store Parasolbaldakin, der var befæstet paa Stole-ryggen.

I Stolen laa Jakob magelig udstrakt, saa lang han var, og pustede af og til spiralhvirlende Røgsøjler ud mod de næsvise Myg.

Paa Udsigtsbænken sad Borch og Anette og stirrede

mod Vest, udover Engen, der laa som et blaahtvidt Taageslør om den lange Skybræmmes fantastisk takkede Bjerger.

»Skal vi ikke gaa op?« sagde Anette gysende og trykkede Armene ind mod Brystet. »Det bliver temmeligt køligt hernede.«

»Aa, vi ligge saa godt,« indvendte Dagmar, der gyngede sagte hid og did i sin Vugge.

»Skal jeg gaa op og hente et Tørklæde til Dem, Frøken Strøm?« spurgte Borch.

»Nej, Tak! Gør Dem ingen Ulejlighed. Jeg kan jo spadsere lidt for ikke at blive forkølet.«

»Maa jeg følge med?« sagde Borch. »Der er ganske vist dejligt i denne Skov, men det er ikke sikkert, at der slet ingen Røvere er.«

»Det har ingen Nød,« lo Anette. »Jeg er langt mere bange for Snue. — Kan De beskytte mig mod den, er jeg fuldtud tilfredsstillt.

De gik hen ad den overskyggede Gangsti ved Søen.

Der var drømmende tyst overalt. Løvet raslede lidt, naar Aftenbrisen mumlende sneg sig derigennem. Sivene hvislede, naar de tonende Smaabølger slog Armene om deres Knæ. Ellers kun den knirkende Knittren af Gruset under deres Fødder.

De vandrede tavse frem, paavirkede af den dybe,

drømmende Skovstilhed omkring dem; tavse, som gik de i en fortryllet Skov, hvis slumrende Ekko de ikke vilde vække; som var de i et helligt Tempel, hvis Fred de ikke turde bryde ved noget Ord.

En Fugl, der opskræmmet ved Fodtrinene udstødte et forskrækket Pip og baskede væk ind i Krattet, hævede Naturfortryllelsen og løste deres Tunger.

»Hvor her dog er dejligt!« sagde Anette med et Suk. »Og saa tyst som i Torneroses fortryllede Slot. Det er ligesom Træer og Bølger og Fugle og Blomster berørte af en Tryllestav vare slumrede ind.«

»Ja,« sagde Borch; »man gribes saa forunderligt, naar Naturen træder os imøde i sin rolige Storhed. Naar vi helt give os hen i en Naturstemning, er det, som om det gaadefulde, vi kalde Sjælen, flød bort og forenede sig med den store Verdenssjæl; man føler sig som et med Naturen, den brogede Mangfoldighed forsvinder, og vi øjne den Enhed, der taler gennem det levende og døde.

Det er denne Uendelighedsfølelse, kald den romantisk eller pantheistisk; thi Romantik er kun Fantasimomentet i Pantheismen, der minder os om, at vi ikke er Naturens Herre men dens Barn.

Vi knuges af Tanken om vor Lidenhed og Afhængighed, naar vi vende os fra vor lille Jord og retter Blikket

mod Stjernerne. og tænke paa, at ogsaa de er Bolig for følede og lidende Væsner, maaske som vi, snarere fuldkomnere, som leve deres Liv langt, langt borte, ukendte i Evighed for os men efter de samme Love.

Man føler sig nedtrykket og ophøjet paa samme Tid, naar man sér sig som et Sandskorn i Verdenshavet men dog aner de evige Love. . . . Hvor er ikke Drømmen om Naturens Harmoni og Enhed religiøst betagende! De store Tænkere have anet den, Digterne have følt den, det er Forskerne givet at bevise den.«

»Lad dem ogsaa bevise den, lad os klart se det levendes Udvikling af det døde; selv om vi kan følge alt tilbage til de rullende Taagekloder, saa maa der dog tilsidst komme et Punkt, hvor vor Tanke maa standse, en stænget Port, som Alverdens Visdom ikke kan oplukke men kun Tro kan føre os igennem,« sagde Anette. »Hvorfra stammer Jorden og Stjernerne? hvorfra kommer det altsammen? Den hele kunstige Kede nytter os jo intet, naar vi mangle det første Led. Det maa oprindeligt være skabt af Gud altsammen.«

»Ja, det er et stort Mysterium,« svarede Borch. »Vi komme ikke stort videre end Inderne med deres Verden, der bæres af en Elefant, som hviler paa en Skildpadde. Men hvad Skildpaddens Urgrund er, tør man ikke tænke paa; det er en hellig Gaade for os aandelige Pariaer,

Det er netop derpaa, at alle Religioners dybe og evige Berettigelse beroer, at vi ikke se den første Aarsag og Begyndelse. Det er menneskeligt, at man, naar man har jaget sine Tanker trætte med frugtesløse Grublerier over den store Tilblivelsesgaade, udmattet synker ned for Fødderne af en Gud og søger Hvile for sin nagende Uro i hans Favn. Men Gudtroen forklarer intet, den er kun et vilkaarligt Udgangspunkt, sat af Fortvivlelse, fordi man ikke øjner noget naturligt første. Tvivlen og Spørgetrangen dæmpes ikke.

Hvorfra er Gud? Han maa jo have en Grund. Hvorledes kunde han skabe en Verden af intet? Af intet kommer intet. Intet kan gaa tilgrunde, følgelig kan intet opstaa. Der er en evig Forandring og Forvandling men ingen Skabelse. Det er blot nye Combinationer af de samme Kræfter og Grundstoffer. Engang i Tiden vil det vel vise sig, at der kun er et Stof og en Lov.«

»Jamen hvorfra stammer saa det Stof og den ene Lov? Det maa jo have en Aarsag, der maa jo være en Begyndelse,« indvendte Anette ivrigt.

»Hverken Begyndelse eller Ende. Hvor begynder og ender en Cirkel? Materien er evig.«

»Det forstaar jeg ikke.«

»Jeg heller ikke. Men jeg forstaar langt mindre, at den ikke skulde være det. Intet kan opstaa, fordi intet

kan forsvinde. Naar man overhovedet vil have en positiv Livsanskuelse og ikke drukne i den rene Skepsis, saa maa man altid gaa ud fra noget som givet, sætte noget, der af sig selv er indlysende og begynde dermed. Man kan ikke bygge uden Grundlag.

Naar vi sætte Materiens Evighed, er det ikke et vilkaarligt og ud af Luften grebet Udgangspunkt, da den modsatte Antagelse absolut strider mod enhver Tanke og mod al vor Erfaring og Kundskab. Med denne Materiens Evighed til Forudsætning bygge vi vor Verdensanskuelse op Trin for Trin.

Ligesom vi finde forskellige Perioder i Jordens Udviklingshistorie, saaledes se vi ogsaa Periodicitet i Universet: Verdner forgaa og Verdner opstaa af Ruinerne. Opstaa og forgaa i uophørlig Række og Rhythme, uden Standsning, uden Ende og Begyndelse.

Kloderne vil sandsynligvis engang styrte ned paa hinanden, Bevægelsen vil omsættes til uhyre Varme, som opløser dem i Damp, der spredes i Rummet og atter skrumpes ind til Kloder. — Et perpetuum mobile!«

»Det lyder saa enkelt og ligefrem; men jeg bliver overvældet netop af den uendelige Simpelhed,« sagde Anette.

»Sandheden er altid det simpleste, det mindst sam-

mensatte. — Ja, man bliver forvirret over denne Størhed, man bliver angst for Uendeligheden og griber ræd for sine egne Tanker og sin egen Magtløshed efter et fast Punkt i denne Hvirvel, man ustandselig rives med i, og klynger sig til Gudstanken som den druknende til et Halmstraa. Det er Følelsen af den uløselige Afhængighed, som oprindeligt skaber Religion «

»Saa maatte al Religion jo være Frygt; men Afhængighedsfølelsen kan ogsaa yttre sig som Kærlighed,« indvendte Anette. »Det se vi da for Exempel i Kristendommen.«

»Kristendommen er ikke oprindeligt, staar ikke isoleret. Den har ikke udviklet sig uden Paavirkning men er bygget op paa det Grundlag, der allerede var. Vi kan ikke begynde med den; vi maa længere bort for at se, hvordan den første religiøse Følelse yttre sig.

Religionerne som Menneskeandens andre Udslag hvile paa hverandre som Stokværk i det store Babelstaarn.

De begynde ved Jorden, dybt grundede i den og stræbe mod Himlen, mod større Klarhed og videre Horisonter.

Og jo højere man stiger, og jo bedre man forstaar Verden og lærer sig selv at kende, desto mere svinder Frygten. — Med Forstaaelsen kommer Kærligheden.

— Frygt er ofte kun Uvidenhed. Ved at forklare formilder man.

Se, hvorledes Religionerne begynder! Mennesket lever i Naturen. Hagl og Regnskyl nedslaa hans Sæd, Orkanen splitter hans Hytte, Stormfloden opsluger ham, Lynet rammet ham. Men han sér ogsaa den varme Sol lokke Spirerne frem af Mulde og give Kornet Trivsel og Vækst; den milde Regn vederkvæger, den oversvømmende Dyndflod frugtbar gør hans Agre. Og der dæmrer i hans Sjæl Angst for Naturen og Kærlighed til den Jord og de Kræfter, der føder og dræber ham og hans. Naturmagterne bliver ham som gode og onde, vrede og milde Aander. Og han skaber Guder i sit Billede.

Først onde Guder. De mange Guders Væsen bliver til Egenskaber hos færre, og naar man endelig føler, at der trods Mangfoldigheden er en Enhed, som raader i Naturen, at der er Regel og Lov i Omskiftelsen, saa naár man til den ene Gud, en stræng og nidkær Gud med lutter menneskelige Egenskaber og Svagheder; som kan fortørnes, som kan formildes ved Bønner og Ofre. Men hans Bud er umulige at lyde, man segner under Vægten af hans ideale Fordringer, og man gør ham, eftersom Menneskeandaen mildnes, til en god og kærlig Gud Fader.

Guderne er kun Menneskets sædelige Idealer, Reli-

gionernes Fortidsparadiser og Guldaldre er Slægtens Fremtidsmaal og Lykkehaab. Af et Folks Religion kan man bedømme dets Aandsudvikling; ti Mennesket skaber Guderne i sit Billede og efter sin Lignelse!«

»Men Kristendommen har jo holdt sig i mange Aarhundreder, og Folkene have udviklet sig uhyre i den Tid, og dog er den lige ung og velsignende,« sagde Anette.

»Hvem er Folkene? Maaske En af Tusinde. Og Kristendommen er heller ikke ung mere. Der er meget faa blandt dem, som overhovedet tænker over sig selv og vender Blikket ud over denne Jord og dette Liv, som ere Kristne. Der er naturligvis i Kristendommen som i alle andre Religioner noget evigt og uforgængeligt, noget alménmenneskeligt, som altid vil danne Grundlaget for sædelige Samfundslove. Men Formen tilfredsstillende ikke længer. Der er ingen, som nutildags vil gøre Korstog.«

»Jo, Missionærene.«

»Det er kun enkelte Mænd. Kristendommen kan ikke skabe en Folkerejsning, kan ikke mere vække Begejstring. Og hvad forresten Missionærene angaar, saa mener jeg, uagtet jeg har den dybeste Beundring for deres Karakterstorhed og Energi, at deres hele Virksomhed som oftest er forfejlet, unyttig, ja skadelig. Det

er urigtigt, saaledes som de gøre, at paatvinge uudviklede Folk en Kultur, disse ikke formaa at bære. Vi se jo, at Folkene degenerere og dø ud. — Og Kristendommen er først og fremmest en Kultur.«

»Nej!« indvendte Anette ivrigt. »Den er en Livsanskuelse, en Tro. De kan ikke ved at reducere den til en Kultur alene faa den ud af Verden som en forslidt Klædning, der er bleven for lille til det store Menneskebarn. Saalænge der blot er et Menneske Kristen, har den Livskraft endnu og Berettigelse endnu.«

»Jeg gør heller ikke Attentat mod den. Tværtimod. Men jeg er overbevist om, at den ligesom alle andre Religioner i Tidernes Løb vil forsvinde og give Plads for noget rigere, noget fyldigere; for en Religion, der ikke er ny, da den bygger paa den gamle, men er rigere, da den ejer flere Idéer.

De fleste Mennesker kan jo ikke lægge Dommen om godt og ondt inde i sig selv; de føle Trang til at sætte Tyngdepunktet udenfor sig i en personlig Gud. De kan ikke nøjes med det gode, men personificerer det til den gode. Nej, Kristendommens Skal og Svøb, Dogmerne og Miraklerne og det andet, som Tiden og Kirken har tilføjet, det kan jeg ikke anerkende. Mens Kærne, det vil sige det, jeg kalder Kærnen, for der er jo ikke to Mennesker, som lægger Tyngdepunktet

sammesteds; Kærnen, Humanitetens Idé, Kærligheden til den hele Menneskehed, den tager jeg taknemlig imod og gør den til min Ejendom.«

»Men Tilværelsen maa da blive forfærdelig trøstesløs, naar man lever uden Salighedshaab og Føisoningstro,« sagde Anette dæmpet.

»Tilværelsen er ikke trøstesløs for mig. Jeg er i Almindelighed glad ved Livet; der er saa meget at lære — og elske. Og jeg er ikke uden Religiøsitet, skøndt uden Religion.«

»Hvordan kan man være religiøs uden Tro paa Gud?«

»Religiøsitet er jo Ærefrygt, og jeg har Ærefrygt overfor meget, føler en hellig Forpligtelse overfor meget. Min Religiøsitet bygger paa Arvelighedsbegrebet. Vor Sjæl er ikke ved Fødslen et hvidt Blad, nej, hele Menneskeslægtens Historie og Erfaringer, Lidelser og Glæder staar prentet deri. Vi er et Led i en uendelig Kæde; vi kan ikke unddrage os for at være det. Det gælder om at bevare sin faste, inderste Bevidsthedskærne, sin Samvittighed, Helligaanden ren og uplettet. Vi føle umiddelbart, apriorisk, hvad Slægterne middelbart, empirisk have tilegnet sig: at dette eller hint er godt og ondt for os. Det vil sige: gavner eller skader, glæder eller smerter os. Det gode og onde er kun godt og

ondt i Forhold til en Individualitet; det er relativt. Og hvad jeg tænker, siger, handler, det forsvinder ikke sporeløst. Det fører Løn og Straf med sig, her i Livet for mig — og for Slægten, uden Naade, uden at tage Hensyn til Anger og Bod. En Tanke, man engang har tænkt, kommer lettere igen; der er banede Veje for den. Derfor skal man ogsaa i sin Tanke være retfærdig og ren; ti den slette Tanke saavel som den gode graver sit Spor i Bevidstheden og kan aldrig helt udslettes.

Nej, det bliver alt i os og gaar altsammen igen i Børnene.

Jeg synes, at der her er en stor og smuk Grundvold at bygge en Moral paa. Det bliver en Samfundsmoral; Samvittigheden bliver social Samvittighed. Man handler, som om man følte hele Slægten i sig og havde Ansvaret overfor den. Man skal leve ret, at ikke de kommende Slægter skal forbande os, og give os Skyld for deres Lidelser og Ulykker.

Det er ogsaa derfor en gruelig Forbrydelse, en social Samvittighedsløshed, at sætte Børn i Verden, naar man aandeligt eller legemligt er syg.

Ti det arves ned alt, og det er de uskyldige, der straffes for de skyldiges Brøde. Vi tødes med Arvesynd. Den gælder kun det sjælelige, siger Katekismen, det er Straf for de syndige Begæringer og Tanker. Men Kate-

kismen tænker ikke paa og taler ikke om, at der er en legemlig Arvesynd: at et Barn bliver ulykkeligt, fordi hans Fader er et Svin, eller elendigt, fordi hendes Moder har Brystsyge.

Det tænker ingen paa; men denne Tankeløshed dræber mangfoldiges Livslykke og Livsglæde. Se engang min Madam Lassen, som jeg vistnok har talt til Dem om. Hun giftede sig, uagtet hun var brystsvag, ja, fordi hun var det, for at slippe for det haarde Arbejde som Tjenestepige. Hun har faaet tre Børn, kirtelsvage, sygelige, hendøende Børn, som ikke har levet en lys Time og lige har Kraft og Liv nok til at føle Smerter. De har lykkeligvis ikke mange Aar tilbage. Folk bliver undersøgte, naar de skal være Soldater, og kasseres, naar de ikke er sunde. Jeg synes, ja det er en vild Fantasi, — jeg synes, at man ligefrem burde have Sundhedsattest fra en Læge, før man fik Lov til at gifte sig. Et Ægteskab er jo mere end et privat, det er ogsaa et socialt Spørgsmaal. Naar jeg, — — hvis jeg engang gifter mig, vil jeg have en kærnesund Pige.«

Anette gik skælvende med sænket Hoved.

»Jeg er bange for, at jeg bliver forkølet,« sagde hun
»Jeg ryster af Kulde. Vi maa gaa hjem. De andre er vist forlængst hjemme. Onkel og Tante synes vist ikke om, at vi blive saa længe borte.«

Borch vendte ugærne om. Han følte en brændende Lyst til at gaa saaledes alene med Anette hele Natten til den lyse Morgen. De behøvede ikke at tale, blot gaa ganske langsomt ved hinandens Side, nær, saa Ærmerne og Hænderne undertiden berørte hinanden. Han havde en skælvende Trang til at gribe den lille, kolde Haand, som strejfede hans; men han turde ikke. Han maatte betvinge sig for ikke at trykke den buttede faste Arm, som rørte ved ham, hver Gang den svingede. De havde kendt hinanden saa kort. Det var ikke sikkert, at han havde vundet hendes Hjærte, og en brat Kærlighedstilstaaelse, som ikke fandt Ekko, vilde bryde og ødelægge det fortrolige Forhold, som var opstaaet mellem dem, og som skulde have uhindret Lov til at vokse og vinde Styrke, inden han turde vove noget.

De gik hjemad i Tavshed. Anette skyndte sig frem med bøjet Hoved. Hun løb næsten.

V.

Næste Morgen viste Anette sig ikke nede ved Frokostbordet. Hun var bleven forkølet om Aftenen og foretrak at blive liggende for at faa Bugt med Hosten saa snart som mulig, lod hun Pigen sige.

Jakob kom straks i Bevægelse. Han øjnede et Glimt af faglig Virksomhed og ilede øjeblikkelig op til Anette for at lade sit medicinske Lys skinne i dets fulde Glans.

Med Munden fuld af Ost gav han sig stadig tyggende til at føle hendes Puls og se paa hendes Tunge og gøre hende Spørgsmaal om dit og dat.

»Saa, saa, Jakob! Lad det nu være godt! Jeg er virkelig ikke dødssyg. Du har ikke Lov til at praktisere, jeg anklager dig for Kvaksalveri,« sagde Anette

smilende. »Forresten,« tilføjede hun alvorligere, »vilde jeg gerne have dig til at undersøge mit Bryst; i de sidste Maaneder har jeg tidt haft Hoste og Sting. Kom engang og hør paa mig.«

Hun blottede det smukke hvide Bryst, som var højt og fast, trods dets Fylde, og Jakob gav sig til Undersøgelsen med videnskabelig Lidenskabsløshed.

Han bankede med højre Haands Langefinger, som om han spillede Staccato, paa venstre Haands Fingerender, som han havde trykket fast ind mod hendes Bryst.

Der kom en klar, -rungende Tone frem; kun oppe ved højre Nøgleben var Lyden en Smule dæmpet. Jakob dvælede ved dette Punkt og vendte tilbage til det efter Sammenligning med Tonen paa det øvrige Bryst.

»Er der noget mistænkeligt?« spurgte Anette.

»Jeg véd det ikke rigtig. Jeg er ikke ganske sikker paa mit Øre. Det er vanskeligt at opfatte de fine Nuancer; men det er meget vigtigt. Jeg syntes, jeg fik lidt Dæmpning; men det kan maaske skyldes mere udviklet Muskulatur paa højre end paa venstre Side. Du skal vogte dig for Forkølelser, Anette.«

»Tror du, at jeg kan have arvet noget fra Moder? Hun døde jo af Tæring.«

»Jeg véd det ikke. Du kan maaske undgaa det, naar du er meget forsigtig.«

»Overdriver man ikke Frygten for denne Brystsyge?« spurgte Anette. »Er den virkelig saa slem, som man siger? Den er io ikke smitsom, vel?«

»Jo, vist er den smitsom. Baade fra Forældre til Børn og mellem Ægtefæller indbyrdes. Jeg har set flere Tilfælde, hvor Manden har smittet Konen og omvendt. Dog mellem dem kan det jo først ske, naar den er kommen til Udvikling og bliver en Sygdom. Oprindelig plejer den ikke at begynde som en medfødt Sygdom, men kun som en medfødt Svaghed, Tilbøjelighed, Modstandsløshed overfor Sygdommen. Derfor er det ogsaa, at vi undertiden kan trænge den tilbage ved at regulere Levemaaden og styrke og fede Patienten. Det var ikke rigtig af dig at gaa saa længe med Borch iaftes uden Overtøj . . . Knap nu til igen . . . Du maa se at blive færdig med den Hoste til imorgen. Vi kan slet ikke foretage os noget uden dig.«

Og Jakob gik ned for at fortsætte sin afbrudte Frokost.

Dagmar kom frisk og trallende hoppende op ad Trappen og løb hen til Anettes Seng.

»Men kære Barn dog, hvad skal det betyde? at blive syg i et saadant dejligt Vejr som det iaftes. Det var

nok ikke Aftenkulden alene, der har taget saaledes paa dig! Det er rigtig kedeligt, for vi skulde have været ud med Madkurve og det hele og fiske Foreller.«

»I kan da godt tage afsted, fordi jeg ikke er med. Tænk ikke paa mig; jeg er nok rask til imorgen.«

»Nej, vi kan ikke uden dig. Borch gaar og hænger med Næbet som en syg Høne, og bebrejder sig selv, at det er hans Skyld, fordi I spadserede saa længe iaftes. Det var virkelig ogsaa ængstende længe. De gamle var lidt urolige og syntes, det var underligt. Hvad tog I Jer for? Begyndte med Stjærner og endte med Kærlighed, hvad? Friede han til dig, Anette? Han har i flere Dage set ud, som om han kunde gaa af, hvad Øjeblik det skulde være. Herregud! Kan du ikke fortælle mig noget? Jeg er saa nysgerrig efter at faa at vide, hvad I tog jer for hele den Tid.«

»Hvor du vrøvler, Dagmar! Kan to unge Mennesker ikke være sammen uden straks at fri til hinanden?«

»Tænk! At gaa i en blikstille Maaneskinsaften i Skovskyggen ganske alene med en smuk ung Mand, for det er Borch, og gaa tæt op ad hinanden og ikke idetmindste tage hinanden om Livet! Nej, det er urimeligt! Bild mig ikke det ind, min Pige! Du ser saa kedelig højtidelig ud, der maa nok være noget i Vejen. Aa, du har maaske givet ham en Kurv! Men du har

jo fortalt mig, at du syntes saa udmærket godt om ham. Naa, jeg maa ned og se at faa noget at vide af Borch, da du ikke vil fortælle. Jeg vil være saa deltagende og blid, saa buser han nok ud med det. Du kan tro, mens jeg nu har dig liggende for Anker her, vil jeg gøre den voldsomste Kur til Borch. Du har altid taget ham fra mig, og I er gaaede paa egen Haand, og han er dog ogsaa min Gæst. Nu begynder jeg at operere, og vé ham! hvis jeg faar ham lokket ud i Maaneskin, saa vil jeg beruse ham som en Ellepige og fortrylle ham som en Sirene! Jeg vil dreje hans Hoved og Hjærte bort fra dig, Anette,« sagde hun og slog med Nakken, saa Lokkerne dansede. »Nej, jeg mener det ikke saa slemt, søde Anette,« tilføjede hun og strøg Haanden kælende ned ad Kusinens Kind. »Kom dig i en Fart, saa skal du faa ham helt og udelt overleveret. Jeg resignerer,« sagde det lille vævre Pigebarn og slog Armene om Anettes Hals og hviskede hende noget i Øret.

Paa en Gang lød der en langtrukken Fløjten nede fra Trappen og Jakobs Raab om at skynde sig, »for nu gaar vi.«

Dagmar lod en Mængde-smaa, ilfærdige Kys regne ned over Anettes Kinder, fløj ud af Værelset og hørtes rasle ned ad Trappen.

Anette hørte Borchs Stemme sige til Dagmar:

Iver Iversen: Unge Piger.

»De løber virkelig saa gratiøst ned ad Trappen som Englene paa Jakobs Himmelstige.«

Saa døde Stemmerne hen, Døre blev slaede i, og Anette laa ene og lyttende tilbage deroppe.

Og Dagen led, og Fru Gorm kom ind til sin Niece og gjorde hende Bebrejdelser, saaledes som en Tante altid føler det som en hellig Pligt overfor den atdøde Søsters Minde.

»Det er ikke rigtig at spadsere med Hr. Borch saa silde og alene. Det er upassende og strider mod Formen. Han er jo næsten fremmed.« Og hun gled bort igen.

Anette laa deroppe i det kølige Gavlkammer, og Solstrimerne skød sig ind gennem de aabne Vinduer, og Duften af Jasminerne bares frem ude fra Haven.

Hun laa og saá ud paa Himlen med dens hvide Skytotter.

Haaret opløst i lyse, glinsende Slinger, som strakte sig og krummede sig paa den kniplingkantede Hovedpude.

Og hun tænkte.

Hvad mon de nu tager sig for? Hvem mon Borch taler med? Hvad siger han? Savner han mig, som jeg

savner ham? Ja, jeg længes efter ham, og dog er han næsten fremmed. Jeg har kun kendt ham saa kort.

Hvordan har jeg kunnet faa den Fortrolighed til ham? Jeg har aldrig kunnet tale til nogen som til ham. Og han har ogsaa søgt mig. Vi har gaaet meget sammen. Maaske for meget. Det er mod Formen. Men naar naar jeg nu trænger til at tale og høre? Hvorledes skal man ellers lære hinauden at kende? Hvorfor kan man ikke gaa sammen med en ung Mand? Den dumme Form, denne Mangel paa Tillid!

Hvor det dog var forunderligt, og skrækkeligt, det han sagde iaftes! Men jeg føler, det var sandt. Han vil kun gifte sig med en kærnesund Pige, sagde han. Er denne Brystsyge da saa slem? Moder døde af den. Jeg kyssede hende ofte paa det sidste. Det maa vel ogsaa smitte. Ingen Kærtegn, ingen Æmhed. Man maa holde sig fra hinanden som spedalske. Det kan man ikke. Skulde jeg have arvet det? Det kan jo ligge skjult langt inde, og saa pludselig bryde frem. Hvis Borch nu var forelsket i mig, hvis han friede til mig? Jeg maatte sige nej, nej . . . Det er min Pligt, min hellige Pligt. Ingen Æmhed, ingen Kærtegn. Vi kan ikke leve som fremmede med hinanden. Jeg maa sige nej, jeg maa hindre ham i at fri, jeg vil holde ham borte.

Vi kan jo aldrig . . . Jeg vil jo ellers bringe Ulykke

over ham, og maaske flere. Vil han blive bedrøvet? Det er min Pligt. Jeg har jo maaske den rædsomme Gift i mig. Hvor det er haardt at dræbe sin egen Lykke. Gud, Gud! hvor er det dog uretfærdigt tungt! Og hun hulkede og græd og bed i Hovedpuden for at dæmpe sin Graad, at Onklen. som kom ind til hende, ikke skulde mærke noget.

Da Anette atter viste sig nede ved Bordet, klaredes Borchs Ansigt op. Han spøgede og drillede hende med, at hun havde lagt sig syg blot for at man skulde længes efter hende.

Men han blev yderlig overrasket, da hun i den køligste Tone af Verden afviste hans Spøg og vendte sig til Jakob for udelukkende at underholde sig med ham.

Skulde hun være lunefuld? tænkte Borch. Hun svarede kort og næsten uhøfligt paa hans Spørgsmaal, gav sig ikke af med ham men passiarede og spadserede udelukkende med Fættren, med hvem hun forceret spøgede og fjasede; hun blev vovet i sine Ytringer, overgiven og kaad og talte kun om ligegyldige Ting.

Borch undgik hun allevegne, søgte ikke som før at komme til at tale med ham, men afskyede ham aabenlyst.

Det var saa paafaldende, at de andre lagde Mærke til det.

Dagmar sagde til hende engang, da hun i en Sam-

tale med Jakob havde været overstadig kaad og ved Borchs Nærmelse pludselig blev iskold og havde vendt ham Ryggen:

»Men Anette dog! Hvorfor viser du dig saa uelsk-værdig overfor Borch? Før var du ganske anderledes indladende og elskværdig.«

»Aa,« svarede Anette, »han er mig saa utaaelig kedelig med sin overlegne Docenttone. Kan du høre ham sige: Cicero var en Statsmand ohne Einsicht, Ansicht und Absicht? Han serverer sine Visdomsord, som om det var fuldlødige Guldkorn. Jeg kommer til at tænke paa den rare Mø i Eventyret, ud af hvis Mund Feerne lod trille tunge Dukater. Mit svage Hoved segner under denne Guldstrøm. Jeg er ingen Danaë. Og saa denne Maade at tale paa, og denne Mine, der gjerne skulde være et Sekel ældre end hans Aar. Nej, jeg kan ikke fordrage disse unge Fyre, som vil lege Onkel. Jeg hader denne faderlige, protegerende Vigtigmine. Han keder mig rædsomt og er følgelig umulig.«

»Men Anette dog! Du taler dig helt varm. Du er ganske højrød i Kinderne! Alt dette maa du have ligget og udspekuleret, mens du var syg; for før den Tid var du altid spækket af Lovtaler over ham; de sivede ud af dig ved alle Lejligheder. Han var saa begavet og interessant og køn og ikke som de andre, aa, han var

mageløs, var han. Og det er du virkelig ogsaa nu! Jeg forbavses over Dig!»

Dagmar refererede Anettes Ord til Jakob, som elskværdigt lod dem gaa videre. Borch blev rent forvirret. Han kunde ikke fatte denne ubegribelige Overgang. Og jo mere hun stødte ham fra sig, desto større Længsel fik han efter hende. Han elskede hende, han hungrede efter disse fortrolige Spadsereture, hvor hun gik tavs med sænket Hoved og lyttede, medens han gestikulerede og talte.

Og hvad der endnu mere gjorde hendes Opførsel gaadefuld for ham var det, at han tydelig mærkede, hvorledes hun dog ligesom i Smug sneg sig til at se paa ham og, naar de andre var tilstede, holdt sig i hans Nærhed.

Hun pousserede ham indirekte til at tale. Hun pinte ham ved saarende Bemærkninger og affejende Ytringer, som oftest paa anden Haand henvendtes til ham. Hun talte nedsættende og med Foragt om alt, hun vidste, han satte Pris paa, og om alt, han vidste, hun satte Pris paa. Tilstanden blev ham næsten uudholdelig. Han talte om at rejse. Hans Arbejde laa og ventede paa ham..

Til sidst syntes det at skulle lykkes hende at dræbe hans Interesse og Kærlighed.

Han lod, som hun ikke eksisterede og gjorde en stormende, forceret Kur til Dagmar, hvad denne var meget henrykt over.

Han blev ofte tilbage, naar de andre skulde paa Farten, undskyldte sig med Uoplagthed, Træthed, at han havde Breve at skrive, eller undskyldte sig slet ikke.

Jakob begyndte at blive utaalmodig. Og saa kom den nervøse Hovedpine igen, og han blev endnu mere uomgængelig og uelskværdig.

Da Jakob saa en Eftermiddag foreslog at spadsere ud og hjælpe med Høbjergningen, og Borch undskyldte sig med Hovedpine, blev Jakob vred og sagde:

Jeg véd Fanden ikke, hvad der gaar af dig, Carl. Du er bleven saa sær og ubehagelig i den sidste Tid. Hvad er der i Vejen? Du og Anette gaar og glor paa hinanden som to arrige Katte, og gør os andre lige saa kedelige som I selv er.

»Kom nu med og kald den gamle Adam tillive i dig.«

»Jeg har virkelig en dundrende Hovedpine, saa jeg næsten ikke kan se ud af Øjnene, Jakob. Og ude paa Engen i den Varme! Nej, gaa I andre og lad mig ligge i Fred her i Græsset.«

»Det er langt bedre at du kommer ud og rører dig i Luften. Disse Jasminer gør dig rent tosset i Hovedet.

Vi havde glædet os saameget til at komme ud i Høet; men naar du ikke vil, bliver det ikke til noget. Man maa jo føje sine elskværdige Gæster! Pigebørnene har allerede pakket Madkassen, og Øldunken er sendt derud. Herregud! Kom nu med og stram dig lidt op!«

»Aa, kære Du, jeg er saa usigelig sløv, og det hamrer og banker oppe i min Tinding. Kunde jeg blot blive fri for det, saa. — — Hør, lad mig faa noget Morfin, blot en Kende, saa bliver jeg et nyt Menneske, og Øllet derude risikerer ikke at blive surt.«

»Morfin? Ja, ser du, naa — *enfin!* — En lille Smule. Saa glemmer du Hovedet og bliver livlig. Det gælder blot om at faa dig livlig, saa brydes Isen mellem Anette og dig, og I bliver gode Venner igen, og vi blive alle saare glade. Kom med op, Sprøjten ligger oppe i min anden Jakke.«

Det gik muntert til ude paa Engen. Karle med gule Straahatte og i hvide Skjorteærmer forkede det langstraaede Hø op paa de tremmede Vogne; og Piger med bare brune Ben og korte Kjoler og brogede Tørklæder om Hovedet rev de lange Høbølger sammen. Hestene stod fraspændte med Hovedtøjet hængende om Halsen og Halerne velbehageligt fejende hid og did og stak Mulerne prustende ned i det søde, duftende Enghø.

Og Sveden randt ned ad de brune Kinder og Halse,

og Pigernes Tænder lyste saa hvide midt i de sunde, solbrændte Ansigter.

Det gik raskt fra Haanden, for ude i Vest stod der mørke Skyer, som langsomt drev op imod Solen, og man vilde kunne vente Regn inden Aften.

Borch syntes at være den ivrigste af dem alle. Han havde trukket Vest og Frakke af og stod og langede uhyre Høboldte op i en Vogn med en blankjerns Høtyv.

Han lo og raabte, han sled og svedte, og Høstfolkene fulgte ham efter.

De forundrede sig over, hvor behændigt han tog paa Redskabet, og hvor let og udholdende han arbejdede.

Han var smuk, som han stod der i Aftensolen med de røde Seler som to blodige Striber ned over det hvælvede, snehvide Bryst. Flippen havde han kastet; hans Hals var kraftig og slank.

Anette kunde næsten ikke løsrive sit Blik fra ham.

Hun hvilede med Hænderne støttede paa Riven og saá betaget hen mod ham. Han lignede en græsk Athlet.

Han pustede et Øjeblik og tørrede Sveden af sin Pande.

»Hvordan gaar det, Frøken Strøm?« raabte han. »Bestiller De noget?« Han sendte hende et lysende Smil, glad og frejdig, og hun slog forvirret Øjnene ned og gav sig til at rive af alle Kræfter.

Jakob var allerede ked af det; han hev sin Fork og smed sig i en Bunke tabt Hø.

Og snart var Høet af Engen. Man lejrede sig paa en lille Høpude, og Laaget blev rykket af den flade Madkasse, og Træproppen blev taget af Øldunken og hang og dinglede i Hanken ved sin Snor.

»Gud, hvilken Appetit De har!« sagde Dagmar til Borch. »De maa virkelig gemme lidt til os andre trætte Arbejdere.«

Borch lo. «Ja, Frøken Gorm, De maa huske paa, at man ikke maa binde Munden paa den Okse, som tærsker. Og jeg er sulten som en Tærsker. Jakob fortjener ikke noget, han drev jammerligt.»

Da de havde spist, klatrede Jakob op paa et Læs og hjalp Damerne op paa Vognen. Borch støttede dem nedenfra. De traadte paa hans Haand og han løftede dem i Vejret. Han følte Anettes lille faste Fod i sin Haand, og saå den fine Ankel i den røde Strømpe.

Og medens Skyerne drev Solen imøde og rødmede, da de naede den, skumplede den lange tremmede Høstvogn hjemad med det glatte, runde Læstræ stikkende bagud og Rebet dinglede som en Galgesnor. De laa og strakte sig deroppe i det bløde, krydrede Hø og holdt sig fast, naar Vognen slingrede ned i Huller og op af Huller med Stød og Duvninger som en Skude i

rum Sø og med Knagen og Knirken fra den tørre Akse. Det var mageløst dejligt at hvile ud og vugge afsted og se ud over Engens rødmende Damp, mod de solrandede Skyer og blaagrønne Skove.

Samtalen døde hen, de lullede lidt efter lidt ind i en drømmende Døs.

Borch følte sig søvnig. Han skjulte sin Gaben med Haanden; Øjenlaagene faldt af og til i mod hans Vilje. Han maatte opbyde al sin Viljeskraft for ikke at falde i Søvn.

Anette, som, revet med af hans Munterhed ude paa Engen, for en Stund havde opgivet sin stive, tilbagetrukne Holdning, var nu begyndt at angre og forholdt sig tavs. Det pinte ham, at hun nu atter skulde slippe ud af hans Hænder. Den fortrolige Tone var født til live en stakket Stund, og han havde ikke Magt til at holde den fast. Han anstrængte sig, han kæmpede for at være livlig og munter; men det var ham ikke muligt. Trætheden lagde sig over ham og tyngede ham ned. Hans Tanker stumpedes af og flød bort i en underlig, halv bevidstløst Taage.

Han kæmpede med Sønnen.

Mon det skulde være Reaktion fra Morfinen? tænkte han. Nej, det var kun Træthed over det uvante, forcerede Arbejde.

Han slappedes mere og mere, havde ingen Magt over sine Muskler, den kolde Sved brød frem paa Ryg og Pande; han følte sig angst, beklemmt, fik Kvalme og Svimmelhed, og det klare Vand piplede frem fra Mundhulen.

Han havde en pinlig Fornemmelse af, at han for bestandig vilde miste Anette, at hun vilde glide bort fra ham, hvis han ikke kunde fængsle hende nu; men det var ligesom en tung Haand lagde sig paa hans Mund og stemmede for hans Bryst.

Da Vognen stansede i Gaarden, havde han næsten ikke Kræfter til at komme ned af Læsset.

»Det var dumt af mig at overanstrengte mig i den Grad ude paa Engen,« sagde han til Dagmar. «Vil De ikke formelde min Respekt til Deres Forældre og sige, at jeg har trukket mig tilbage til mit Værelse for at angre min Dumhed.»

VI.

Det Glimt af tilbagevendende Fortrolighed og Venskabelighed, som havde lyst frem mellem Anette og Borch ude paa Engen, var atter slukket af dødelig Kulde.

Det var, som hun angrede sit Tilbagefald og af al Magt søgte at bringe det i Glemsel. Hver Gang Billedet af Borch randt hende i Sinde, glad og smuk, med det fornøjelige, frejdige Smil, som havde revet hende med, væbnede hun sig med større Kulde, angst for sig selv og for ham. En Middagsstund, da Borch saá Anette komme gaaende alene hen ad Havegangen, skyndte han sig hende imøde. Han kunde ikke holde det ud. Han maatte tale med hende. Han vilde spørge ligefrem, hvorfor hun var saa grusom imod ham.

Men da hun hørte Grusets Skrigen under hans Fødder, hævede hun Hovedet, sendte ham et sky, næsten forfærdet Blik og vendte brat om, løb hurtigt hen til en Kone, som laa og lugede i Jordbærrækkerne og gav sig med Ryggen vendt mod ham til at tale med hende om Gud véd hvad.

Han stansede, Graaden steg ham op i Halsen, og med bankende Hjerte vendte han om og gik bort, ind i Skoven.

»Nu skulde det være forbi! Denne dumme Frygt! At lade sig imponere og kujonere af en lunefuld Pige! Han var rent forvirret, han forstod dét ikke, kunde ikke fatte denne uinteresserede Ondskab. Hvad Udbytte vilde hun have af at pine ham? Først at drage ham til sig, indsmigrende elskværdig, aflure ham hans Tanker og Følelser blot for at kunne anvende dem som giftige Vaaben mod ham selv. Hvad kunde hun mene dermed?

Hun maatte være en Kokette og en slet Karakter. Og dog! Hvor smuk var hun ikke, naar hun stod med Læben haanligt buet og slyngede de ætsende Ord mod ham, Ord, der altid traf, hvor de skulde! Nej, han kunde ikke udholde det. Han maatte se at komme bort og glemme hele denne Ferie som en ond Drøm.

Og han gik op paa Verandaen, hvor Fru Gorm sad

og strikkede, og Dagmar ordnede nogle Markblomster i en Vase.

Han sagde dem, at han nu maatte rejse. De havde været saa elskværdige imod ham, at Tiden umærkeligt var fløjet hen. Han var nødt til at tage hjem for at blive færdig med sit Arbejde i rette Tid.

»Nej, det faar De virkelig ikke Lov til, Borch!« udbrød Dagmar. »Nu har jeg lige siddet og udtømt min Overtalelsesevne for at faa Moder til at give os Lov til en lille Dans, og hun har lige sagt ja for at glæde Dem. De skal sandelig først have Egnens Honoratiores at se. Skulde da al min Snedighed være spildt, som jeg har udvist ved først at bearbejde Fader, idet jeg bildte ham ind, at Moder tillod det, og saa angribe Moder ved at sige, at Fader var for Ideen. Og De holder jo oven i Købet af at danse, har De sagt. Nej, vent nu, blot to Dage, for min Skyld. De vil glæde mig meget derved, og De har hidtil ikke været overvældet af at føje mig.«

»Lad være med at plage Hr. Borch,« sagde Fruen. »Han maa jo bedst vide, hvad han kan og vil. Men jeg vilde ogsaa gjerne se Dem blive lidt endnu, Hr. Borch. Min Mand, og jeg ogsaa, sætter megen Pris paa Dem.«

»Jeg vil naturligvis nødigt, at Frøken Dagmars Be-

stræbelser skal strande paa mig,« sagde Borch. — »Jeg vil saa gerne være herude hos Dem, Fru Gorm; jeg føler mig saa hyggeligt hjemme her; men — aa, forresten, det er vel alligevel for varmt til at arbejde inde i Byen.«

»Det var Ret,« sagde Dagmar. »De er en ridderlig-Natur, Hr. Borch, da De renoncerer paa Deres kæreste Sysler for vor — og Varmens Skyld. Til Gengæld for Deres Opofrelse maa De faa Lov til at vælge, hvilken Dans De vil danse med mig.«

»Det er sværere for mig at vælge, hvilken Dans jeg ikke vil danse med Dem.«

»Nej, Stop! Anette skal ogsaa have Glæde af Deres Dygtighed. Ellers bliver hun jaloux paa mig.«

»Ja, det gør hun sikkert,« sagde Borch bittert.

Nu, da han havde besluttet sig til at blive, galdt det om at vise sig fornøjet og lade som ingenting. Han havde heller ikke Ret til at være uelskværdig mod disse Mennesker, der kun gik ud paa at gøre ham Opholdet behageligt. Men hvordan blive sin Misstemning kvit? Hvorledes skjule sin Sorg? Det var jo kun to Dage det drejede sig om.

Han sneg sig ængstelig og sagte som en Tyv op paa Gavlværelset, og lod Døren staa paa Klem, at han kunde høre, naar nogen kom paa Trappen. Nu hurtigt!

Med skælvende Hænder søgte han febrilsk i Jakobs Jakkelomme og trak Morfinsprøjten frem. Var det nu ogsaa rigtigt? Kunde det ikke blive farligt? Han havde jo faaet Smag for det. Det var saa let og behageligt et Middel til at berolige sig og stramme sig op. Hvis han fik en stor Sorg? Aa pyt! Den Smule! Han maatte glemme, han maatte tage sig sammen. Det var jo ikke saa meget for hans egen Skyld som for de andres. Det var jo hans Pligt som Gæst at være glad og vise sig omgængelig. Og uden dette kunde han ikke. Med et pludseligt Ryk rev han sig ud af sin Vaklen. Ubehændigt og kejtet stak han skælvende Spidsen ind under Huden og trykkede til.

Der kom nogen op ad Trappen. Hurtigt bort med Etuiet og hen til Kufferten. Det var Jakob. »Hvad Pokker bestiller du her oppe, Carl? Vi andre er nede i Kabinettet for at skrive Indbydelseslisten. Vi har ledt efter dig.«

»Jeg var ved — jeg vilde skrive til Madam Lassen, at hun først skulde vente mig paa Torsdag,« sagde Borch. »Ja, lad os gaa ned, det kan vente til siden.«

Og Jens Post blev skræmmet op af sin Middagslur og gned sine tunglaagede Glugger og trak sine Fedtlæderstøvler paa.

Og saa travede han ud i Verden med en hel Mængde smaa Billetter i sin Taske, sribede smaa Konvolutter, som han lig en Sædemand strøede ud tilhøjre og venstre for Vejen. Og hvor de faldt, der voksede Smil frem, og i Præstegaardene faldt de i god Jord og gav mange Fold Smil, for der var altid mange Sønner og mange Døtre.

Disse smaa sribede Tingester faldt ned med ligesaa megen Virkning som Bomber. Der blev Uro og Larm, Snakken op og Løben om, der blev trukket Skuffer ud og lukket Kister op, der blev rodet i Skabe og Æsker; og dog indeholdt de kun en uskyldig Opfordring til i al Tarvelighed at komme over til Ellemosegaard næste Aften og danse lidt under Lindene.

De unge Piger glædede sig til at komme — og tilstod det, for der var saa fint og de unge Herrer kom; og de unge Herrer glædede sig til at komme, men tilstod det ikke, for man spiste og drak saa godt, og de unge Piger kom.

Jens Post vendte sent hjem med Besked, fordi han undervejs havde faaet saa mange Snapse for at fortælle, »hvad han vidste«; og han blev skældt dygtigt ud af Jakob, da han endelig viste sig, for han skulde til Bys at hente kulørte Lamper og Julelys.

Næste Formiddag gik de unge en lang Spaseretur gennem Skoven og ved Søen. Det var jo sidste Dag, Borch var der, og han skulde have et friskt og fuldt Indtryk af det hele, inden han tog bort.

Borch gik alene bagved de andre. Han tænkte med Bitterhed paa den Aften, da Anette og han havde gaaet her. Hvor alt var forandret i de Par Dage! Han havde elsket hende og var bleven skuffet. Nu vilde han hjem og fordybe sig i sit Arbejde og glemme denne Sommer som en ond Drøm. Hun havde været saa elskværdig og sød mod ham idag. Det smertede og irriterede ham, ti han troede hende ikke.

Nu gik hun der foran med sænket Hoved saa stille og forknyt. Lutter Koketteri, mente han.

Anette var trykket og bedrøvet. Dette Komediespil havde kostet hende mange Taarer, og hun følte, da de nu skulde skilles, hvormeget hun vilde savne ham, og hvormeget han havde været for hende.

Det var ondt af hende at have behandlet ham saaledes, men hun havde selv lidt mest derved; hun maatte jo, det var hendes Pligt.

Tanken om, at han vilde tænke paa hende med Afsky og Had var hende saa usigelig pinlig.

Hun kunde ikke udholde den Tanke, at han skulde ansé hende for en hjærteløs Kokette. Hun maatte tale

ud med ham og fortælle det altsammen. Det var nødvendigt for hendes Sjælefred.

»Hr. Borch!« sagde hun, vendende sig om mod ham. »De talte forleden om, at De havde fundet en lille Plantage af Nøkkeroser ude i Søen. Vi De ikke ro ud med og hjælpe mig at finde dem? Jeg maa nødvendigvis bruge nogle til min Pynt iaften.«

»Jakob kan vist langt bedre vise Dem, hvor de ligger,« sagde Borch koldt. »Han gjorde mig oprindelig opmærksom paa dem. Frøken Dagmar! Jeg saá igaar en hel Samling af de smukkeste Konvolvulus paa et Gærde. Jeg synes, De talte om at ville have nogle. Skal jeg vise Dem derhen? Saa kan Frøken Strøm og Jakob imens fiske Aakander.«

Han var straks stolt over at have været saa ligegyldig mod Anette, men angrede det snart; ti hun havde sét saa bønlig paa ham, og dette Blik, bedende og bedrøvet, kunde umuligt være affekteret.

Men Dagmar greb Opfordringen med Glæde og trak ham bort med sig.

Nu var alle Skibe brændte, nu var alle Broer brudte. De saá ikke hinanden hele Dagen uden ved Middagsbordet, som blev sluttet i en Fart med Opgivelse af den strænge Bordskik.

Men Dagmar urgerede, at i en saadan vigtig Anledning kunde Lovene nok sove en Dag.

Det blev hen ad Aften og den gamle murede Bro drønedede under Vognhjulene.

Kuskene slog Smæld med Pisken, naar de kørte op for Døren, og Knaldet lokkede en forvirret Sky af Tyll og Musselin ud af Vognene.

Store Florskyer vældede ud af de smaa Kareter ligesom Damptaagerne af den forseglede Flaske, Fiskeren i det østerlandske Eventyr drog op af Havet.

Man forstod ikke, hvorledes der kunde være saa meget Tyll i de smaa Vogne.

Og Kareterne raslede ind og læssede af og raslede ud, og der blev rettet paa Haaret og drejet paa Skæget, Blomsterne blev sat fast og Slipsene sløjfede stramt.

Man sad ved Bordet. Lyset spillede paa de slebne Karaffer og det tunge Sølvtoj, som skinnede saa fornøjet over at være kommet ud af de mørke Skuffer.

Jasminernes og Kaprifoliernes tunge Aande svømmede ind gennem Vinduerne og mødte den friske Duft af Roserne i Opsatserne og Jordbærdyngerne i de vinløvbredte, straaflettede Kurve.

Fadene gik i ustanseligt Kredsløb fra Haand til

Haand, uden at nogen rørte deres Indhold, som om deres Bestemmelse mere var at give Gæsterne en gavnlig Motion ovenpaa Maaltidet end tilbyde dem Forfriskninger. Man lo og snakkede og spurgte, uden at bryde sig om eller faa Svar.

Jakob satte Fart i det ved at drikke Glas med alle og være livlig til Overbærenhed. Han holdt med rivende Ordfærdighed Taler om alt og for alle og havde dog Tid til at gøre paatrængende Kur til en blaanende Tyllsky, som omsvævede en junonisk Skikkelse med en Latter som en kaglende Høne og stejlende Barm.

Han følte en kriblende Lyst til at omfavne hende for at faa Vished om det virkeligt var ægte altsammen, og om han ikke blot vilde favne Skyen og ikke føle nogen Juno derigennem.

Anette sad og hørte adspredt paa sin Kavaller, en ung højskuldret Mand med fedtglattet Haar over den lille runde Hovedskal og med altfor meget sortprikket Næse, under hvilken der hang to smaa Haaranlæg, der lignede forglemte Forkølelsestaarer i dyb Sorg. Hun skottede af og til over til Borch, som ganske syntes at være optaget af Dagmar, hvem han hjalp med at fæste den kranslagte Snerlegren, som var løsnet, da hun slog med Hovedet, saa Lokkerne dansede.

Anette saá, hvorledes Borch hviskede til Dagmar bag

Viften og næsten berørte hendes Øre med sin Mund. Hans ene Knebelsbart blev bøjet af hendes Kind, og en af hendes Tindingkrøller daskede elastisk som en Slange paa hans Pande.

Dagmar hævede sit Glas med den runde Albu støttet paa Bordet.

Hun missede med Øjnene og lo med røde Kinder hen til Anette og vilde have hende til at drikke med sig.

Men Anette vendte hurtigt sit Blik bort og nikkede hen til gamle Gorm, som laa i sin Armstol for Bordenden og var ved at skaffe større Plads for sin fede Hals indenfor det stramme, hvide Halsbind.

Saa rejste Borch sig, og Dagmar slog til Lyd paa hans Glas med Gafflen.

Han vilde udbringe en Skaal. En Skaal for Kvinden. I gamle Dage tilbad og besang man hende, i vore Dage disputerede man om hende. Han vilde tale for hende. Ikke for de emanciperede, som glemte deres naturlige Plads og Opgave og vilde glemme deres Køn og plaprede de store Spørgsmaal efter, affekterende Sympatier, som var deres Natur aldeles imod; men for de sande unge Piger, som ikke vare blevne forskruede af ufordøjede Kundskaber, som var livsglade og sunde og ikke stræbte efter at synes blaserte og nervøse. En Skaal for dem!

Og han bøjede sig ned mod Dagmar og stødte sit Glas mod hendes.

Anette følte, at hvert Ord var rettet til hende. Hun forvirredes og harmedes. Hun slog Øjnene ned, blev blodrød og bed sig i Læberne for ikke at komme til at græde.

Hun syntes, at de alle saa hen paa hende og lo.

Gamle Gorm tog fat i sine Stolearme og fik sig rejst.

Han havde med Glæde hørt den unge Mand tale saaledes. Der var sørgeligt faa i vore Dage, som talte paa den Maade. Det var den jammerlige Realismes Skyld. Han vilde bede Selskabet tømme et Glas for hans unge Ven og Meningsfælle, Kandidat Borch. Han havde været en kær Gæst paa Ellemosegaard og skulde nu rejse over til Hovedstaden for at fuldføre en videnskabelig Opgave. Han vilde give Borch de bedste Ønsker med paa Vejen og var overbevist om, at han vilde faa den hæderlige Guldmedaille, for han havde fortjent den.

Uagtet de Tilstedeværende ikke havde mere Begreb om, hvorvidt han fortjente den, end gamle Gorm, drak man dog Borchs Skaal med Begejstring, som det blotte Ord: Guldmedaille fremkaldte.

Borch blev en Person af Betydning, som om han

allerede havde faaet Medaillen og kun behøvede at tage ned i Lommen for at lade den gaa rundt.

De unge Landmænd, som kendte Begrebet: Guldmedaille fra Dyrskuer og Landboudstillinger, og som forresten taknemlig benyttede hver Gnist af Anledning til at tømme og fylde et Glas, klinkede ærbødigt med ham, som om han var deres Overvinder paa Fedeskuet. De unge Piger, som i Tankerne saa ham gaa rundt, nedtyngtet under Vægten af en tung, blank Skilling i en højrød Sløjfe, nikkede sværmerisk smilende til ham. Og selv en af de mange Præsters mange Sønner, der var Student og følgelig saa ned paa alle Kandidater, nedlod sig til at støde sit Glas mod hans: det kunde maaske, hvem vidste? betale sig at gøre hans Bekendtskab.

Anette alene havde travlt med at lede efter sin Serviet, som hun tilfældigvis i dette Øjeblik havde tabt under Bordet.

Efter at en ung Seminarist, der ikke havde mere Profil end et Kranium og ikke mere Lokker end en Sælkskuffert, havde udtalt det velsignede i at ligge rigtig tæt op til Fædrelandets Hjærte og lysne sit Navn frem over Slægterne, hævedes Taflet, og man trak sig tilbage til Haven, hvor Jens Post paa en Dobbeltstige var ifærd med at tænde de kinesiske Lygter.

To Spillemænd sad allerede med Stoleryggen trængt op mod Lindestammen.

Blinde-Hans stemmede Violen og Pibe-Peter pustede Klarinetten.

Og saa gik Dansen da under de grønne Linde.

Borch dansede med Dagmar.

»De maa virkelig tage lidt fastere paa mig, Borch, for ellers glider jeg fra Dem som en Ellepige,« sagde hun halvsagte og missede til ham med Øjnene.

Han saa ind i hendes farlige Øjne og paa det af Vin og Bevægelse blussende Ansigt med de lidenskabeligt dirrende Næsevinger.

Hun var i dette Øjeblik lokkende og fristende som en Elverpige, og hun bøjede Halsen tilbage, da han trykkede hende tæt til sig, og krummede sig over Armen, han havde lagt hende om Livet som for at vise, at hun var smidig og hul i Ryggen.

Hendes hede Aande pustede i korte Stød ind paa hans Hals, da de hvirvlede afsted, og en fin Duft af Parfume steg op imod ham, hver Gang hendes Bryst bevægedes ved Aandedraget.

De stansede og Borch blev forpustet staaende og tørrede sig over Panden med Lommetørklædet, medens Dagmar hoppede bort i Armene paa en anden.

Han saa over paa Anette. Hvor hun var smuk!

Om Halsen paa den stramme, højhalsede Kjole havde hun slynget en hvid Nøkkerose med den runde, blankgrønne Stilk. Blomsten sad foran som en Broche.

Om det smalle Liv snoede ligeledes to sammenslyngede, lange Aakandestængler sig som et Bælte.

To halvt udsprungne Blomsterknopper dannede Spændet.

Jakob kom slingrende og svingende sit Lommetørklæde hen for at danse med hende.

»Du ser udmærket ud, Anette! Jeg véd ikke, om du nærmest ligner Afrodite men Skønhedsbæltet, Sakuntala med den hellige Lotos eller Eva efter Syndefaldet.« Han kunde ikke lokke et Smil frem paa hendes Ansigt, hun var forstemt og vilde ikke danse.

»Har du Nykker, Anette? Blomsterne har nok smittet dig.« Og Jakob drev ligeglåd af og engagerede en anden.

Da Borch, der var bleven bortført af en afblomstret Hyben i ungdommeligt Rosa, efter endt Rotation atter saa sig om efter Anette, var hun forsvundet.

Det var sent paa Aftenen. Borch havde ikke danset en Smule med Anette. Hvor mon hun var bleven af? Han gik bort for at søge hende.

Dagmar hoppede ham forbi i Armene paa den unge

Fædrelandsven med den skeletterede Profil. Det lod til at være hende ligegyldigt, med hvem hun dansede.

Hvor var Anette henne? Han følte Trang til at tale med hende, han angrede de Ord, han havde sagt ved Bordet og vilde bede hende om Tilgivelse for dem, inden han tog bort.

Han gik hen ad den mørke Gang. Paa Vejen opskræmmede han Jakob, som vandrede helt indhyllet i en hviskende blaa Tyllsky.

Musiken lød svagere og svagere, Lysene blinkede fjærnt; han følte sig saa ensom ved at se paa de støjende Mennesker.

Saa behageligt ensom. Gid han kunde møde Anette.

Han naaede hen til det tætte Jasminlysthus. Inde fra syntes han at høre Hulken og dæmpet Graad, og han skiintede ubestemt en lyseblaa Skikkelse, som laa tilbage lænet paa Bænken med et hvidt Tørklæde for Ansigtet.

Tøvende og sagte gik han der hen imod og bøjede varsomt de tunge, nedhængende Grene tilside.

»Anette?« hviskede han blødt og bævende. Hans Hjærte bankede voldsomt, og Aandedrættet blev kort og lydeligt.

Hun tog Tørklædet fra Øjnene og rettede sig op.

»Anette, er det Dem? Kæreste Anette, hvad fejler dig?« hviskede han og bøjede sig ned over hende.

»Jeg kan ikke bære det længer,« hulkede hun.

»Stakkels lille Anette, hvorfor piner du dig selv saaledes? Er det mine onde Ord før? Er det dem? Jeg var saa fortvivlet, aa, saa ked af det altsammen, fordi du havde stødt mig bort. Jeg elsker dig, hører du? Jeg elsker dig, min egen søde Anette! Hvorfor har du været saaledes imod mig i de sidste Dage? Hvorfor? Var du bange for mig, eller for dig selv? Lad det nu altsammen være glemt, hører du? Nu er det jo godt. Græd ikke mere, Anette; det maa du ikke, det gør mig saa ondt.« Han knælede ned for hende og lagde Armene om hendes Liv.

»Aa, det er saa grusomt, det er saa forfærdeligt,« hulkede hun ved hans Bryst.

»Nej, nu er det jo forbi, Anette. Nu er de taabelige Skyer drevne over, du . . . du lille . . . underlige Pige, der ser Spøgelse ved lys Dag og gør dig saa mange, mange unyttige Sorger. Vend dit Ansigt op mod mig, at jeg kan kysse alle de grimme Taarer bort Min søde Anette, min lille Brud,« hviskede han i hendes Øre.

Hun fór op som bidt af en Slange.

»Almægtige Gud! Hvad gør jeg! Gaa, gaa! det maa ikke være! Gaa dog, jeg bønfalder Dem derom.«

»Gaa nu. da jeg har fundet dig? Aldrig, min jomfrue-

lige, sky Anette,« jublede han og strakte Armene ud mod hende.

Hun jog et Skridt tilbage.

»Borch!« sagde hun hæst og dumpt. »Jeg er syg, Moder døde af Tæring; jeg bærer den gruelige Gift i mig for dig og for mange, mange Slægter. Du har sagt det. Der er ingen Redning, intet Haab, ingen, ingen Trøst.«

Og hun hulkede, som hendes Hjærte skulde briste.

Han var sprunget op. Han stod graableg og gusten som et Lig, rystende over alle Lemmer af navnløs Angst, lamslaaet af Rædsel. Struben snørede sig sammen, han kunde ikke tale et Ord.

Hun kastede sig om hans Hals og trykkede sig lidenskabelige op til ham.

»Jeg elsker dig; aa, saa inderligt, saa usigeligt! Du har været alt for mig, kære, kære Ven. Alt for mig. Men det maa ikke ske, det er en gruelig Synd. Farvel, du elskede, elskede. Vi maa aldrig mere mødes, aldrig mere se hinanden. Gud i Himlen! hvor det er uretfærdigt tungt!«

Hun sugede sin Mund fast til hans, næsten knuste ham i et Favntag og rev sig saa løs.

Han drog hende krampagtig tilbage. »Anette! det er ikke muligt, det kan ikke være muligt. Du er jo saa smuk . . . og sund . . . og smuk . . . Du kan ikke være

syg . . . Nej, du maa tage fejl, det er blot Frygt; du har ikke Vished . . . vel? har du vel? . . . Og du elsker mig jo? Anette! Jeg kan ikke leve uden dig. Jeg maa eje dig. Og selv om du er syg, trænger du jo netop mest til mig og min Kærlighed. Men du er ikke syg, vent dog, til den kommer, hvis den kommer, denne Sygdom. Lad os vente. Bryd dig ikke om mine Ord, jeg har ikke ment dem saa strængt, det er jo kun dumme Teorier, der er ingen, som følger dem. Slet ingen, som følger dem. Og jeg kunde jo ikke tænke, at de vilde ramme . . . mig selv . . .«

Hun sled sig løs. »Du mente dem ikke? du tænkte ikke, de vilde ramme dig selv?« sagde hun tonløst. »Det var kun tomme Ord, kun Løgn, og dig har jeg troet paa, dig har jeg elsket.«

Hun rystedes af en fortvivlet Graad og veg forfærdet tilbage fra ham og løb, styrtede bort uden Maal, uden Besindelse.

Borch stod sanseløs, uden Tanker, skælvende, bedøvet. Saa faldt han magtesløs sammen og styrtede vildt hulkende om paa Bænken.

Næste Morgen tidlig rejste han uden at se Anette.

INDHOLD.

	Side
Stjærneskud	7.
Flyvende Sommer	21.
Parlando:	
Den græske Vase	39.
Efter Middagen	42.
Moderne Hedenskab	44.
Hvide Slyngroser	48.
Arvesynd	53.

